

சுபத்திரன்

கவிதைகள்

517645

517645

சுபத்திரன் கவிதைகள்

517645

517645

"பூவரசுகள்" வெளியீடு - 01

SUBATHTHIRAN KAVITHAIGAL

© Mrs. Subaththira Thangavadivel

First Edition : May 1997

Published By : POOVARASUKAL
37, 2nd Cross Street,
Velloor - Kallady,
Batticaloa, Sri Lanka.

Printed at : Pressmate
90/7, Louries Road, Colombo-04.

Price : Rs.100.00

சுபத்திரன் கவிதைகள்

பதிப்புரிமை : திருமதி சுபத்திரா தங்கவடிவேல்

முதற் பதிப்பு : மே 1997

வெளியீடு : “பூவரசுகள்”
37, 2ம் குறுக்குத் தெரு,
வேலூர் - கல்லடி,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

அச்சகம் : பிறஸ்மேற்
90/7, லொறிஸ் வீதி, கொழும்பு.

விலை : ரூபா100.00

ISBN 955-9478-00-1

பதிப்புரை

சொல்லிற்கும் செயலிற்கும் இடைவெளி அற்று வாழ முயல்பவர்கள் சிலர். அவர்களுள் ஒருவராக வாழ்ந்தவர் கவிஞர் சுபத்திரன். மார்க்ஸிச வழி நின்று மக்களின் விடுதலைக்கு உழைத்தவராக, மக்களுக்கான கவிஞரான வாழ்ந்தவர் அவர். அவரின் அகால மறைவு மனிதர்களை நேசிக்கும் மனிதர்கள் யாவருக்கும் மாபெரும் வேதனையே. சுபத்திரன் அவர்கள் அகாலமாய் மறைந்து கிட்டத்தட்ட பதினெட்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. இப்பொழுதாவது அவரின் கவிதைகளை நூலுருவில் வெளிக்கொணர முடிந்தமைக்காய் மன ஆறுதல் அடைகின்றோம்.

இத்தொகுதியில் சுபத்திரனுடைய கவிதைகள் தொண்ணூற்று ஒன்று தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. எமது கைக்கு கிடைத்த சகல கவிதைகளையும் நாம் இங்கு தொகுத்துள்ளோம். இவற்றுள் தரப்படுத்தல் எதையும் நாம் செய்யவில்லை. உதாரணமாக இத்தொகுதியில் வரும் “ஊமை” எனும் கவிதையின் முதலாம் தொடை “குமுறல்” என்ற சிறு கவிதையாகவும் காணப்படுகின்றது. “ஊமை” என்ற கவிதையின் முதலாம் தொடையில் உள்ள கவிதைக்கும் “குமுறல்” என்ற தலைப்பில் உள்ள குறுங்கவிதைக்கும் இடையே ஐந்து சொற்கள் வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாட்டைக் கருத்திற்கொண்டு “குமுறல்” என்ற குறுங்கவிதையையும் நாம் பிரசுரிக்கத் தெரிவு செய்தோம்.

இத்தொகுதியில், கவிஞரினால் 1963ம் ஆண்டில் இருந்து எழுதப்பட்ட கவிதைகளே பிரசுரமாகின்றன. திட்டவட்டமாக காலம் சுபத்திரன் கவிதைகள்

தெரிந்த கவிதைகளை கால வரிசைப்படியும், அதற்குப் பின்னால் உத்தேசமாக காலம் குறிக்கக் கூடிய கவிதைகளையும், காலம் தீர்மானிக்க இயலாதவைகளை அதன் பின்னாலும், கவிஞரின் “இரத்தக்கடன்” தொகுதியில் வெளிவந்த கவிதைகளை இறுதியிலும் தொகுத்து உள்ளோம்.

சுபத்திரன் அவர்கள் நிறையவே கவிதைகளை எழுதியவர். நிறையவே கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியவர். ஆயினும், அவரது வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் வீசிய குடும்பச் சூறாவளியில் சிதைந்து விட்டன. அகப்பட்டதையே இங்கு நாம் தொகுதியாக்கி உள்ளோம். எங்களுக்கு அகப்பட்ட கவிதைகளை விட அகப்படாது போனவை ஏராளமாக இருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் அவை கிடைப்பின் அவற்றையும் நாம் நூலாக வெளியிடத் தயாராக உள்ளோம். சுபத்திரனின் கிடைக்காத கவிதைகளை எமக்கு கிடைக்கச் செய்வதில் அவருடைய நண்பர்கள் எமக்கு உதவலாம்.

பூவரசுகள் சுபத்திரன் கவிதைகளை வெளியிடத் தீர்மானித்த பொழுது அதற்குத் தன்னால் ஆகிய உதவிகளை செய்வதாகக் கூறியதோடு, செய்து காட்டிய நண்பர் ஆதவனுக்கு நாம் நன்றி சொல்லுதல் சம்பிரதாயங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. மேலும் இத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் உதவி செய்த ஏனைய நண்பர்களுக்கும், இந்நூலை கணனிப்பதிவு செய்துதந்த நண்பருக்கும் இந்நூலை அச்சிட்டுத் தந்த அச்சக உரிமையாளர்களுக்கும், ஊழி யர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். இத்தொகுதியின் அட்டைப் படத்தை வரைந்து உதவிய ஓவிய நண்பர் திரு.K.W.ஜனரஞ்சன அவர்களுக்கு நாம் சிறப்பாக நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

“பூவரசுகள்” முதல் வெளியீடே இத்தொகுதி. இதனைத் தொடர்ந்து வேறு நூல்களையும் வெளியிடும் தீர்மானம் எமக்கு உண்டு. இலக்கிய அன்பர்களின் ஆதரவு எமக்கு கிடைக்கும் என நம்புகின்றோம்.

பூவரசுகள்

முன்னுரை ★

LIBRARY ★

இலங்கையில் தமிழ் கவிதை உலகைப் பொறுத்தவரை, முற்போக்கு இலக்கியப் பாரம்பரியம் என்பது அ.ந.கந்தசாமி அவர்களுடன் ஆரம்பிக்கின்றது எனலாம். இவ்வாறு 1940களில் முற்போக்கு இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் தோற்றத்தை இனம் காண முடிந்தாலும் அப்பாரம்பரியத்தின் திட்டவட்டமான எழுச்சியை 1960களிலேயே தெளிவாகக் காணலாம். இந்த எழுச்சிகளால் பாதிப்புற்ற இலக்கிய வாதிகளுள் சுபத்திரனும் ஒருவர் ஆவார். இவ்வாறு 1960களின் முற்பாதியில் தன்னை ஓர் முற்போக்கு கவிஞராக அடையாளப் படுத்திய சுபத்திரன் அவர்கள், 1979இல் அகால மரணம் அடையும் வரை, தான் ஏற்றுக் கொண்ட அந்நெறியில் இருந்து விலகாதவராகவே வாழ்ந்தார். இதில் சுபத்திரன் அவர்களிடம் காணப்பட்ட சிறப்பு யாதெனில், தான் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த அதற்குரிய தாபனத்தோடு இணைந்து செயற்பட்ட மையே ஆகும். அந்த வகையில் அவரை நாம் அரசியலோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்ட ஓர் இலக்கியவாதியாகவே காணுதல் வேண்டி உள்ளது. சுபத்திரன் அவர்களின் இந்த வாழ்நிலை அவருடைய கவிதை முயற்சிகளையும் பாதிக்கவே செய்துள்ளது. சுபத்திரனின் கவிதைகளை மதிப்பிட முயல்பவர்கள் இந்த உண்மையை கருத்திற்கொள்வது அவசியம்.

சுபத்திரனுடைய கவிதைகளை நாம் நான்காக வகுக்கலாம்.

1. கட்சிக் கவிதைகள்.
2. அரசியல் கவிதைகள்.
3. பொதுவான கவிதைகள்.
4. அக உணர்வுக் கவிதைகள்.

கட்சிக் கவிதைகள் என்பவை கட்சிப் பத்திரிகையில், கட்சி அணிகளுக்காக எழுதப்பட்டவை. கட்சியின் தேவையைக் கருத்தில் கொண்டு

சுபத்திரன் கவிதைகள்

iii

எழுதப்பட்டவை. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையாகிய “தொழிலாளி”யிலேயே இத்தகைய கவிதைகள் வெளிவந்தன.

சுபத்திரன் அவர்களின் அரசியல் கவிதைகள் மிகவும் இறுக் கமான தன்மை கொண்டவை. அவருடைய சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கவிதைகளையும் நாம் அரசியல் கவிதைகள் என்றே கூறுதல் வேண்டும். இக்கவிதைகள் அவருடைய கவிதைகளுள் மிக முக்கியமானவை. தமிழ் நாட்டில் “தலித் இலக்கியம்” பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் நிகழும் இன்றைய சந்தர்ப்பத்தில் சுபத்திரனின் சாதி எதிர்ப்புக் கவிதைகள் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறுதல் தகும்.

சுபத்திரன் அவர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தை சேர்ந்தவர். 1960களின் பிற்பாதியில் வடக்கு மாகாணத்தில் (யாழ்ப்பாணத்தில்) சாதிக்கும், தீண்டாமைக்கும் எதிரான போராட்டம் தீவிரம் அடைந்தது. அப்பொழுது, போராடிய அம்மக்களின் கவிதை முகமாக நின்று குரல் எழுப்பியவர் சுபத்திரனேயாவார். 1969ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத் தில் நிகழ்ந்த “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன மாநாட்டில்” வைத்து முழுக்க முழுக்க சாதிய எதிர்ப்புக் கவிதைகள் அடங்கிய சுபத்திரன் அவர்களுடைய “இரத்தக் கடன்” எனும் கவிதைத் தொகுதி வெளி யிடப்பெற்றது. இத்தனைக்கும் சுபத்திரன் உயர் வேளாளர் குடியைச் சேர்ந்தவர். ஆயினும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் ஒருவனாக தன்னை இருத்தியே அவர் தமது சாதிய எதிர்ப்புக் கவிதைகளை எழுதினார். சுபத்திரன் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட மாக்ஸிச லெனினிச சித்தாந் தமே இதற்குக் காரணமாகும்.

1970களில் சுபத்திரன் அவர்கள், தான் இணைந்திருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அதிருப்தி அடைந்து விடுகின்றார். இதனால் எழுபதுகளில் அவருடைய அரசியல் கவிதைகள் போலி இடதுசாரி களுக்கு எதிரானதாக அமைகிறது. ஆயினும் இடதுசாரிக் கொள்கை மீதான அவரின் நம்பிக்கை அக்காலத்திலும் குன்றாது இருந்துள் ளாமையை அவர் எழுபதுகளில் எழுதிய கவிதைகளிலும் காணக்கூடிய தாகவே உள்ளது.

பொது வாசகர்களுக்காக சுபத்திரன் அவர்கள் எழுதிய கவிதைகள் அவரின் கவிதைச் சிறப்பிற்கு சிறந்த உதாரணங்களாக அமைகின்றன. அத்தகைய கவிதைகள் இந்தத் தொகுதியில் குறைவாகக் காணப்படுவது துர்ப்பாக்கியமே. கிடைக்கும் கவிதைகள், பொது வாசகர் பொருட்டு கவிதையை லாவகமாக ஆக்கும் அவர் திறமையை எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன எனலாம்.

அக உணர்வு சார்ந்த சுபத்திரன் அவர்களுடைய கவிதைகள் பெரும்பாலானவை அவரின் மரணத்திற்கு அண்மித்த காலத்திற்கு உரியவை. அவை தனது இறுதிக் காலத்தில் சுபத்திரன் அவர்கள் எவ்வகையான மனக் குழப்பங்களுக்கு உள்ளாகி இருந்தார் என்பதை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

சுபத்திரன் அவர்களுடைய கவிதைகளில் நாம் இனம்காண வேண்டிய ஒரு சிறப்பு அம்சம் உண்டு. எவர் பொருட்டு அவர் தன் கவிதைக்குரலை ஒலித்தாரோ அவர்களில் ஒருவனாக தன்னை நிறுத்தியே தனது குரலை அவர் ஒலித்து உள்ளார். மாதிரிக்கு சில கவிதைகளை இங்கு உதாரணமாக கூறலாம். “இரத்தக்கடன்” என்ற கவிதையில்,

“இரத்தக்கடன் மிக உண்டா- அதை
இல்லையென் பான் இங்கு யாரடா?
இரத்தக் கடன் தனை மீட்பது - என
எண்ணி விட்டோம் இனிப் பாரடா”

என்று பாடும்பொழுது சாதியக் கொடுமையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவராக நின்றே தன் குரலை எழுப்புகின்றார். “பாரதத்தாம் விழித்தெழுவாள்....” என்ற கவிதையில்,

“விரதமிருக்கும் பாரதத்தாம்
விழித் தெழுந் தெம்
வீர வரலாற்றைப்
படிக்கத்தான் போகின்றாள்”

என்று பாடும் பொழுது, தாம் ஏற்றுக் கொண்ட சர்வதேசியவாதத்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

திற்கு ஏற்ப பாமர பாரத மக்களில் ஒருவனாக தன்னை நிறுத்திப் பாடிவிடுகின்றார்.

இவைபோல் “ஒரு சித்தார்த்தன் நிர்வாணம் அடைகின்றான்” என்ற கவிதையில், படித்து விட்டு வேலையற்று இருக்கும் ஒரு இளைஞனாக தன்னை நிறுத்திப் பாடுகின்றார்.

“கௌரவம்” என்ற சிறு கவிதையில் தெருவில் பொறுக்கிச் சாப்பிடும் பிச்சைக்காரர்களுள் ஒருவனாக நின்று பாடுகிறார்.

இவ்வாறெல்லாம் சுபத்திரன் அவர்கள் தமது கவிதைகளில் எந்த மனிதர்கள் பொருட்டு குரல் எழுப்புகின்றாரோ அவர்களே தானாகி நின்று குரல் எழுப்பும் பண்பை அவரிடம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதற்கமையவே சுபத்திரன் அவர்களின் கவிதை உணர்வும் அதன் அழகியலும் அமைந்து விடுகின்றது. சுபத்திரனின் கவிதை களை மதிப்பிடும் பொழுது இவ்விடயம் மனதில் இருத்தப்படுதல் வேண்டும்.

இறுதியாகக் கூறுவதாயின், சுபத்திரன் அவர்களின் கவிதையை ஆராயும் எவரும் அவருடைய வாசகர் தளத்தை நீக்கி விட்டு, தமது மனத்திரையில் உள்ள வாசகரை முன் நிறுத்தி அவர் கவிதைகளை ஆராய்வார்கள் ஆயின், அவர்களின் ஆய்வுகள் வேர் அற்ற தடத்தி லேயே சென்று முடியும். சுபத்திரன் அவர்கள் யாருக்காக எழுதினார் என்பதைப் பொறுத்தே அவருடைய கவிதைகளின் வடிவமும், பொருளும் அமைந்து உள்ளன. நிறையவே சாதித்து இருக்கக்கூடிய ஒரு கவிஞனை நாம் அகாலமாக இழந்தமை, ஈழத்து தமிழ் கவிதை உலகிற்கு ஒரு துரதிர்ஷ்டமே ஆகும்.

க. யோகநாதன் (சாருமதி)

37, 2ஆம் குறுக்கு,

வேலூர் - கல்லடி,

மட்டக்களப்பு,

இலங்கை.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

- பிறப்பு : 1935.04.16. மட்டக்களப்பு.
- இயற் பெயர் : க. தங்கவடிவேல்.
- தந்தை : திரு. க. கந்தையா.
- தாய் : திருமதி. க. தெய்வானைப் பிள்ளை.
- கல்வி : மட்/மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி
மட்டக்களப்பு.
- கல்வித்தகமை : சிரேட்ட கல்வித் தராதரப் பத்திரப்
பரீட்சையில் சித்தி.
- தொழில்; : பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்.
- மனைவி : சுபத்திரா. நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
- குழந்தைகள் : வள்ளுவன்.
இராகுலன்.
மகாசேனன்.
மாதுங்கன்.
ஆதவன்.
- வதிவிடம் : 24, நல்லையா வீதி (அங்கிள் றோட்)
சிங்களவாடி
மட்டக்களப்பு.
- அகால மரணம் : 1979.10.30.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

புதிதான க்கணக்கு

கித்தி க்கணக்கு

புதிதான க்கணக்கு
புதிதான க்கணக்கு
புதிதான க்கணக்கு
புதிதான க்கணக்கு
புதிதான க்கணக்கு

சேரநாத அலகம்

நாடாதி நாடாபந்த

நான்

ஒரு கோடிக் கவிதைகளால்
உலகம் போற்றும்
பெருங்கவிஞன் என நாமம்
பெற்றாலும் அஃது
ஒரு சொட்டு இரத்தத்தை
உரிமைப் போரில்
தருவனின் புகழ் முன்னே
தூசு! தூசு!!

சுபத்திரன் கவிதைகள்

1

ஆண்டவன் நீதான்

ஆளப்பிறந்த விவசாயி - இங்கு
அடங்கிக் கிடந்தா னொரு நாளில்
கூழைப் பிசைந்தான் குடிசையிலே - அவன்
குறுகிக் கிடந்தான் கொள்கையிலே

நிலத்தையுழுவான் நிலத்தினிலே - தன்
நினைவு இழந்து சாகுமட்டும்
கலப்பையிழுக்கும் மாட்டுடனே - அவன்
காலங் கழித்தான் கண் கலங்கி

உண்பது முடுப்பதும் வயல்தனிலே - அவன்
உறங்கிக் கிடப்பதும் வயல்தனிலே
விண்தான் தனது கூரையென - ஐயோ
வியர்வை தன்னில் குளித்திடுவான்

உழுபவருக்கு நிலமெல்லாம் - இங்கு
உருத்தா யாக் கிடச் சட்டங்கள்
நலிவு இன்றிச் செய்திடுவோம் - இந்
நல்லவர் தம்மை உயர்த்திடுவோம்

பண்ணை முறையில் பலநூறு - வயல்
பரப்பை உழுது உழைக்கட்டும்
திண்ணை தூங்கித் திரிபவர்கள் - அதைத்
தின்ன நினைத்தால் செருப்படிதான்

காட்டை வெட்டி களமாக்கி - அதைக்
கதிர்கள் கொட்டும் தலமாக்கும்
நாட்டின் இறைவன் விவசாயி - ஏன்
நன்றி மறந்தாய் முதலாளி

அன்னை நாட்டை காப்பவனே - அதைப்
பசியில் நின்று மீட்பவனே
அனைத்தும் நீதான் அமுதாட்டும் - எம்
ஆண்டவன் நீதான் நீ வாழ்க.

- தொழிலாளி 1963.09.08.

வேறுந்த ஆலமரம்

கைநடுங்கிக் கால்நடுங்கிக் கதிகலங்கி
மெய்நடுங்கிப் போனவரே மெண்டிஸ் ஐயா
மெய் ஒடுங்கி வாழ்வதில்லை ஒரு நாளிங்கு
பொய் நடுங்கி ஓடுவதைப் பார்ப்பீர் பார்ப்பீர்!

சொல் நடுங்கத் தத்துவத்தை திரித்துச் சொன்னீர்
கல்லெடுத்து எறிந்திட்ட உமது கூலிப்
புல்லர்களைப் பொடி பொடியாய் ஆக்கும் சக்தி
உள்ளவர்கள் நாம் ஆனால் மன்னித்திட்டோம்

ஒன்று பட்ட தொழிலாளர் பலத்தை வீணாய்
நின்று இங்கு குலைக்காதே ஓடு ஓடு
வென்று வரும் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ன
தின்று விட்டுத் தூங்குகின்ற “எம்பி” மாரா?

சீர் திருத்த வாதத்தைச் சிறப்பாய் கற்று
ஊர் திருத்த வந்தவரே ஸ்டாலின் என்றால்
சோர்வடைந்து நடுங்குவதேன்? உழைப்போர் நெஞ்சில்
யார் வரினும் அந்நாமம் ஒலிக்கும் வாழும்

பார் முழுதும் பாட்டாளி வர்க்கம் பொங்கிப்
போர் முரசு கொட்டுதடா கேட்கவில்லை
மாரடிக்கும் கூட்டத்தின் தோழா! ஆணி
வேறுந்த ஆலமடா திரிபுவாதம்

பொதுவுடமை எனச் சொன்னால் போதும் என்று
புதுமையைக் குருஷ்சேவா சொல்லித் தந்தான்
புதுமையிலும் புதுமையடா முதலாளிக்குப்
பொதுவுடமை வாதியென்போர் வைக்கும் பூஜை!

செஞ்சட்டை போட்டுவிட்டால் கம்யூனிஸ்ட் அல்ல
விஞ்ஞான மார்க்சிஸத்தை லெனினார் சொன்ன
மெஞ்ஞானத் தோடறிந்து ஸ்டாலின் போக்கில்
அஞ்சாமற் செல்பவனே கம்யூனிஸ்ட் தோழன்!

- தொழிலாளி 1963.12.21.

திரிபு வாதிகளின் நவீன திரிபுக் குறள்

பகர முதல நினைப்பெல்லாம் பாராளு
மன்றம் முதற்றே உலகு

வெல்லுக வெல்லிற் தேர்தலிலே வெல்லற்க
புரட்சியின் தோழனே கேள்

திரிபுரைத்து மார்க்சுக் கெதிருரைத்து தேர்தலிலே
தொறிவுற்றால் போதும் அறி

கத்து கழுத்தறு காட்டி நீ கொடுத்த பின்
நிற்கத் தேர்தலே தகும்

“எம்பி” மக்களுக் காற்றும் உதவி அம்மக்கள்
ஏன் தேர்ந்தோம் கொல் என்னும் சொல்

புரட்சி எனப்படுவது யாதெனில் கூட்டத்தில்
கெனடிக்குக் கண்ணீர் வடிப்பதே

மார்க்ஸ் உரைத்த தத்துவத்தை திரித்துரைக்கும் கும்பலுக்கு
குருஷ்சேவே உற்ற குரு

காட்டிக் கொடுப்பதில் கைதேர்ந்த குருஷ்சேவை
★கொட்டாறோட் கோயிலில் வை

புரட்சியில் வெற்றிதான் பெறினும் பாராளு
மன்றத்தில் தோற்றல் பெரிது

சொல்லுக சொல்லிற் பயனற்ற சொல்லற்க
மார்க்ஸ் லெனின் சொல்லிய சொல்

- தொழிலாளி 1964.01.11.

★ கொட்டாறோட் - சோவியத் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்
தலைமை அலுவலகம் உள்ள தெரு.

முப்படை

ஏழைக் குலத்தின் மறப்படை
எழுந்து நடந்தால் பொடிப் பொடி - இந்த
எத்தர் குலத்தின் வாயடி

வாலைப் பிடிக்கும் எலிப்படை - திரிபு
வாதம் நடத்தும் சிறுபடை

கோழைக் குலத்தின் பண்படி - இதற்குக்
கொடுத்திட வேண்டும் செருப்படி

முதலாளி வர்க்கப் பணப்படை - சித்து
முறிந்து கிழிந்தகாட் போட்படை
இதற்குக் கொடுத்திடும் மின்னடி - உலக

- தொழிலாளி 1964.01.25.

சுபத்திரன் கவிதைகள் 5

Digitized by Noolaham Foundation.

ஈயடிக்கக் கூட இடுப்பில்லாத் தலைவர்கள்

சகர முதற் சொல்லில் இருக்கின்ற சக்தினைப்
பகர மறுத்ததேன் பேடு

சிந்தனை செங்கொடி செம்படை சத்தியம்
மந்தமாய் போனதோ சொல்

ஈயடிக்கக் கூட இடுப்பில்லாத் தலைவர்களின்
வாயடியோ வெல்லும் படை

திட்டித் தொலைத்தால் தேய்ந்திடுமோ பொதுவுடமை
பெட்டைப் படையே நீ சொல்

அமெரிக்க நாட்டில் அடகுக் கடை வைக்க
அய்யா குருஷ் சோவே போ

மாப்பிச்சை கேட்ட குருஷ் சோவே ஆப்பிழுத்த
குருங்காவாய் நாளை பொறு

மட்டி மடையன் பேதை மிலேச்சனுக்குத்
குருஷ் சோவே உற்ற குரு

மாஸ்கோவை விட்டுக் குருஷ்சோவை ஓட்டுதற்குச்
சோவியத்தே பொங்கி எழு

கொள்கை மறந்த குருஷ்சோவின் வெறும் தலைக்கு
முள்ள முடியே பொருந்தும்

கொப்பியடிப் பூனை எலிபிடிக்கா தென்பதற்குத்
திரிப்பரே தக்க சான்று.

- தொழிலாளி 1964.02.08.

புரட்சித் தீ

கடமை பளிச்சிடுங் கண்ணால் - பொது
வுடமை மணத்திடும் நெஞ்சால்
கடமை ஒலித்திடும் சொல்லால் - பெரும்
படையை நடத்தினான் ஸ்ராலின்

இளைய சோவியத் நாட்டை - அன்று
பழைய பாசிச நாய்கள்
வளைய எண்ணிய போது - அதைக்
களைந்து வெற்றியைக் கண்டான்

மாக்ஸின் கொள்கையால் நாட்டில் - பெரு
மாக்க வேலைகள் செய்தான்
காக்கை வன்னியர் தம்மை - உடன்
தூக்கில் ஏற்றவும் செய்தான்

ஏட்டுப் புரட்சியை விட்டு- மற்ற
நாட்டில் புரட்சிகள் தோன்ற
தீட்டித் தந்தனன் பாதை- அதைப்
பாட்டிற் சொல்லிட லாமோ

உள்ளம் இரும்பினை ஓக்கும் - சிவந்த
வெள்ளம் நினைவினில் பொங்கும்
துள்ளும் திரிபு வாதத்தை - முளையிற்
கிள்ளிட எறிந்தநல் வீரன்

புரட்சித் தீயிலே தோன்றி - லெனினின்
புரட்சித் தீயிலே வாழ்ந்து
புரட்சித் தீயை வளர்த்து- உலகம்
புரட்சித் தீயாக நின்றான்.

- தொழிலாளி 1964 .02.15.

மாக்கிஸமே மறமலரே

மாக்ஸ் கண்ட தத்துவத்தை
மேடை யேற்றி
ஆக்கமனும் அணிகலனாள்
அழகு செய்து
வாக் கொளியால் திரிபுக்கு
வெடிகள் வைத்து
போக்கற்ற ஏழைகளைப்
பேணிக் காத்து
தூக்கத்தில் இருந்தவற்குத்
துணிவு ஊட்டி
தாக்க வந்த எதிரிகளைத்
தரையில் வீழ்த்தி
பூக் கட்டும் புதுப்புரட்சி
புதுமை நோக்கி
ஆக்கட்டும் புது உலகம்
என்று சொன்ன
தீக் கதிரே செங் கொடியே
லெனினே தூய
மாக்கிஸமே மறமலரே
அறிவே உம்மைப்
பாக் கொண்டு போற்றுவதற்குப்
பாரில் இன்று
மா ஓ வின் கவிக்குத்தான்
சக்தியுண்டு.

81.50. 8021 நாவலியாரு -

தொழிலாளி 1964.05.01.

மே நாளே

கட கட என ஒரு
விட மறு படையது
நட எனப் பணித்திடும் மே நாளே
இட ரறு செம் படை
திட முடன் நடக்குது
கட லொலி கேட்குது போர் நாளே
சட சட என எதிர்
குடலற ஓடுது
சட ரொளி பெருக்கிடும் செந்நாளே.

-தொழிலாளி 1964.05.01.

மறம் மேலாணை

விறு விறுக்கும் என்செயால் பேனாதுாக்கி
விறலொலிக்கும் கவிமட்டும் எழுதிவிட்டுக்
குறுமதியார் செய்கின்ற கூத்தைச் சும்மா
குரங்காட்டம் பார்ப்பதைப்போல் பார்க்கமாட்டேன்

அறு அறு என் றெழுகின்ற அனற் படைக்குள்
அணுவெடித்து எழுகின்ற சக்தியாக
மறு தீர்க்கும் பலமாக துவக்கைத் தூக்கி
மதமாக நான் செல்வேன் மறம் மேலாணை

உலகத்தில் எங்கேனும் ஒரு புறத்தில்
உழைக்கின்ற ஒரு மனிதன் அல்லலுற்றால்
நிலத்தினிலே வாழ்கின்ற தொழிலாளர்கள்
நெஞ்சத்தில் மறங்கொண்டு பொங்க வேண்டும்

பலத்தாலே நாம் வளர்ந்து பெருத்து நின்றும்
பணப்பேய்க்கு பணிவதென்றால் அர்த்தமுண்டோ
பலத்தாலே பாரெல்லாம் வென்று இங்கு
பொதுவுடமைப் பணிசெய்ய உறுதி கொள்வோம்.

- தொழிலாளி 1964.06.06.

புரட்சிக் கட்சி

இருபத்தியொரு வயது ஆனால் நம்மை
இளைஞனெனச் சொல்லிடுவோர் பின்பு இந்த
இருபத்து.... முப்பத்து.... நாற்பதாகி
இப்படியே ஒரு பத்து கூடிப் போக
ஒருமித்துக் கூடியவர் கிழவன் என்பார்
ஒன்றுக்கும் இனியாகா தென்றும் சொல்வர்
ஒரு சக்தி உலகத்தில் எங்குமுண்டு
இக்கதையோ அதன் வாழ்வுக் கொத்துப்போகா!

வயதாக வயதாக வைரம் பாய்ந்து
வளர்கின்ற சக்தியடா அந்த சக்தி
வயலெல்லாம் தொழிலாற்றும் ஆலையெல்லாம்
வளருதடா...! வளருதடா...! விம்மிப் பொங்கி
அயராது மூவேழு ஆண்டாயிங்கு
அமுவோர்க்குத் துணையாகி அவர்கள் வாழ்வை
உயர்வாக்க உழைக்கின்ற சக்தி ஈழப்
பொதுவுடமைக் கட்சியடா என்றும் வாழும்

ஈழத்து முதலாளி தொழிலாளர்க்கு
இழைக்கின்ற துயரெல்லாம் உதைத்துத் தள்ள
களம் நோக்கித் தொழிலாளர் படையை வீரக்
கனலோடு செலுத்துங்கால் திரிபுவாதம்
விழல்வாதம் செய்வதற்கு எழுந்தபோது
விறல் பெற்று அவ்வாத நோயர்தன்னை
அனல்மூட்டி அதற்குள்ளே அள்ளிப் போட்டு
அழித்தொழித்த சக்தியடா நமது கட்சி

புரட்சியெனும் தீவளர்த்துப் புரட்சிச் சொல்லால்
புரட்சியுளத் தோழரெல்லாம் புரட்சிபொங்க
புரட்சிப் பா பாடியதால் புரட்சியோங்க
புரட்சி நடை இட்டிங்கு புரட்சியாலே
புரட்சிமணம் வீசுதடா புரட்சி ஈழம்
புரட்சியெனப் புறப்பட்டு புரட்சி காண்ப்
புரட்சிதரப் பொங்குதடா புரட்சிக் கட்சி.

- தொழிலாளி 1964.07.24.

யாழ்ப்பாணக் கவிராயர்

புரட்சிக்குப் பாடியது போதும் - இனிப்
புதையல்பா பாட்டு மென்று
புரட்சிக்குள் வாழ்ந்தபசு பதியே - நீ
புகைக்குள்ளே மறைந்ததுவு மேனோ?

யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் என்ற - புரட்சி
யாப்புக்குள் கவி செய்த தோழா
வாழ்க்கைக்கு முற்றிட்டுச் சென்றாய் - நீ
வைத்திங்கு சென்றகவி வாழும்

இயக்கத்தால் ஒன்றாகி நின்றோம் - கவிதை
இயல்பாலும் ஒன்றாகி நின்றோம்
வியர்வைக்கு கவி செய்யும் போது - அதில்
விடிவாக நீ என்றும் நிற்பாய்

அவசரமாய் நீ சென்றதேனோ? - இறப்பின்
அவசரத்தை உணர்ந்ததனாற் றானோ
எவர்ச் சரமும் வீழ்த்தாத உன்னை வந்து
எச்சரந் தான் வீழ்த்தியதோ தோழா!

உலகத்தை வாழ்விக்க நின்றாய் - இன்று
உனக்கென்ற சொந்த உரு விட்டுப்
பலவாகி நிற்கின்றாய் தோழா - அதைப்
பார்க்கின்ற சக்தியெனக் இல்லை

செங் கொடிக்குப் பாடியவன் நாவை - தீயே
செம்மையெனக் கண்டாயா நன்று
இங்கு அவன் உள்ளத்தை உன்னால் - வந்து
எரிக்கின்ற சக்தியது உண்டா?

- 1965.07.24 தொழிலாளி.

இரும்பும் துரும்பும்

“வான்மூட்டும் மாளிகைகள்
நிமிர்ந்து நிற்க
வானத்துள் மனிதன் போய்ச்
சுழன்று வந்து
கடலுக்குள் விளையாடி
வரவு முன்னைப்
பாவிக்கக் கண்டேனே
இரும்பேயுந்தன்
பலம் கண்டேன்
பணிகின்றேன்
சக்தி கண்டேன்
நான் துரும்பு
உன்னைப் போய்
வாழ்த்தக் கூடத்
தரமற்றோன்

.....நான்
அழுக்கைத் தேய்த்துத்
தேய்கின்ற
தும்புக் கட்டு
- இல்லையெனில்
கால் தேய்த்துத்
தேய்கின்ற
வாசற் சாக்கு
அதுவுமின்றேல்
ஒரு துண்டுக்

கயிறாவேன்
இது என் வாழ்வே!"

இரும்பாக இருப்பதிலே
பெருமையென்று
இதுவரையில்
நான் நினைத்த
தில்லைத் தோழா!
இரும்பென்றும்
துரும்பென்றும்
பிரித்து நீயே
உரைப்பது தான்
வியப்பாக இருக்குதப்பா!
மெலிந்தவன் நீ
மெள்ளத் தென்றல்
தொட்டாலும்
துவள்கின்ற
உனது மேனி
உழைத்துழைத்து
உருக்குலைந்த
தோழன் மேனி
இது உண்மை!
மற்றோருண்மை
நானந்தத்
தோழர்களின்
உள்ளம் போன்று
உள்ளதனாற்றான் பெருமை
யுற்றேன் தோழா!
ஆமாம்!
உனக்குள்ளே
நானானேன்
துரும்புக்குள்ளே
இரும்பானேன்
இது ஒன்றே
எனக்கு மேன்மை.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

- "வசந்தம்" 1966 மே மலர்.

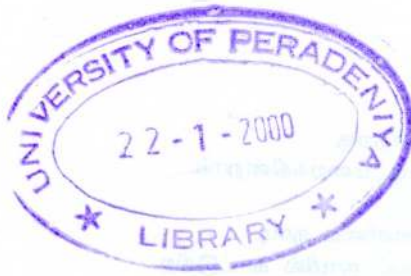
தோழா பசுபதியே!

புதியதோர் உலகம் காணப்
 புறப்படு புரட்சி நோக்கி
 கெதி.... கெதி.... யென்று சொன்ன
 கவிஞனே காற்றில் மண்ணில்
 நதியினில் வெளியில் தீயில்
 கலந்தனை யானால் உந்தன்
 நிதியெனும் கவிதை நெஞ்சில்
 நிலைத்தது அழியாச் சின்னம்

நீவிட்ட இடத்தில் நின்று
 நினைவுள்ள மட்டும் பேனை
 காவியே தொடர்வேன் தோழா
 கவிபல பிறப்பான் தோழா
 சாவிலே எனது மூச்சு
 சங்கம மாகும் போது
 காவிய பேனை ஏந்தக்
 காற்றோடு கவிஞன் நிற்பான்

சரித்திர மின்று உன்னைச்
 சரிவரக் கணிக்க வில்லை
 சரித்திர மென்றுஞ் சற்றுப்
 பிந்தித்தான் கணக்குப் பார்க்கும்
 நரித்தனம் வீழும் போது
 நகைத்தவ ரோடும் போது
 சரித்திர ஏடு உன்னை
 சரிவரக் கணிக்கு முண்மை.

- தொழிலாளி 1966.07.07.

அஞ்சலோட்டம்

நீண்டதொரு மகத்தான அஞ்சலோட்டம்
வீண்படைகள் படிப்படியாய் வீழ்ச்சிகாண
நெருப்புண்டு காட்டாறு மலைகள் கண்டு
உருப்பெற்ற கொள்கைதனைக் கையிலேந்தி
வெற்றியெனும் நிலையான கம்பம் நோக்கிச்
சுற்றிவரும் பகைவீழ விரைந்து செல்லும்
செம்படையில் உன்பணியைச் சிறப்பாய்ச் செய்து
கம்பதனை மாற்றிய பின் நிற்கும் தோழா!
கவிதந்த பசுபதியே, உனது நோக்கைப்
புலிகாணும், நான் காணும் விழாவையுந்தன்
கவிகாணும் எனவையம் வாழ்த்துதையா!

- “வசந்தம்” 1966 யூலை கவிஞர் பசுபதி நினைவு இதழ்.

விளையாடித் திரியாதே

வெற்றியே நீ சும்மா
விளையாடித் திரியாதே
சுற்றித் திரி கின்ற
துடுக்கான பையனெனக்
குற்ற மிழைக் காதே
குறும்பதனை விட்டு விடு
வெற்றி சில நாளில்
வியட் நாடாக் கென்றதொரு

சுபத்திரன் கவிதைகள்

முற்றை எதற்கு
மூடி மறைக்கின்றாய்

விடி வொளியை நாடி
வியட் நாமில் காட்டுகிற

நெடிய மறத்தில்

நீ கலந்து நிற்கின்றாய்

கொடிய எதிரி

கோனோடு சாய்கையிலே

கொடி யோடு வந்து

குதிப்பதென எண்ணியதைக்

கடிதில் நடத்து

காலத்தைத் தாழ்த்தாதே

மண் ணள்ள எண்ணும்

மடையர் சவக்குழிக்கு

மண் ணள்ளிப் போட்டு

மகிழும் தினம் நாடி

கண்ணால் நடக்கும்

காவலர்க்குப் பொறுமையென

எண்ணி இனிக் காலம்

இல்லையடா ஆகையினால்

உன்னைப் பிடிக்க

எழுந்தாலும் எழுந்திடலாம்

வெற்றியே நீ சும்மா

விளையாடித் திரியாதே

கற்றறிந்த வித்தை

காட்டி விட்டால் அது போதும்

முற்றும் தெரிந்த வற்றை

மூடுவதிற் சுவையுண்டோ?

சற்றும் பிழையாதே

சங்கைதனைக் காப்பதெனில்

வெற்றியே நீ சும்மா

விளையாடித் திரியாதே.

— தொழிலாளி 1966.08.23.

சங்கானைக்கென் வணக்கம்

சங்கானைக்கென் வணக்கம்
 சரித்திரத்தில் உன் நாமம்
 மங்காது யாழகத்து
 மண்ணிற் பல காலம்
 செங்குருதிக் கடல் குடித்து
 செழித்த மதத்துக்குள்
 வெங் கொடுமைச் சாக்காடாய்
 வீற்றிருந்த சாதியினைச்
 சங்காரஞ் செய்யத்
 தளைத் தெழுந்து நிற்கின்ற
 சங்கானைக் கென் வணக்கம்

கோயிலெனும் கோட்டைக்குள்
 கொதிக்கும் கொடுமைகளை
 நாயினிலும் மிக்க
 நன்றிப் பெருக்கோடு
 வாயினிலே நின்று
 வாழ்த்தும் பெருஞ் சாதி

நாய்கள்.... வாலை
 நறுக்கி எழுந்தாய்
 சங்கையிலே நீ யானை
 சங்கானை.... அந்தச்
 சங்கானைக் கென் வணக்கம்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

எச் சாமம் வந்து
எதிரி நுழைந்தாலும்
நிச்சாமக் கண்கள்
நெருப்பெறிந்து நீராக்கும்

குச்சக் குடிசைக்குள்
கொலுவிருக்கும் கோபத்தை
மெச்சுகிறேன் சங்கானை
மண்ணுள் மலர்ந்த
மற்ற வியட்நாமே உன்
குச்சக் குடிசைக்குள்
கொலுவிருக்கும் கோபத்தை
மெச்சுகிறேன்! மெச்சுகிறேன்!!

எண்ணத்திற் கோடி
ஏற்றம் தருகின்றாய்
புண்ணுற்ற நெஞ்சுகள்
புதுமை நுழைக்கின்றாய்
கண்ணில் எதிர்காலம்
காட்டி நிலைக்கின்றாய்
உன்னை எனக்கு
உறவாக்கி வைத்தவனை
என்னென்பேன்
ஐந்து பெருங் கண்டத்தும்
எழுந்துவரும் பூகம்பம்
தந்தவனாம்! சீனம்
தந்தவனாம்! மா ஓவின்
சிந்தனையால் உன் நாமம்
செகமெல்லால் ஒலிக்கட்டும்!
செங்கொடியின் வீடே
சிறுமை எடுத்தெறியும்
சிங்கத்தின் நெஞ்சே
செய்தேன் உனக்கு
வணக்கம்.

- தொழிலாளி 1968.07.17.

மா ஓ சின்னம்

சூரியனின் துண்டெடுத்து விளிம்பு கட்டிச்
சுதந்திரத்துக்காய் உலகம் இறைத்த ரெத்த
வாரியிலே துளித் துளியாய் ரெத்தமள்ளி
வடிவாக விளிம்புள்ளே அடக்கி வைத்துப்
போரியம்பும் தத்துவத்தை உழைக்கும் மக்கள்
பாராளப் படைத்தவனின் உருவமிட்டுப்
பாரினிலே போராடும் மக்கள் நெஞ்சில்
பதித்திடவே வந்ததுதான் மா ஓ சின்னம்.

- 1968.06.24. தொழிலாளி

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

வழி நடத்திச் செல்கின்ற சக்தி - எங்கள்
வளமான சிந்தனைக்கு வாழ்வூட்டும் சக்தி
பழி தீர்க்கும் போர் முறைகள் காட்டி - ஈழப்
பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஒரு கொடியிறு கூட்டி
விழித்தெழுந்த மக்க ளெல்லாம் சேர்ந்து - நாளை
விழப் போகும் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பார்த்து
ஒழிக என ஒலிக்கின்ற நாதம் - எங்கள்
உயிரான மாஓவின் சிந்தனையின் போதம்.

- 1968.07.24. தொழிலாளி

சுபத்திரன் கவிதைகள்

மா ஓ என்ற சூரியன்

சீனமென்ற பூமியிலோர் சங்கொலி - அது
செய்தியொன்று சொல்லுதென்ன சங்கதி
ஈனரென்று வையமெல்லாம் வாழ்பவர் - வெறும்
ஏழையென்று உலகிலே உழைப்பவர்
மானமின்றி நீண்டடிமை யாவதோ? - இந்த
மானிலத்தை ஆண்டெழுந்து வாழ்வதோ?
ஞான மூட்டும் கேள்வியோடு நிற்குது - பதில்
மா ஓ என்ற சூரியனே சொல்லுது

ஆள வந்த கைகளே நீ பொங்குவாய் - இந்த
அவனியுனக் கேயுரிமை பொங்குவாய்
காலனென்று வந்து உனை வாட்டுவோர் - வெறும்
காகிதத்தால் ஆன புலி போன்றவர்
நாளையவர் வீழ்வது நிச்சயம் நீ
நானிலத்தை ஆளுவது சத்தியம்
தோழமையால் மானிலத்தில் உள்ளவர்
ஒரு தூய பணி கொண்டெழுந்து நின்றனர்

போரெழுந்து ஆடுகின்ற செவ்வகம் கெட்ட
புல்லர்களைச் சாடும் வியட் நாமகம்
மார்பு காட்டிப் போர் புரியும் நீக்கிரோ - யாழ்
மண்ணைச் சாதிச் சேற்றிலிருந்து நீக்குவோர்
போரெனவே புதுமையுடன் பொங்கிறார் - இந்தப்
பார் முழுதும் புரட்சியெனப் பொங்கிறார்
சீருயரச் செய்திடுமோர் ஆட்சியை - உடன்
செய்திடுவோம் என்றெழுந்து நிற்கிறார்.

- தொழிலாளி 1968.08.01.

பாரதத் தாய் விழித்தெழுவாள்....!

வரலாற்றுப் பெட்டகத்துட்
பொய் எழுதிப் புதைத்து வைத்த
வஞ்சகரே
நாமும் ஒரு நீண்ட வரலாற்றை
நிரலாக நிரையாக
நெஞ்சிற் புதைத்துள்ளோம்

நீர் உமது வரலாற்றை
உமக்குத் தெரியாது உம்
கரத்தாலே சமாதி
கட்டிப் புதைத்து விட்டீர்.

காலமதைக் கிண்டி
திறந்து படிக்காது
விரதமிருக்கும் பாரதத் தாய்
விழித்தெழுந்தெம்
வீர வரலாற்றைப்
படிக்கத்தான் போகின்றாள்

கீழ் வெண் மணிக் கண்ணீர் சாம்பல் மலை
அதிலே ஒரு காண்டம்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

கீழ் வெண் மணியிலே
கொழுத்தி விட்ட அக்கினியில்
வரைந்து விட்ட சித்திரங்கள்
நெஞ்சில் - மை
காயாது வாழ்கிறது.

மழலைச் சொல் நுழையாத
பாலகரின் வாயில் வழிந்த
பாலை - நீ மூட்டி விட்ட
பால் நெருப்பு நாக்குகள்
நீட்டி நீட்டி நக்கியதைப்
பார்த்து வரைந்த
வரலாற்றின் சித்திரங்கள்
வாழ்கிறது
செந் நெஞ்சில் வாழ்கிறது
வேதனைக்குள்
வளர்கிறது

விரதமிருக்கும் இந்தியத் தாய்
எங்கள்
துயர வரலாற்றைப்
படிக்கத்தான் போகின்றாள்.

ஊன்று தடியில்
ஊர்ந்த கிழவர்களை
இளமைப் பசியின்
இனிய கனவுகளில்
ஆண்டு கிடந்த
கன்னியரின் நெஞ்சுகளை
அன்னையரைத்
தந்தையரை
இளைஞர்களை
எதிர்கால குன்று என நிமிர்
விளைந்த சிறுவர்களை
கோதி எறிந்து விட்ட
கொடு நெருப்பை
மூட்டியவன் - ஆம்

எரிகின்ற
காந்தீயக் குப்பையிலே
நெருப் பெடுத்து மூட்டியவன்.

இன்று சிரித்து
இந்திராவுக்குப் பூச் சூடி
இனித்து மகிழ்ந்து
வாழ முடிவ தென்ன?
இதனைக் கண்டு
வேதனையில் வீரக்
கோபம் விளைகிறது.

விரதமிருக்கும் இந்தியத் தாய்
விழித்தெழத்தான் போகின்றாள்
எங்கள்
துன்ப வரலாற்றைப்
படிக்கத்தான் போகின்றாள்.

கீழ் வெண் மணிக்கு
நெருப்பெடுத்து மூட்டியவர்
கீதை படிக்கும் பண்ணையார்
மட்டுமல்ல
வாள் சுமந்து வந்த
காடையர் மட்டுமல்ல
எண்ணெய் சொரிந்த
பொலிசார் மட்டுமல்ல
தோள்களிலே காந்தீயம்
தூக்கித் திரிகின்ற
நீதிபதி மட்டுமல்ல
மதுரைக்கு நெருப்பிட்ட
கண்ணகிக்கு
களளக் களவில்
பிறந்த அண்ணா துரையும்
இலங்கைக்குத் தீ வைத்த
அனுமானைப் புணர்ந்ததனால்
சீதாபிராட்டி
பெற்றெடுத்த இந்திராவும்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

சேர்ந்தே நெருப்பிட்டார்
 குடிசையிலே மூண்ட
 பெருநெருப்பு உள்ளமெலாம்
 பற்றி எரிந்து - அக்கினியைப்
 பவனமெலாம் மூட்டி
 வானில் யாழ் மீட்டும்
 மின்னல் நரம்புகளைத்
 தடவிக் குமுறிக் கர்ச்சித்து
 ஊழித் தீ காண
 வெடித்திட்ட வேளையிலே
 நம் பூத்திரிப் பாட்டும்
 ராம மூர்த்தியாரும்
 டாங்கேயின் கும்பல்களும்
 அந்த -
 சாம்பல் முகட்டில்
 கழுதைகளாய் மேய்ந்தனரே!

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி
 என்றீழ் கூடியவர்
 மீது கொடிய பொலிசார்
 சுட்டவுடன்
 அந்தோ! கொடுமை
 தமிழ் அழிந்து போனதெனக்
 கூவிக் குரல் வைத்த
 சீ ஐ ஏ சனார்த்தனமே
 உனக்கு அந்த
 தஞ்சை அரிசனங்கள்
 தமிழர்களாய்த் தெரியலையா?
 கருணா நிதியாரே!
 தமிழரசுக் காரர்களே!
 வெந்த அரிசனங்கள்
 திராவிடராய்த் தெரியலையா?

சினிமாவில் வாள் சுழற்றி
 ஏழைகளின் பணம் பறிக்கும்
 கறுப்புப் பணக் கள்ளன்
 எம்.ஜி.ஆரே உனக்கந்த

கீழ் வெண்மணி நெருப்பு
ஸ்ருடியோ திரைகளிலே
வரைந்து விட்ட
சித்திரமாய்த் தெரிந்ததுவா?

கல்லுடைத்துப் பொல்லோடு
திரிந்த "பெரியாரின்"
சொத்துக்கு இளமை தனை
விலை கூறி விறற்றிட்ட
மணியம்மே....!

உனக்கு அந்த அரிசனங்கள்
உயிர் உள்ளோராய்த் தெரியலையா?

குன்றக் குடியாரே!
நொந்த அரிசனங்கள்
பண்ணையார் குளையிலே
நைந்து மடியுங்கால் - நீர்
நாவுக்கரசு நாயனாரின்
"மாசில் வீணை" பாடி மகிழ்ந்தீரோ?
ஆமாம்!
இருக்கட்டும்.... இருக்கட்டும்.

தஞ்சையிலே மூண்ட
நெருப் பெழுந்து காற்றினிலே
தாவிப் பிடித்து
இமய முகட்டினையும்
இடித்து நொறுக்கி
பொங்கும்
கங்கா ஜமுனா
இந்துநதி தீரமெல்லாம்
சிலிர்த்து ஓடி
நொந்து வாழும்
பாரதத் தாய் பெற்றெடுத்த
பஞ்சைகட் காய்
பழி தீர்க்கும்
அந்த நாள்
பாரதத் தாய் விழித் தெழுவாள்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

உயிர்

லெனினென்ற மாபெரிய இயக்கமின்று
உலகத்தின் உயிரான மாஓ ஆகி
இனிக்கின்ற செயலாகி எதிரி கட்டுக்
கனவினிலும் கோடிக்கால் பூதமாகி
அணி கூட்டும் பாட்டாளி வர்க்கம் வெற்றி
அடைந்து வரச் சிந்தனைகள் ஈவோனாகிப்
பணியாத மங்காத பகலோனாகிப்
பலமாகி நிற்கின்ற தலைவன் வாழ்க.

- தொழிலாளி 1968.09.06.

நத்தார்

இந்திராவின் புத்திரர்கள்
25 டிசம்பர் 68 இல்
கீழ் வெண் மணியில்
நாற்பத்திரெண்டாயிரை
தீ -
நாக்கிற்கு இரையாக்கி
நல்ல கழிப் போடு
நத்தாரைக் கொண்டாடினர்.

- 1968 பிற்பட்டது.

நிலவின் மண்ணை நீ போய்த் திருடு!

ஆட்பேரில்லா அழகு நிலாவை

அடைந்தேனென்று துள்ளுகிறாய்
காற்றேயில்லை காதல் தீவைக்

கண்டேனென்று பாடுகிறாய்

நேற்றோர் தெய்வ முடியிலிருந்த

நங்கையென்ற பொய்யதனைத்

தூற்றி வையம் உமிழப் பெரிய

தொண்டு செய்தேன் என்கின்றாய்

விண்ணுட் காயும் மண்ணையள்ளி

வீட்டுள் வைத்துப் பார்க்கின்றேன்

மண்ணுள் இந்த வீரம் செய்ய

மாற்றானுக்குத் துணிவுண்டோ

எண்ணிப் பார்த்தாற் போதும் மாற்றான்

ஏங்கிப் போவான் என்றிங்கே

மண்ணைப் பார்த்து கிண்டல் செய்து

மார்பு தட்டி நிற்கின்றாய்

உனது வீரம் பெரிய வீரம்

உன்னைப் பற்றி உலகறியும்

கனவில் வாழும் கறுத்த மனிதர்

கட்டுண்ட அமெரிக்காவுள்ளே

முனங்கி முனங்கி உழைத்த செல்வம்

முழுதும் சுரண்டி அதனாலே

தனவானாகி உலகின் வாழ்வைத்

தட்டிப் பறிக்க நீ செய்யும்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

வித்தைக்கிங்கு கையைத் தட்டி
 வீரம் செய்தாய் எனச் செல்ல
 சித்தமின்னுங் கலங்கவில்லை
 சீ..! சீ..! போடா! நீ பெரிய
 மெத்தப் பெரிய வித்தை செய்தா
 யென்று செய்தி வந்தாலும்
 தத்திப் பிழைப்போம் என்று மட்டும்
 நம்பி யெம்மை நோக்காதே

பாழும் வாழ்வுள் உலகைப் போட்டு
 பெற்ற பெரிய செல்வத்தை
 ஆளும் வார்க்க அண்டக் கடலுள்
 அள்ளிப் போட்டுக் கொடுமைக்குள்
 வாழும் வறிய மக்கள் குலத்துள்
 வாரியள்ளும் போதிங்கு
 கோளைவென்ற தென்று வாழ்த்தக்
 குறைந்து போச்சோ எம்முறுதி

நன்று! உன்னை நோக்கி நாங்கள்
 நாட்டும் சொல்லைக் கேட்பாயோ?
 வென்று அந்த வியட்நாம் மண்ணை
 வெட்டி அள்ளி வருகின்றேன்
 என்று சென்று அல்லற் பட்டு
 ஐயோ! என்று கதி கெட்டு
 இன்று தப்பி ஓடும் நீதான்
 அந்த நிலவை வென்றாயோ!

நிலவின் மண்ணை நீ போய்த் திருடு
 நீ போய் அங்கே தீ மூட்டு
 நிலத்தில் அந்தப் புத்தி காட்டி
 நிற்க உன்னால் முடியாது
 கலத்திற் சென்று கடக்குமந்தக்
 கண்ணே இல்லா வெளியல்ல
 நிலத்தில் உள்ள மக்கள் அவர்கள்
 வீர சுதந்திர தீபமடா

- தொழிலாளி 1969.08.12.

வோட்டுக்கு இனியிங்கே வேலையில்லை
வேட்டுத்தான் இனியிங்கே விடிவைக் காட்டும்

பாராளுமன்றத்தால் பொதுமைப் பூங்கா
படைத்தின்றே காட்டுகிறோம் பார்ப்பீர் என்று
ஊராரை ஏய்க்காதீர் உலகம் என்றும்
உம் வாதம் ஏற்காது ஐய, சற்று
நேராகச் சிந்திப்பீர் நிறைவாய் இங்கு
நாம் பெற்ற அனுபவங்கள் ஒன்றா இரண்டா!
போராடிப் பெறுவதுதான் பொதுமைப் பூங்கா
பாரெல்லாம் பொதுமைக்கு இதுவே பாதை

பிற்போக்கு எண்ணத்தால் பிதற்றும் நாய்கள்
பிக்குகள் பெயராலே கூட்டம் கூட்டி
அற்பர்க்குப் பணத்தாலே அழகாய்ப் பூசை
இட்டார்கள் பாராளுமன்றம் போய்
சொற்போட்டுச் சொல்லுக்குச் சொற்போர் போட்டு
குழ்ச்சிக்குள் ஈழத்தைத் தூக்கிப் போட்டு
விறறாரே பிற்போக்காளர் நியாயந் தன்னை
விளைவென்ன நாம் கண்டோம் வீழ்ந்தோம் தாழ்ந்தோம்

ஏகாதிபத்தியத்தின் னெலும்புக் கூட்டுக்
குயிர் கொடுத்து நடமாட விட்டுக்காக்கும்
மேகாதி பத்தியத்தின் தாசர் கூட்டம்
ஏமாற்றி வாழ்வதற்கு ஏற்றாற் போல
ஏகாதிபத்தியத்தார் தீட்டிப் போன
எலும்பில்லாச் சட்டத்தை ஏனோ இன்றும்
ஏகாதிபத்தியத்தின் எதிரி என்று
எடுத்தியம்பும் இவர் இன்னும் காக்கின்றாரோ

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பலத்தைக் காட்ட
படையொன்று பாட்டாளி படைக்க வேண்டும்
கூட்டாளியாய் நின்று கெடுக்கும் நீள்
குரவளையில் கத்திதனைப் பதிக்க வேண்டும்
நாட்டுக்குள் நரம்பில்லா நாவை விட்டு
நஞ்சுற்றும் ஒற்றர்களை நசுக்க வேண்டும்
“வோட்டு”க்கு இனியிங்கே வேலை இல்லை
வேட்டுத்தான் இனியிங்கே விடிவைக் காட்டும்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

பாட்டாளி வர்க்கத்தை பகடைக் காயாய்
 பாவித்து விளையாடு மாட்டம் போதும்
 தோட்டாக்கள் கவிபாடும் மரங்கம் போட்டு
 தோளெல்லாம் துணிவென்ற யாழைத் தூக்கி
 பாட்டுக்கு ஏற்றாற் போல இசைக்கச் செய்து
 பண்ணிட்ட ஒரு பாதை செல்வோம் தோழா
 நாட்டுக்குள் நடமாடும் நரிகள் பேய்கள்
 நசிபட்டு நலிவுற்று தொலைந்தே போகும்

ஒன்றென்றால் நூறென்று காட்டு மேட்டை
 அரனாக வைத்திங்கு வாழும் கெட்ட
 கன்னக்கோல் சீமான்கள் தேர்தல் என்றால்
 கட்டவிழ்த்து விடுவார்கள் பொய்மைப் பூதம்
 தன் பெயர்கள் அனைத்திற்கும் அழகாய்ப் பட்டை
 தான் தீட்டிப் பொதுமக்கள் கருத்தே என்று
 தன் போக்கில் விடுவார்கள் நாளை நாட்டுள்
 தோழர்களே சிந்திப்பீர் இதுவா வேண்டும்

துப்பாக்கி ரவை பாய்ந்த பின்பு அந்தத்
 துப்பாக்கி முனை கக்கும் புகையைப் போல
 இப்பாரில் புகைகின்ற தொழிலாளர் உள்ளம்
 எமக்கென்றும் துணையாக நிற்கும் தோழா!
 நப்பாசை உனக் கூட்டி வாக்கைப் பெற்று
 நலமெல்லாம் கொய்கின்ற முதலாளிக் கூட்டம்
 தப்பாமல் உன்கையால் அழிவைக் காண
 போர் மகனே வர்க்கத்தின் குணத்தைக் காட்டு

சுரண்டுவதில் சுகங்கண்டோர் உள்ளம்முள்ளுக்
 கள்ளிநிறைக் காடாகும் இதனைச் செம்மை
 திரண்டுவரும் தீயாலே தீயக்கா திங்கு
 தேர்தலிலே குதிப்பதனால் தேசம் முற்றாய்
 வரண்டுவிடும் ஆகையினால் தோழா உந்தன்
 வறுமை தனை முறித்திங்கு வாழ வேண்டில்
 சுரண்டுகின்ற வர்க்கத்தின் ஆணி வேரைச்
 சுடர்விட்டு எரிகின்ற நெருப்பால் தீயப்பாய்.

- தொழிலாளி 1970. 05.28.

மக்களே நமது பாடசாலை

ஏழெட்டு மணியளவில் பள்ளி செல்லும்

இளையாரோ டிளையாராய்த் துள்ளியாடி
வாளொத்த கதிர் வீசித் தெருவிற் செல்லும்

வெய்யோனின் தோழர்களே எம்மைத் தானே
கோழையென எண்ணிற்று ஆட்சி பீடம்

கொப்பியிலே குறிப்பெழுதி வாழுவோர்க்கு
நாளையெனும் நாள் பற்றி என்ன எண்ணம்

நாமறிவோம் அது பற்றி என்கின்றாரோ?

எங்கிருந்தோ வந்தெம்மை அடிமையாக்கி

ஈழத்தின் செல்வத்தைச் சுரண்டிச் சேர்த்துப்
பொங்கிய நற் செல்வத்தைக் கணக்குப் பார்க்க

போதுமெனுங் கல்விதனை வகுத்த அந்தச்
சங்கையிலா வெள்ளையர்கள் ஆக்கிச் சென்ற

சவமான கல்விதனை இன்றும் இங்கு
தங்கமெனக் கூறுகின்ற அமைப்பே எங்கள்

துன்பத்துக் கதிபதி யென்றுணர்ந்து விட்டோம்

“இலவசமாய் நஞ்சிட்டேன்” என்று சொல்லி

இவ்வுலகில் எவரேனும் பெருமை கொண்டு
கலகலத்துச் சிரித்து விட்டால், “ஆஹா உந்தன்

கருணைக்கு அளவுண்டோ என்னே” என்று
உலகுள்ளோர் இரு கையும் நீட்டி வாங்கி

உண்ணுவாரோ! சிந்திப்போம் புற்றில் நின்று
அழகாக ஆடுதென்னுங் காரணத்தால்

ஆரேனும் நாகத்தை அணைத்ததுண்டோ?

இலவசமாய் நாம்பெற்ற கல்வியாலே

எமதீழும் விடிந்திற்றோ உழைப்போன் வாழ்வு
பலமான நிலைபெற்று அசையா வண்ணம்

பக்குவமாய் அமைந்திற்றோ அவன்தன் பிள்ளை
குலத்தோடு சுரண்டலுக்கு அடிமையாக்கிக்

குத்தகைக்கு எடுத்திட்ட மாடு போல

நலமெல்லாம் வேறோருவன் ஆளவிட்டு

நடுத்தெருவில் பேயாக அலைகின்றானே!

சுபத்திரன் கவிதைகள்

பக்குவமாய் வாங்கினிலே குந்திக் கொண்டு
 பாய்ந்துவரும் உணர்ச்சிகளை யடக்கிக் கொண்டு
 சொக்குக்குள் பழைமைதரும் சீற்றந்தனை
 சப்பி வெறும் துப்பலெனத் துப்பிக் கொண்டு
 வெட்கமிலா வாழ்வெதற்கு வாழ்கின்றோம்
 வேகத்தோடாடுகின்ற புதுமை நெஞ்சைச்
 சுக்காக இடிக்கின்ற உரல் தான் நாங்கள்
 கிடக்கின்ற வகுப்பறைகள் என்பேன் தோழா!

சுரண்டலுக்குத் துதிபாடுங் கல்வி கற்றுச்
 சூதுக்கு நாழுடமை யாகலாமா?
 வரண்ட பெரும் பாவத்தையறிவு என்று
 வாய் கூசாது போற்றி வாழ்த்தலாமா?
 திரண்டெழுந்து நிற்கின்ற பாட்டாளிக்குத்
 திட்டுகின்ற புத்தகத்தைச் சுமக்கலாமா?
 சரணடையப் பயிற்றுவிக்கும் கல்வியெங்கள்
 சக்திகளை உறிஞ்சுகின்ற சவக்காடம்மா?

வேலையில்லாக் கொடுமையினால் வீதி சுற்றும்
 வீரர்களின் கையெழுத்து பக்கம் கூவும்
 ஆலையிலே பாடுபடுந் தோழன் எங்கள்
 அணி நடத்தும் படைக்கேற்ற தலைவனானான்
 காலையிலே வயலாடிக் கதிர் வளர்க்கும்
 கரம் நீட்டி அழைக்கின்றான் உழவன், புதிய
 நாளையினி நாம் நோக்கி நடப்போம் அங்கே
 தான் நமது வகுப்பறைகள் அமைப்போம்

சுரண்டலுக்குத் துதிபாடுங் கல்வி, நாயை
 “உஞ்சு” என்ற அழைப்பதற்கு வேண்டும் அந்த
 சிரங்குறுக்கும் புழு வேண்டுமானால் சென்று
 சீழ் குடித்துக் கொழுக்கட்டும், நாங்கள்
 கரமிணைப்போம் புதியதொரு பாடம்
 கற்றிடுவோம் மக்கள்தனைக் காப்போம்
 திரண்ட பெரும் ஜன சக்தி ஒன்றே எம்மைப்
 பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியன் ஆம்! ஆம்!

- தொழிலாளி 1971.04.02.

ஒளி

மக்களிலும் பெரிதாக ஆயுதத்தை

மகத்தான தென எண்ணித் திரியுங்கூட்டம்

எக் கொடியைச் சுமந்தாலும் மக்களுக்கு

ஏற்றபணி செய்கின்ற தகுதியற்ற

விக்கினமே செய்யுமென ஈழ மண்ணில்

விரிவாகப் பல பாடங் கற்றுவிட்டோம்

திக்கறியாத் திசையறியாத் திரிவோமல்லோம்

திசை காட்டு மாதவனின் ஒளியைக் கண்டோம்.

ஆயுதத்தை மலையளவு குவித்தாலென்ன?

அதைச் சுமக்கும் “ஆள்” தேடிக் காடும் மேடும்

மேய்ந்தலைந்து நடுநிசியிற் திரிந்தாலென்ன?

மக்களவர் தங்களது அடிமை வாழ்வின்

நோய்க்கேற்ற மருந்தான தத்துவத்தை

நெஞ்சத்தாற் செயலாக்கி உண்ணாவிட்டால்

ஆயுதத்தால் என்ன பயன்? அதனைத் தூக்கும்

ஆட்பலத்தால் என்ன பயன் அடைதல் கூடும்?

- 1971 பிற்பாடு.

விளக்கு

நகங்களைக் கடித்துக் கிழித்து எறிகிறேன்
நகப் பொட்டுக்குள்
இரத்தங் கசிந்தது
பொருட் படுத்தாது
நகங்களைக் கடித்துக் கிழித்து எறிகிறேன்

சோம்பேறிப் பையனைப் போல
சூரியன்
நேரத்தோடு பாயை விரிக்கிறான்

புதுப் படம் பார்க்கும்
தாகத்தாலே
சில இளைஞர்கள்
வேகமாய் நடக்கிறார்
ரிக் கேற் கிடைக்குமோ?
இதுவே அவர்கள்
சிக்கல் பிரச்சனை
விவாதித்த வாறு
வேகமாய் நடக்கிறார்

வீடுகளுக்கு விளக்கு ஏற்றும்
முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும்
சுவிச்சைச் சுண்டு விரலால் ஒருத்தி
தட்டி விட்டுத் திரும்பிப் போகலாம்
லாம்பெண்ணையை இன்னு மொருத்தி
விளக்கில் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கலாம்

கடைக்கு ஓடி எண்ணெய் வாங்க
வா என ஒருத்தி
தனது மகனைக்
கரைச்சல் படுத்தலாம்.

மாணவி ஒருத்தி
தனது பள்ளிக் காதலன் எழுதிய
கடிதம் ஒன்றைக்

கொப்பியின் கீழே
 ஒளித்து வைத்து
 காதல் படித்துப்
 பரவசமாகலாம்
 வேகமாய் நடந்து
 இலக்கை அடைகிறேன்
 வாசலில் என்னைக் கண்டதும்
 “ஐயா....!
 பூசை அறையுள் இருக்கிறார்” என்று
 கூறி வீட்டுள் மறைகிறார் அந்த
 வீட்டின் தேவதை

அரைமணி நேரம்
 தேவாரத்தை
 அரைத்து விட்டு ஐயா வந்தார்

ஐயாவின் ராகம் கேட்கக் கடவுள்
 என்ன பாடு பட்டிருப்பாரோ
 பாவம் கடவுள்!

“என்னடா கணபதி
 விளக்கு வைத்த பின்
 வந்திருக்கிறாய்?
 நாளை மிச்ச வேலையும் முடித்து
 ஒன்றாய்க் காசை எடு” எனச் சொன்னவர்
 முதுகைப் பார்க்கிறேன்

விலாக்களில் முளைத்த
 கோரப் பற்களாய்த்
 திரு நீ நெனக்குக்
 காட்சி தந்தது
 மெள்ள மெள்ள நடந்து செல்கின்றேன்
 எனது வீட்டில்
 இன்று இரவு
 விளக்கு மில்லை
 சோறும் இல்லை.

- 1971 பிற்பட்ட கவிதை.

நாய்க்கும் தெரியும்

அதோ அந்த இரண்டு இளைஞர்கள்
வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு
வேகத்துள்ளே நிதானம் பூட்டி
கால்களால் நடந்து செல்வதிலுள்ள
உறுதியால் உதைபடு மந்தக் கிராம
மண் ஒரு தந்தை தனது குழந்தையின்
பிஞ்சுக் காலை கொஞ்சி மகிழ்ந்து
பூரிப்படையும் நிலையிலானது

தன்னுடன் உறங்கிய இருவரும் எழுந்து
செல்வதை உணர முடியாத அளவு
சூரியன் குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தான்

அந்தக் கிராம நாய்கள் விழித்து
எழுந்தன எனினும் ஒன்று கூடக்
குரைக்கவே இல்லை அத்தனை நாய்க்கும்
அந்த இளைஞரை நன்கு தெரியும்

போடி வீட்டின் நாய்கள் மட்டும்
வாள் வாள் என்று உயிரை விட்டன

ஆக்காண்டிகள் அலறிக் கொண்டு
வானிற் கறுத்த நட்சேத்திரமாய்
வட்டமிட்டு அமைதியைத் தின்றன

கிராமம் நித்திரை விட்டு எழுந்தது
வேலிக் கம்பியின் ஊடாய்க் குடிசையின்
குப்பி விளக்குகள் கோடு வரைந்தன

தங்கள் நாய்கள் குரைக்க வில்லை
போடி வீட்டின் நாய் குரைக்கின்றது
வாலிபர்கள் தான் போகின்றார்கள்
விழித்த கிராமம் சிந்திக்கின்றது

வயலில் எம்முடன் களைபிடுங்கினர்
அருவி வெட்டிற் கலந்து கொண்டனர்
செல்வன் மீனைக் கரப்புக் குத்தி
பிடிப்பதை எம்மிடம் கற்றுக் கொண்டனர்
நாமும் அவரிடம் எமது வாழ்வை
விதைக்கக் கற்றோம் களைகள் பிடுங்கி
எறிந்திடக் கற்றோம் விளையும் நாளில்
புதிய வாழ்வை அறுத்து எடுத்து
எமது சொந்தமாய் மாற்றவும் கற்றோம்

விழித்த கிராமம் சிந்திக்கின்றது
சேவல்கள் கைகளைத் தட்டுகின்றன.

- 1971 பின் எழுதப்பட்டது.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

சிறிய பொறியும் பெரிய நெருப்பும்

ஆரிய குளத்துச் சந்தியில் விபத்து!

பலாலி வீதி வழியாய் வந்த
பஸ்கடன் பருத்தித் துறைவீதி வந்த
பொலிஸ் ஜீப் மோதிக் கொண்டு விட்டதாம்

பொலிசி லேதான் முழுப் பிழையுமாம்

பொலிசார் ஜீப்பை நிறுத்தி இருந்தால்
விபத்தை தடுத்து இருக்க முடியுமாம்
சாரதி யைப் பொலிஸ் தெருவில் போட்டு
மிருகத் தனமாய்த் தாக்கி விட்டனராம்
வதந்திகள் வற்றி உண்மை தெரிந்தது
பஸ்தொழி லாளர்களின் குரல்கள் எழுந்தது

“அடித்த பொலிசை தற்கா லிகமாய்
வேலை நீக்கம் உடனே செய்க!”

“காக்கிச் சட்டையை உடனே கழற்று
விசா ரணைகளை உடனே நடாத்து”

கோசங்கள் வாளைப் பிளந்து கொண்டிருந்தன

பொலிசார் ரோந்து புரியத் தொடங்கினர்
மாணவர் கிண்டல் அடிக்கத் தொடங்கினர்

மேலும் தகவல்கள் வந்து குவிந்தன

“தாக்கப் பட்ட சாரதி வைத்திய
சாலையில் அபாய நிலையில் உள்ளான்!”

விலா எலும்புகள் முறிந்து விட்டதாம்

அவசர அவசர மாக இலிகிதர்கள்
சுவர்க் கடிகார முகப்பினைப் பார்த்து

வரைந்திடும் நேரம், அலுவலகங்கள்
கலைந்திடும் வேளை என்பதை உணர்த்தின
பிணையிற் செல்லும் கைதிகள் போல
மாணவர் வீடு நோக்கிச் செல்கிறார்

தொழிலகங்களிலே உழைத்துக் களைத்த
தொழி லாளர்களின் நினைவு மாலைக்
கள் நுரைக்கும் முட்டியுள் வீழ்ந்து
தற் காலிகமாகத் துயர்மறக் கின்றனர்

வாக னங்களின் வரிசை ஒட்டம்
புதுவித “றையினோ” தெருவில் ஓடுது
என்று கொள்ளத் தோன்றும் தோற்றம்
அழகிய ராஜ பவனியை ஓத்தது

படமா ளிகையை நோக்கிச் செல்வோர்
நடையில் சினிமா றீல்சின் வேகம்
பஸ்கள் போவதும் வருவது மாக
சேவையில் துரித கெதியில் இயங்கின
அந்த வேளையில்
ஒரு சிறு தீப்பொறி பஸ் நிலையத்தில்
வந்து வீழ்ந்து காட்டுத் தீயானது

பஸ்கள் ஓட மறுத்து நின்றன
மக்கள் விறைத்து மலைத்து நின்றனர்
போன பஸ்கள் திரும்பி வந்ததும்
போகத் திரும்பி மறுத்து நின்றன

கியுக்கள் எல்லாம் வெறித்துக் கிடந்தன
மக்கள் பதறி ஆலாய்ப் பறந்தனர்
செய்திகள் வந்து குவியத் தொடங்கின
வதந்திகள் அதற்குள் கரையத் தொடங்கின

நியாயம் கேட்கப் போன மக்களை
பொலிசார் மோசமாய் அடித்து வைதனர்
மக்கள் ததிமிதிப் பட்டு நின்றனர்
பஸ்தொழி லாளர் போர்க் கோலமாயினர்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

“எடுத்ததற் கெல்லாம் பொலிசார் தாக்கினால்
அடுத்தவர் கைகள் புல்லா பிடுங்கும்”
பிரயாணி ஒருவர் சினத்தோ டுரைத்தார்
கதறும் குழந்தையின் வாயில் முலையை
உண்ணக் கொடுத்த பெண்ணொன்று சொன்னாள்
“பெரிய பாவம் றைவரின் பெண்டு
பிள்ளைகள் என்ன பாடு படுமோ?”

“அடித்த பொலிசைத் தற்கா லிகமாய்
வேலை நீக்கம் உடனே செய்க
பொலிசார் காடைத்தனம் ஒழிக! ஒழிக!!”
மீண்டும் மீண்டும் கோஷங்கள் எழுந்து
வானில் காட்டுத் தீயை மூட்டின

பஸ்கள் நகர மாட்டோம் என்று
நிலத்திற் காலை ஊன்றி நின்றன
கடைகள் இந்தப் புதினம் பார்க்க
நித்திரை விட்டு எழுந்ததைப் போல
லைட்டை ஏற்றிக் கண்ணை விழித்தனர்

கொழும்பில் இருந்து வந்த புஞ்சி
பண்டா பஸ்சை தொடவே மறுத்தான்
மட்டக் களப்பில் இருந்து வந்த
முகமது அவருடன் இணைந்து நின்றார்

கோஷம் வலுத்துக் கொண்டு இருந்தது
நேரம் கறுத்துக் கொண்டு சென்றது
குழந்தைகள் அலறித் தொண்டை காய்ந்தனர்
முதியவர் துவண்டு குந்திக் கொண்டனர்

மாணவர் அங்கும் இங்கும் அலைந்தனர்
அலுவ லகத்தில் அலுத்துப் போனவர்
இதிலே வந்து மாட்டிக் கொண்டதை
நினைத்து தமக்குள் அலட்டல் வளர்த்தனர்

ஆயினும் ஆயினும் அந்த மக்கள்
தமக்குள் நீதியை மதித்தே பேசினர்

எனினும் இந்தக் காடைப் பொலிசார் எப்படி றைவரைத் தாக்கிட முடியும் இந்தப் பொலிசார் விட்ட பிழையால் வந்த வினைதான் இந்தக் கஷ்டம் என்று தம் வாயால் திட்டினர்

சிகரெட்டின் விலையோ திடீர் என்று ஐந்து சதத்தால் அதிகரித்துக் கொண்டது

“வெந்த வீட்டில் லாபம் பிடுங்கும் நாய்களை அடித்து நொறுக்க வேண்டும்”

சிகரட் விலையால் சினந்த வாலிபன் குமுறிய வார்த்தைகளில் கோபம் எரிந்தன “கடையின் சொந்தக் காரன் சொன்னால் நாங்கள் செய்ய என்ன உண்டு?” விற்பனைப் பையன் விளக்கம் சொன்னான்

அரசு அதிபர் கார்நின் றிறங்கினார் பொலிஸ்சதி காரிகள் வந்து குவிந்தனர்

காலை நிலத்தில் ஓங்கி உதைத்து கையால் கன்னம் தொட்டு விசிறி இப்படித்தான் நாம் மக்களை உதைப்போம் இப்படித்தான் நாம் மக்களை அறைவோம் என்று நடித்துக் காட்டித் தமது மரியாதை முறைமையைச் செய்தனர் பொலிசார்

“அடித்த பொலிசை தற்கா லிகமாய் வேலை நீக்கம் உடனே செய்க விசாரணை ஒன்றை உடனே செய்க இல்லையேல் வேலை நிறுத்தம் தொடரும்”

குமுறும் நெஞ்சக் கோபத் தீயை கோஷம் ஆக்கி தொழிலாளர் கொட்டினர்

யாழ் பஸ் நிலைய ஒலி பெருக்கியில் உயர் அதிகாரி ஒருவர் பேசினார்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

“மக்களுக்காக வேலை நிறுத்தம்
வாபஸ் பெற்று வேலைக்குச் செல்வீர்
உங்கள் இதயம் இரக்கம் அற்றதா?
மக்கள் அடையும் துன்பம் கண்டும்
உங்கள் உள்ளம் உருகவில்லையா?”

“பெண்கள் பிள்ளைகள் வயோதிபர் எல்லாம்
தவிப்பது உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியலையா?
பஸ்சை நீங்கள் ஓட்ட வேண்டும்
இல்லையேல் மக்கள் உங்கள் மீது
சீற்றங் கொள்வர் சிந்தித்துச் செய்யும்”

“அன்னவர் வீடு செல்லும் வண்ணம்
ஆவன செய்வது எங்கள் கடமை
வேலைக்கு வாரும் விசாரணை ஒன்றை
விளக்கமாய்ப் பின்னர் செய்வோம்” என்றார்

குமுறி நின்ற மக்கள் எழுந்து
அதிகாரக் குரலுக்குப் பதிலைக் கொடுத்தனர்

“நாங்கள் நடந்து வீடு செல்வோம்
எத்தனை மைல்கள் ஆயினும் ஆயினும்
நாங்கள் நடந்து வீடு செல்வோம்
பஸ் சாரதியை அடித்த பொலிசை
உடனே வேலை நீக்கம் செய்க”

நீதியின் பக்கம் மக்கள் நின்ற
உரிமைக் குரலை எரிமலை யாக்கினர்

மக்கள் குரலைக் கேட்டு அந்த
அதிகாரக் குரல்கள் அடைத்துப் போயின

ஏதோ விளங்கிக் கொண்டவன் போலே
ஏழு வயதான பையன் சொன்னான்

“பொல்லால் அடித்தால் திரும்பி இவர்களையும்
அடித்தால் என்ன அம்மா” என்றான்

விளக்க மேதும் இன்றித் தாயார்
மகளின் கேள்வியில் ஒருசுகங் கண்டு
“அடிக்கத் தாண்டா வேண்டும்” என்றாள்

அலைந்து திரிந்து இனிப்பு விறற்கு
கொண்டு இருந்த வியாபாரி ஒருவன்
அழுது கொண்டு இருந்த குழந்தை
ஒன்றின் கையில் இனிப்பை நுழைத்தான்

ஒரு விதமான மனிதத் தன்மை
அந்தச் சூழலை ஆக்கிரமித்து நின்றது

“துவக்கு வைத்து இருக்கி றார்களே
சுட்டால் என்ன செய்வது அம்மா”
பாரிய அந்தக் கேள்வியின் தவத்தை
அறியாத தாய் பதிலை உரைத்தாள்

“அவர்கள் துவக்கைப் பறித்துச் சுடலாம்”

“எப்படி அம்மா பறித்து எடுப்பது....?”

“அனைவரும் இணைந்தால் அதனைச் செய்யலாம்”

அம்மாவின் அறிவில் ஏறிய சூடு
அவளின் வார்த்தையில் நெருப்பாய் உதிர்ந்தது

ஆர்வமும் ஆவேசமும் பேசிக் கொண்டதை
காதில் வாங்கிக் கொண்ட ஒருவர்
தனக்குள் நினைத்ததை மறந்து உரைத்தார்

“எதற்கும் எல்லை உண்டு அன்றோ
அடிக்கப் படுவது அடிமையின் வாழ்வு
ஆத்திரம் வந்தால் ஐந்தும் ஐம்பதும்
ஆக்கிரோசத்தால் ஒரே வயது ஆகும்”.

- 1971 பிற்பாடு.

தாயகத்துக்கொரு நன்றி மடல் “சுபத்திரன் ஓர் உபத்திரன்”

நல்ல மொழி சொல்லியெனை வாழ்த்திவிட்ட
உங்களுக்கு உள்ளத்தால் நன்றி சொல்வேன்
“பல்லுடையப் பாடுகிற உபத்திரன்” நான்
என்றெழுதி வாழ்த்தியுள்ளீர் நன்றி.... நன்றி
பல்லுடையப் பாடுவதே எனது வேலை
பல்லுமக்கு உடைந்திருந்தால் குற்றம் எந்தன்
சொல்லதன்மேற் சத்தியமாய் இல்லை..... சொல்லை
உருவேற்றி நானனுப்பும் போது கெட்ட
தொல்லை தரும் சுரண்டலவரின் பல்லைத்தட்டி
தூளாக்கு என்றேதான் அனுப்புகிறேன் - அந்தப்
புல்லருக்குத் துணையாக இருக்கும் கெட்ட
முகாரி போலும் அந்தத் திரிபுவாத
சில்லறைகள் பற்களையும் உடைத்து வாவென்
றோதித்தான் அனுப்புகிறேன் அதனால் இந்தத்
தொல்லுலகில் சுரண்டலார்க்கும் திரிபு வாதத்
துரை மார்க்கும் சுபத்திரன் நான் உபத்திரன் தான்.

- 1973 பின் எழுதப்பட்டது.

எரிதழலால் அக்கினியின் விழாவெடுத்து விடிவு காண்போம்

மாலையின் முகில் தடவும் அழகைப் பாட
மாத்தளைக்கு நான் வந்து சேரவில்லை
பாமலையில் நான் ஏறி பகட்டுக் காட்ட
பஸ்ஸேறி நானிங்கு வரவுமில்லை
தேமலையில் துளிர்பறிக்கும் பெண்ணே உன்னை
தோகைமயில் என்ற சில பிரீதி நாய்கள்
காமநிலை கொண்டியற்றும் கவிதை கூற
காலெடுத்து நானிங்கு வைக்கவில்லை
புராங்அப்பு கொழுத்திவிட்ட புரட்சித் தீயை
புதுக்கவிதையாக்கி நான் கொழுத்த எழுந்து வந்தேன்
திராணியற்றுத் திரிகின்ற திரிபுவாத
தீயோரைத் திட்டுதற்கு இங்கு வந்தேன்
பிராணிகளாய் எமை எண்ணி லயத்துக்குள்ளே
பிடித்தடைத்த பேய்களுக்கு முகத்தில் காறி
திராணியுடன் துப்புவதற்கு இங்கு வந்தேன்
திரண்டிருக்கும் தோழமையைத் துணையாய்க்கொண்டேன்
துப்பாக்கி தூக்கிட்டா தோழா என்று
துடுக்காக ஒரு வரியைக் கூறி விட்டு
அப்பாலோர் அழகான வாடி வீட்டில்
அறையொன்று வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு
செக்கெழுதிக் கொடுக்கின்ற தலைவனுக்கு
ஜென்ம பகையாகி எழும் மலையின் மீது
சொக்கி வெறி கொண்டெறியும் மின்னலோடு
சேர்ந்து கவிசுறி விளையாடி உரையாட வந்தேன்
விக்கி விக்கி வரும்பாடல் வீழ்த்துகின்ற

வீறுநடையோடு கவி ஏறி வந்தேன்
 அக்கினியே நீ எழுந்து வாடியம்மா
 அதர்மத்தை அழிக்கின்ற விழா எடுப்போம்
 திக்கெட்டும் எரிகின்ற நெருப்புத் தாயே
 தீயனக்கு ஈழத்தில் இருக்குதம்மா
 கொக்கரக்கோ என்றந்த சேவல் கூவி
 கதிரவனைத் திறந்து விட்ட கதையைப் போல
 மொக்கர் சிலர் முப்பத்தெட்டு ஆண்டாய்
 முக்கிமுக்கிக் கூவுகின்றார் விடியவில்லை
 செருக்கோடு நிமிர்ந்தமலை சிகரம் தட்டி
 செப்பணிட்டு தேயிலை நட்டுக் காத்து
 ஒரு புறத்தில் இலவமரம் மீதில்
 அந்த மிளகுக் கொடி பற்றி அசைந்தேறவிட்டு
 மறுபுறத்தில் கோப்பியைத் தளைக்க விட்டு
 மலைச்சரிவில் கொக்கோவை வளர்த்துச் சேர்த்து
 பெருஞ் செல்வம் குவித்தோமே இந்த நாட்டில்
 பேடிகளே செய்நன்றி ஏன் மறந்தீர்
 துரையே நீ மாளிகையில் தூஷணத்தை
 திரைமறைவில் சுகித்து மகிழ்ந்தனுபவிக்க
 புரையோடிக் கிடக்கின்ற புண்ணாய் வாழ்வு
 புழுத்தழுகி எம் நெஞ்சைக் குதறிப் பிய்க்க
 இலையாகப் புற்தின்று தவிடுதின்று
 ஏங்குகின்ற எம் வாழ்வு பற்றியிங்கே
 உரைத்திட்டால் ஊர் குழப்ப வந்தேனென்று
 ஒப்பாரி வைப்பாயோ அதுவும் நன்று
 எலிசபெத்-ராணிக்கு தீட்டு என்றால்
 இங்கிருந்து அனுதாபத் தீர்மானங்கள்
 சொல்லியுடன் தந்தி அனுப்பி வைக்கும்
 சோதாக்கள் தோட்டத்தைப் பறித்த போது
 நல்லபுது வாழ்வெமக்கு அமையும் என்று
 நாம் கொண்ட நினைவெல்லாம் கனவாய்ப்போக
 வல்லபெரும் கரம் படைத்ததெங்கள் வாழ்வை
 எம் கரத்தில் நாம் சுமக்க முடிவு செய்தோம்
 ஆகையினால் -
 பாசிசமே! பாராளுமன்றத்துள்ளே
 பதிவிரதை நாடகத்தின் திரை கிழிந்தால்
 நீ சிவந்த ரத்தத்தைக் குடிப்பதற்கு

நீட்டிடுவாய் ரகுலாவின் வேட்டைப்பல்லை
வா சிவந்த தோழர்களே எமது நாட்டை
வற்றாத உயிர் நதிகள் வரைந்த நாட்டை
பாசிவக்க பண்சிவக்க மண்சிவக்க
பாசிசத்தின் பிடி நின்று மீட்க வேண்டும்
சிங்களத்தை செந்தமிழை மோதவிட்டு
செங்குருதி தெருவினிலே பாயவிட்டு
அங்கந்தச் சேற்றினிலே நமைப் புதைக்க
ஆவென்று காடேற கதறிக் கொண்டு
வெங்கொடுமைச் சுடுகாட்டில் பிரேதம் உண்ண
வெறிபிடித்து விசர் பிடித்து தாம்தோம் என்று
இங்கெழுந்து வருகிறது - மக்கள் சக்தி
சேர்ந்தெழுந்து அதைநொறுக்க எழும்பவேண்டும்
கீனகொலை கருங்காலித் தோட்டம் சீறும்
வீறுமலை மீது சொரிந்திட்ட ரத்தம்
பேனையெடுத்த தெழுதி விடும் கவிதையல்ல
பெருஞ் சந்தக் குவியலதன் கிறுக்குமல்ல
மானமுள்ள தொழிலாளர் ஈழத்தாயின்
வெற்றிக்கு ரத்தத்தால் திலகமிட்டு
தானமழை பொழிந்திட்ட தியாககீதம்
எதிர்கால விடுதலையின் புதிய நாதம்
வடக்கினிலே இன வெறியைக் கொழுத்திவிட்டு
படமெடுத்து ஆடுகின்ற நச்சுப் பாம்பாய்
பணிபடரும் மலையினிலே ஆடுகின்ற
முடக்கமுதை நம்மீது சவாரி செய்ய
முதுகுதனைக் குனிந்து நாம் கொடுத்தோம் போதும்
அட! எழுந்திட்டா எரிதழலால்
அக்கினியின் விழாவெடுத்து விடிவு காண்போம்
டட்லிக்கு நீயிட்ட தீயை அள்ளி
பட்டினியின் உயிர்மீது கொழுத்தி வைப்போம்.

- குமரன் இதழ் 41. 1974.11.15.

1974இல் மாத்தளை நகரில் நடந்த ஓர் இலக்கிய விழாவின்
கவியரங்கில் பாடப்பட்ட கவிதையின் ஒரு பகுதி.

(டட்லி - வலதுசாரி ஐ.தே.கட்சியின் தலைவராய், பிரதமராய்
இருந்தவர்)

சுபத்திரன் கவிதைகள்

47

காக்கை விடு தூது

காக்காய் காக்காய் கருங்கால் காக்காய்
காஞ்சுரங் கொட்டை தட்டியுடைத்து
அலகு பிளந்து கருங்குரல் மீட்டு
அகலச் சிறகு அகட்டிப் பறந்து
நீயும் நின் பெட்டையும்
மாமாங்கமாடி மாத்தளைக்குச் செல்வீரேல்
மகாவலி கங்கையின் மருங்கிற் குளித்து
மலையிடை வளர்ந்த இலவமரத்தின்
கெவரிடை நின்று உடம்பு சிலிர்த்து
கொட்டும் நீர்த்துளிகள் மிளகுக்கொடியில்
பட்டுத் தெறிக்கும் புதினம் பார்த்து
கதிரேசன் கோயிற் புகைகை தின்று
கவடு பெலல செல்வாய் அங்கே
புல்லும் புதரும் பூத்துக் கிடக்க
அல்லும் பகலும் ஊழிப் பசியால்
கிள்ளப்பட்டு கொல்லப்பட்டு
இடிந்து மெலிந்த லயத்துக்குள்ளே
பூசிய சாணப் பொருக்கு வெடித்து
புண்ணாய்க் கிடக்கும் நிலத்தின் மீது
கனவாய்; கட்டுப்பட்ட புயலாய்
பெருங்குடல் எழுந்து சிறுகுடல் பிடித்து
அருந்தக் குமுறும் வயிற்றுடன் கிடந்து
தாய்முலைக் காம்பு நன்னி நன்னி
இரத்த முறிஞ்சிக் குடிக்கும் குழந்தையின்
கதறலில் நெஞ்சைக் கருங்கல்லாக்கி

கவிதையின் எந்த வடிவமும் சுமக்க
 அஞ்சிடும் கோபமும் ஆத்திரக் குமுறலும்
 நெஞ்சிடை சுமந்து நெருப்புப் பனியாய்
 அக்கினி மழையாய் புதிய உலகின்
 பாட்டுடைத் தலைவன் மலையில் எழுவான்
 விதியே! விதியே! என்று கதறும்
 மாமலை செய்த மனிதனைக் கண்டு
 காக்கா காலிற் செய்தி அனுப்பும்
 கவிஞன் நெஞ்சை அங்கு சொல்லுதி...
 வெயில் வெறி கொண்டு குத்தியதாலே
 பித்தம் பிடித்து மிலாந்திக் கடந்த
 வயல் வெளிக்குள்ளே நிஷ்டையிலிருந்து
 நெல்லையெழுப்பி வாளைப் பிளந்து
 சாறு எடுத்து உண்ணக் கொடுத்து
 பரணின் கீழே பாம்பு படுக்க
 பஞ்சணை மெத்தையிற் போடியுறங்க
 வயலைத் தூக்கி கண்ணுள்ளே வைத்து
 கண்ணீர் செந்நீர் மெய்நீருற்றி
 பன்னீர்க் குடிலுக்குள் தாய்மையுற்ற
 பெண்மை பிள்ளையை வளர்த்தனளாக
 வளர்த்து நெல்லை அறுத்துப் போடியை
 வளர்த்து வளர்த்து வீங்க வைத்த
 உனது வர்க்கத் தோழன் இங்கே
 உனது லயத்தின் அச்சிலிட்டு
 வெட்டியெடுத்த குடிசையிலுள்ளான்
 உன்னை வாட்டி வதைக்கும்
 துரைமகளாரைச் செதுக்கி யெடுத்த
 சிற்பமாகவே இங்கே போடிகள்
 சினந்து சுரண்டி உழைப்பை திருடி
 உழவு மகளின் உதிரம் குடிப்பர்
 சாட்டை எடுத்து நெஞ்சிலடிப்பர்
 பெண்டிலைப் பதைக்க நெல்லுக்கேட்பர்
 உனது மலையாய் குவித்த நெல்லை
 மூஞ்சுறு எலிகள் அறுப்பதைப் பார்த்து
 சகிப்பினும் சகிப்பார் வயலுடன் கூடி
 பெற்ற தனது சொந்தப் பிள்ளையாம்
 நெல்லை உழவன் தொட்டாற் போதும்

கொதித்துக் கறுத்து குதித்து மறுப்பர்
 கொடிய அந்த நாய்களின் பார்வை
 தொட்டாற் சனைக்கும் காஞ்சோண்டி
 பட்ட இடமெல்லாம் தடித்து எழும்பும்
 சொறிந்தால் உடனே புண்ணாய்ப் போகும்!
 என்று சொல்லடா காலை விடிவை
 நின்று உரைக்கும் கறுத்த மலரே!
 கடலலைமீது சித்திரம் வரைந்து
 கரவலை மீனவர் நெஞ்சில் வீசும்
 அனலலை குடித்து அக்கினியாகி
 எழுங்கதிர் காண முன்னெழு மொழுக்கம்
 பிறப்பிலே உன்னுடன் பிறந்ததாகையால்
 மலை முகட்டோரம் ஆதவன் வந்து
 மோதும் காட்சி உனக்குப் புதிய
 அனுபவமாகும்; ஆகையாலதனை
 ரசித்து மட்டக்களப்பு திரும்பமுன்
 மறந்திடாதிதையும் அங்கு உரைத்திடு
 மலையும் வயலும் ஒரு அணியாகி
 மானமே எங்கள் வர்க்க குரலாய்
 அலைகடலெனும் மனிதனைக் கூட்டி
 ஆலையிற் சீறும் தோழனை வீரப்
 புதல்வனை முற்றிய மனித
 சக்தியை முன்னணி மனிதனாய் கொண்டு
 எரிதழல் கொண்டு நெருப்பு விழாவின்
 அனலோடு தணலோடு கனலோடு ஆடி
 அக்கினி அக்கினி அக்கினியாகி
 குளிர்ந்த மலையெல்லாம் எரிமலையாகி
 குமுதம் தாமரை பூத்த முகங்கள்
 கொதிக்கும் அழலில் மறு பிறப்பாக
 பந்தலிற் பூத்த மல்லிகை முல்லை
 மொட்டுக்கள் வெடித்த இடி முழக்கத்தில்
 பட்டெழும் மின்னல் கொடிகளாய் ஆடிப்
 புதுவிழா கண்டு விடிவு கண்டிட
 எழு எனக் கூறி அவர்கள் கூறிடும்
 மறுமொழியோடு வருவாய் காக்காய்!!

- குமரன் இதழ். 1974.12.15.

இந்தத் தொப்பி யாருக்குப் பொருத்தம்...?

மாக்கிய வகுப்பு நடத்துதற்காக
மாக்கியத் தலைவர் புறப்படுகிறார்
தூக்கிய குறிப்புப் புத்தகத்தோடு
துரித நடையில் வாசல் செல்கிறார்

றைவர் காரின் கதவைத் திறக்க
ஏறியவாறு “பெற்றோல் அடித்ததா
றைவர்” என்று கேட்டுக் கனைத்து
பின் சீற்றினிலே சாய்ந்து கொள்கிறார்

கட்சிக் கந்தோர் வாசலிற் காரை
நிறுத்த இறங்கிய தலைவர் உள்ளே
சட்புட் என்று சப்பாத் துதைத்து
சென்று மறைகிறார் - வாசலில் றைவர்

பீடி குடித்து முன் கடை சென்று
பிளேயின்ரி அருந்தித் திரும்பி வருகிறார்
வாடிக்கையாக வாங்கும் மித்திரன்
வாங்கிப் படித்துக் கண்ணை மூடுறார்

இரண்டரை மூன்று மணித்தியாலங்கள்
உலகப் பிரச்சனை தத்துவப் பிரச்சனை
புரட்சி கிளர்ச்சி பற்றிப் பேசிய
புரட்சித் தலைவர் திரும்பி வருகிறார்

“கணபதி என்ன தூக்கமா பகலில்..?”
காரில் தலைவர் ஏறிக் கொள்கிறார்
கணபதி காரை ஸ்டாட் பண்ணினான்
களைப்புடன் தலைவர் சாய்ந்து கொள்கிறார்

மாக்கிய வகுப்பு நடத்தி முடிந்த
மாக்கியத் தலைவர் வீடு செல்கிறார்
மாக்கியம் பற்றிக் கணபதி அறிவது
தவறுதான் ஏனா? ஐயாக்குக் கஷ்டம்.
- 1971 பின்னர் எழுதப்பட்டது.

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?

பக்கூஸ் பலகைக் கதவினைப் பொத்துப்
பொத் தெனத் தட்டிய சத்தம்
குடிசையுள் அயர்ந்து தூங்கிய குழந்தையின்
நியாய பூர்வமான உரிமையைத்
தட்டிப் பறித்தது; நித்திரை குலைந்த
பிள்ளை எழுந்து.... ஓ.... என்று அழுதது!

குழந்தையின் அருகே அயர்ந்து உறங்கிய
அன்னம்மாளின் நித்திரை கலைந்தது

பழைய பாயிற் புழுவுவென நெளிந்து
பசியின் வாயில் இரையெனக் கிடந்து
போர்த்திக் கிடந்த கந்தலை உதைத்து
ஓ! என அலறிய பிள்ளையைப் போல
அன்னம்மாளின் கவலையும் நித்திரை
முறிந்து எழுந்து விம்மி அழுதது

அன்னம் மெல்ல இயங்கத் தொடங்கினாள்
வாதம் முடக்கிய காலை நீட்டி
பிய்ந்த பாயில் கையை ஊன்றி
நோவுடன் நெட்டிகள் நெரிந்து முறிய
எழுந்து இருந்தவள் பிள்ளையைத் தட்டினாள்

பிள்ளையின் வயிற்றை பசியின் கோரக்
கரங்கள் ஓங்கி ஓங்கித் தட்டின
அன்னம்மாளின் கரங்கள் பிள்ளையின்
முதுகை ஏக்கத் தோடு தட்டின

பசியின் பாடலை அழுகை ராகத்தில்
குழந்தை பாடிட அன்னத்தின் சிந்தையில்
துயரம் வந்து தாளம் தட்டின
வாசற் கதவை வந்து வெளியே
நின்றவர் “பொத்துப் பொத்” தெனத் தட்டினர்

வாசற் சதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?

அன்னத்தின் சிந்தனைக் கருவழிந்தது

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?

அன்னம்மாளின் சிந்தனைப் புண்ணில்
கொசுக்கள் வந்து மொய்க்கலாயின

நெசவு நிலையம் போன மகளோ
வாசற் கதவை வந்து தட்டுறாள்?

முதலாளியிடம் முற்பணம் கேட்டு
அரிசி வாங்கி வருகிறேன் இன்று
சமைப்பதற்கு என்று போனவள் வந்து
வாசற் கதவைத் தட்டுகிறாளோ?

விதியே! விதியே!! கணவன் உழைக்க
சமைத்து வீட்டைக் குழந்தையைப் பார்த்து
கொண்டிருக்க வேண்டிய என்மகள்
வேலை வெட்டி என்று திரிய
வேண்டுமென்று எழுதிய விதியே!
அழிந்து நீ போக! அழிந்து நீ போக!!

இரண்டு குறுகிய ஆண்டினுக்குள்ளே
மகளின் தாலியை அறுத்த விதியே
அழிந்து நீ போக! அழிந்து நீ போக!!
என்று சபித்துக் கண்கள் கலங்கி
எழுந்து கதவடி செல்ல முயன்றாள்

குழந்தை அலறிக் கதறலாயினான்
வாதக் கால்கள் வேதனை கொடுக்க
அன்னம்மாளின் சிந்தனைப் புண்ணை
கொசுக்கள் வந்து கோதலாயின

மகளெனில் அம்மா என்றல்லவோ அழைப்பாள்
வாசற் கதவைப் பொத்துப் பொத்தென
தட்டித் தட்டி ஊமை நாடகம்
நடித்திடுவாளா? அப்படியாயின்....

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?

இன்று தருவேன் என்று சொல்லி
சின்னத் தங்கத்திடம் மகள் வாங்கிய
அரிசியைக் கேட்டு வாங்கிச் செல்ல
வந்து சின்னத் தங்கம் வாசற்
கதவைத் தட்டி அசைக்கின்றாளோ?

என்ன செய்வேன் சிறங்கையளவு
அரிசி கூட வீட்டில் இல்லையே
சின்னத்தங்கமும் என்னதான் செய்வான்
எங்களைப் போன்ற ஏழை எளியவள்
இன்று சமைக்க வைத்த அரிசியை
தூக்கித் தந்து உதவிய அவளின்
பிள்ளை குட்டியைப் பட்டினி போட
நாங்கள் அல்லவோ காரணமானோம்!

அவளது முகத்தில் முழித்து எப்படி
அரிசி இல்லை என்று சொல்லுவேன்?

குழந்தை அலறிக் கத்தலாயினான்
அன்னம்மாளின் சிந்தனைச் சேற்றில்
புழுக்கள் வந்து நெளியலாயின

இல்லை.... இல்லை.... அவளாயிருந்தால்
'அன்னம்மாக்கா அன்னம் மாக்கா'
என்று அல்லவா அழைத்திருப்பாள்
வாசற் கதவைப் பொத்துப் பொத்தென
தட்டிப் பேசா மடந்தையாக
நின்றிடுவாளா? அப்படியாயின்
வாசற் கதவைத் தட்டி நிற்பது

யாரோ? என்று பெரு மூச்சொன்றை
விழுங்கித்துப்பி மெல்ல மெல்ல
நகர்ந்து கதவடி செல்லலாயினாள்

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ எவரோ?

அவனாய் இருக்குமோ? அவனாய் இருக்குமோ?

வீட்டு வாடகை வாங்குவதற்காக
வீறாப்போடு வந்து கதவைப்
போட்டுப் பொத்துப் பொத்தெனத் தட்டி
வீரங் காட்டி நிற்கின்றானே,
இரண்டு மாதக வாடகை கொடுக்க
வேண்டியுள்ளதே! பிரண்டு போவான்
வாயைத் திறந்தால் புழுக்களாய்த் தானே
வார்த்தைகள் வந்து காதில் நெளியும்

புருஷனை இழந்த மகளை விட்டு
வாடகையைத் தாடி கிழடி என்று
போன மாதம் கொடிய பாதகன்
கேட்ட கேள்வி கொஞ்ச நஞ்சமா?

அவனாய் இருக்குமோ? அவனாய் இருக்குமோ?

அன்னம் நினைந்து பயந்து ஏங்கிட
கதவை நோக்கிய கால்கள் நடுங்கின
குழந்தை அலறிக் கதறலாயினான்
அன்னம்மாளின் சிந்தனைப் புண்ணில்
கொசுக்கள் வந்து சுறண்டலாயின

அவனெனில் உழுத்துப்போன கதவு
உடைந்து கழன்று விழுமென அஞ்சி
வாசற் கதவினைப் பொத்துப் பொத்தென
தட்டிக் கொண்டு நிற்க மாட்டானே
அவனாயிருந்தால் “அன்னம் அன்னம்”
என்று நூறு வீடு கேட்டிட
உரத்து காடைத் தனத்தின் குரலில்

அழைத்திருப்பானே அப்படியாயின்....

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?

எனது மகனோ? எனது மகனோ?

படித்தாற் போதும் உத்தியோகங்கள்
பார்சலில் வந்து வீட்டிலே சேரும்
படி படி என்று அவனின் தந்தை
காடெலாம் சென்று விறகு வெட்டி
வயலெலாம் சென்று வரம்பு கட்டி
உழுது விதைத்து அறுத்துக் கொடுத்து
உழைத்து எடுத்த உழைப்பை உண்ணாது
மகனே படியெனப் படிப்பிற் கொட்டி
போதாதென்று இருந்த சின்னத்
துண்டு வளவையும் ஈட்டிலே வைத்து
இழந்தும் உறுதியாய் நிமிர்ந்தே நின்றார்

படித்தாற் போதும் உத்தியோகங்கள்
பார்சலில் வந்து வீட்டிலே சேரும்
மிடிமை நீங்கும் என்றே நம்பினார்
படித்துச் சித்தி பெற்று ஏழு
ஆண்டுகள் காய்ந்து முதிர்ந்து விழுந்தன
பார்சல் வந்து சேரவே இல்லை

“வீட்டினிற் பாரமாய் நானிருந்தென்ன?
பயன்தான் உண்டோ போகிறேன் அம்மா
மன்னித்துக் கொள்ளுக வேலை கிடைத்தால்
வந்து காண்கிறேன் இல்லையேல் எனது
வாழ்வை முடிக்கிறேன்” என்று எழுதி
போன மகனோ வந்தனன்! வந்தனன்!!
என்னை நினைத்து ஓடி வந்தனன்
என்று நினைத்து மகிழ்வில் எழுந்த
பலத்தில் வாதக் காலை நிலத்தில்
ஊன்றி இரண்டடி தூக்கி வைத்தனன்
குழிந்தை அலறிக் கதறலாயினான்

அன்னம்மாளின் சிந்தனைத் தீயில்
வாடிய மலர்கள் வீழ்ந்து கருகின
வாதக் கால்கள் வேதனை கொடுத்தன

இல்லை.... இல்லை.... மகளாயிருந்தால்
அம்மா என்று வாஞ்சையோடன்றோ
எனது காதில் தேனூற்றியிருப்பான்
வாசற் கதவினைச் சும்மா நின்று
பொத்தப் பொத்தென தட்டித் தட்டி
அன்னியனைப் போல் நின்றிடுவானோ?
அப்படியாயின்? அப்படியாயின்!

வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ எவரோ?

கதவினருகே அன்னம் நின்றாள்
வாசற் கதவினைத் தட்டிக் கேட்குதே
வந்து நிற்பது யாரோ? எவரோ?
என்று எண்ணத்தோடு வாசற்
கதவின் கொழுக்கியைத் தூக்கிவிட்டு
பக்கூஸ்ப் பலகைக் கதவைத் திறந்தாள்

வாசலில் நின்றவர் முகத்தில் பிள்ளையின்
கதறல் வந்து காலால் உதைத்தது

பழுத்துப் போன புருவம் வளைந்து
காய்ந்து போன பார்வையால் வாசல்
வந்து நின்ற முகங்களைத் தடவினாள்
முதுமைக்குள்ளும் விளைந்தது பெண்மை
மார்புச் சீலையைக் கை சரி செய்தது

“எலக்கனுக்காக வந்து இருக்கிறோம்
சென்ற தடவை ஐயா வென்றதால்
ஊருக்குப் பல நன்மைகள் வந்தன
இந்த முறையும் ஐயா வென்றால்
ஏழைகள் வாழ்வு மலரும் சிறக்கும்
என்பதால் உங்கள் வாக்கினைக் கேட்க

வந்தோம் அம்மா” என்றான் ஒருவன்

அடக்கம் பணிவு இரக்கம் தூய்மை
போன்ற பண்புகள் அனைத்தும் சேர்ந்து
செய்து எடுத்த மாதிரி ஒருவர்
கூப்பிய கரத்தைக் கீழிறக்காது
தேர்தல் டாப்பில் பேர் இருந்ததால்
மிக மிகத் தெரிந்த மனிதனைப் போல
உரிமை தொனிக்கும் குரலில் பேசினார்

“அன்னம்மா உன் வாக்கினை எனக்கு
போட்டிட வேண்டும்” என்றவர் ஏதோ
தொடர்ந்து சொல்ல முனைந்திடும் போது
அன்னம் சீறி இடையில் பாய்ந்தாள்

நாங்கள் கடந்த தேர்தலில் உனக்கு
வாக்குப் பண்ணினோம் என்ற உரிமையால்
எனது மைந்தன் எத்தனை தடவை
உன்னைக் காண உன் படி நின்று
காத்துக் களைத்துத் திரும்பினான் தெரியுமா?
உன்னை எனக்குத் தெரியாது என்று
விரட்டி அடித்தது ஞாபகம் இருக்குதா?

இன்று எனது பிச்சைக் குடிலின்
வாசலைத் தட்டி அழைக்க வெட்கமில்லையா?

பச்சைப் பெட்டி மஞ்சட் பெட்டி
காலமிருந்தது வோட்டுப் போட்ட
இந்தப் பழைய கட்டைமீடமோ
எலக்சனாலே ஏழையின் வாழ்வு
மலரும் சிறக்கும் என்று சொல்கிறாய்?

சினத்தால் எழுந்த உறுதியில் அன்னம்
பக்கூஸ் பலகைக் கதவினைப் படாரென
அறைந்து மூடினாள் அவளது முகத்தில்
அனல் நிறைந்தது, அனல் நிறைந்தது.

குறிப்பு: 1970-1977 காலத்தில் எழுதப்பட்ட கவியரங்கக் கவிதை.
சுபத்திரன் கவிதைகள்

நாங்கள் மூடக்கிழவனின் பேரப்பிள்ளைகள்

எழுபத்தியொன்று
ஏப்பிரலின் பின்
பரி நிர்வாணமுற்ற
முன்னை நாட் புரட்சி வாதிகளின்
பிச்சா பாத்திரத்தில்
துரோகச் சில்லறைகள்
நிறைந்து கிடக்கின்றன
அரசு நிழலில் இவர்கள் பெற்ற
“ஞானோதய” ததைச்
சுமந்து கொண்டு
“வேகமாக”
மகிந்தார்களும்
சங்க மித்திரைகளும் - தங்கள்
தேவ நம்பிய தீசனைத் தேடி
அரசுக் கிளைகள் நடப்
புறப்பட்டுள்ளனர்.

ஆனால் நாங்கள்
எங்கள் -
சிதைவுகளிலும் - இடிபாடுகளிலும்
உங்கள் அரசுக் கிளைகளின்
வேர்களை ஓட விட மாட்டோம்.

நாங்கள்
புதிய கற்களால்
புதிய சாந்தால்
புதிய உருக்கால்
புதிய கோட்டையை
நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாங்கள்
மலைகளை அகற்றிய
மூடக் கிழவனின்
பேரப் பிள்ளைகள்

- குமரன் 1975 மே 15.

ஈழத்தாய்.... தேற்றுகிறாள்.... விம்முகிறாள்....

உலகின் விடுதலைக்கு உயர்ந்து சிவந்த கொடி
உன் மரணங் கேட்டுத் தலைதாழ்த்தி வணங்குதையா
நிலவு கசங்கியதோ ஆதவன் வதங்கியதோ
நெஞ்சு கலங்குதையா கண்கள் கசியுதையா
நிலத்தின் மொழிகளெல்லாம் நெஞ்சமுருகி உன்னை
நினைத்துக் கவியெழுதும் வேளையிலே நானுமொரு
புலத்திற் பிறந்த தமிழ்ப் பேனையினைத் தூக்குகிறேன்
பூமித்தாய் பெற்றெடுத்த மாமகனை வாழ்த்துகிறேன்

உன்னை அளைந்து வருங்காற்று என்னுடல்
தன்னை யளையுதென நினைத்து நான் மகிழ்ந்ததுண்டு
உன் கண்கள் கண்ட நிலா என் கண்கள் கண்டதென
ஊருகின்ற கற்பனையில் உலாவித் திரிந்ததுண்டு
என் கண்கள் எரிந்திருக்க உன் கண்கள் அணைந்ததென்ன?
உலகவிடுதலையின் நாயகனே ஓய்ந்ததெல்லாம்
உந்தன் சடலமையா விடுதலையின் தத்துவத்தை
தந்து சென்ற மாஓ சிந்தனைக்கு மரணமில்லை

ஈன்றெடுத்து என்னை ஏந்தி வளர்த்தவரை
இறுதியிலே நெருப்பேற்றி இல்லம் திரும்புகையில்
மூண்டு வந்த வெந்துயரம் முட்டி உடைந்த நிலை
மீண்டும் எனைப்பிடித்து உலுப்பி அடிக்க விட்டு
ஆண்டு வந்த நெஞ்சத்தை அலறிக் கதறவிட்டு
அப்பா நீ மாஓ பயின்ற நெடும் பயணம்
மீண்டும் தொடங்கினையோ துயருண்ட போதையிலே
மீறும் உணர்ச்சிகளை மீற முடியவில்லை

மரணத்தின் மேலே மரணம் அடி அடிக்க
மனந்தளரா நின்ற மா பெரிய சீனத்தின்
புரட்சித் திரு நகரை நடுநடுங்க வைத்திட்ட
பூகம்பம் கூட புறமுதுகு கொண்டோடத்
துரத்திப் புகழ் கண்ட சீனமழுகிறது
துயரில் கரையும் கவிதையிலே என் நெஞ்சை
திரட்டி உரைப்பதற்கு திறனோ எனக்கில்லை
திரைகடல் சூழ ஈழத்தாய் தேற்றுகிறாள்.... விம்முகிறாள்...!

சுபத்திரன் கவிதைகள்

பிணமாய் வாழ்பவன் பிழியும் கண்ணீர்

நான் கவிதை செய்ய

நினைத்தால்

நீ அதைக்

கசக்கி எறிய

நினைப்பாய்

நீ எப்போதும்

கல்யாண ராகத்தைச்

சுவமேளத்துடன் தான்

பாட விரும்புவாய்

நீ முதலாளித்துவத்தின்

சட்டங்களால்

கோட்டை அமைக்க

நினைக்கின்றாய்

நான்.... அதை

தகர்க்க நினைக்கின்றேன்.

இந்த நாட்டின்

சட்டங்களும்

உன் வீட்டின்

சட்டங்களும்

மனிதத் தன்மையின்

எதிரிகள்

உனது வீட்டின் மல்லிகைப் பந்தலின்

மலரை முகர்ந்தேன்

சீ.... சீ....

மலச் சேறு வீழ்ந்து

இறந்து அழுகிய

நாயின் பிரேதமாய்
நாறுகிறது.

உனது வீட்டுக் கிணற்றின் நீரை
தலையில் ஊற்றினேன் - அது
அமிலமாக என்னை எரித்தது
உன் மூலம் எனக்கு
உறவினரான
மனிதர்களை
அளந்து பார்த்தேன்
நிறுத்துப் பார்த்தேன்
முகர்ந்து பார்த்தேன்
எப்படித் தாயே!
இத்தனை ஒற்றுமை?
எல்லாரும் ஓர் அளவு
எல்லாரும் ஓர் நிறை
எல்லாரும் ஓர் நிறம்
எல்லாரும் ஓர் மணம்
எல்லாரும் உன் வீட்டு மக்கள்

எனது புன்னகையை
எந்தக் குறட்டைக் கொண்டு
பிடுங்கினீர்கள்?

எனது கண்ணீர்த் துளிகளை
நீ
மாலை கோர்த்து அணியும் போது
நான் கவலைப் பட வில்லை
ஆனால்,
அந்தக் கண்ணீர் மாலைக்குப்
பதக்கங் கட்ட
என் கண்களையும் அல்லவா
பிடுங்குகிறாய்!

உன்னைக் காவியமாகப்
பாட முயன்றேன்
நீ
ஒரு

சுபத்திரன் கவிதைகள்

விரசப் புதுக் கவிதையாக
அச்சேறவும் பெறுமதியற்று
குப்பைக் கூடைக்குள்
புதைந்து விட்டாயே!

எனது அமைதியை நீ
சமாதிகட்டும் போது
இறுதியாக அது
இட்ட
அபய ஒலிதான்
இந்தக் கவிதை
எனது அமைதி மரணித்தாலும்
அந்த ஒலி
ஓயாது!
என்றுமே ஓயாது!
ஒலித்துக் கொண்டே
இருக்கும்.

நானுனது சுடலைக்குள்
விதைத்துச் செல்லும்
எனது
இரத்தத் துளிகள்
மீட்கப்படும்!
நீ அலறுவாய்
அப்போதாவது
உன்னைத் தேற்ற
உன்னருகில்....
எனது நினைவுகள் நின்று
உனக்கு ஆறுதல் சொல்லும்.

எனது குழந்தைகள் அனைத்தும்
எனக்கே பிறந்ததென நம்புகிறேன்
ஏனெனில்
என் மீதுள்ள
கோபத்தைக்
குழந்தைகள் மீதும்
காட்டுகிறாய்.

எனக்காகக்
குழந்தைகளை மட்டுமா பெற்றாய்?
வேதனைகளையும் அல்லவா
பெற்றுத் தந்துள்ளாய்!

எனது எச்சிலால் - உனது
இதழ்களைத் தான்
கழுவ முடிந்தது
உனது உள்ளத்தைக்
கழுவ முடிய வில்லையே!

ஓ!.....

நானுன்னை
மன்னித்து விடுவேன்!
மன்னித்து விடுவேன்!!
மன்னித்து விடுவேன்!!!
என் செய்வேன்
நான்
மரணித்து விட்டேன்
உன்னை
மன்னிக்க முன்பா?
மன்னிக்க முடியாமலா?
மரணித்து விட்டேன்!

எனது மரணத்துக்கு முன்
எனது மரண ஊர்வலத்தை
நடத்திய உனக்கு
நன்றி சொல்லுகிறேன்.

தனது மரண ஊர்வலத்தை
தானே பார்த்து ரசித்த
முதல் மனிதன் நான்
எனும் பெருமையைத்
தந்த - உனக்கு
நன்றி சொல்லுகிறேன்!

- 1977 இன் பிற்பாடு எழுதப்பட்டது.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

65

ஊமை

கற்சிலை ஒன்றை மணந்திருந்தால் - பனி
காலத்திலாவது குளிர்ந்திருக்கும்
விற்பனை மகளினை விரும்பியிருந்தால் - அவள்
விலையினுக் காவது சிரித்திருப்பாள்
நிர்க்கதி யாய் என்னை நடுத்தெருவில் - தீ
முன்னென்னைத் தொட்டவள் விட்டு விட்டாள்
கற்பனைக் கதையொன்று நடக்கிறதா - இனிக்கு
கண்ணீர் தான் எனது தொடர் கதையா?

மதுக்கடை தானினிச் சீதனமா? - இந்த
மனச் சுமை தான் இனி என் உணவா?
விதியிது என்று நான் ஆறிடவா? - இல்லை
விலைமகள் வாசலைத் தேடிடவா
மதிதளர்ந் தலைந்திடும் விசர்க்குணத்தில் - தெரு
மதில்களின் ஓரத்திற் கிடந்திடவா?
எதுவரை ஓடுவேன் திரும்பிடுவேன் - இதை
என்னிடம் கேட்டால் பதில் வருமா?

கருணையில்லாதவன் பெண்ணினமா? - சொல்லைக்
கல்லாய் எறிபவன் தாய்க்குலமா?
எருமைகள் போல் முரண்பிடித்து - என்
இதயத்தின் முதுகெலும் புடைத்துவிட்டாள்
வரும்படி மட்டுந்தான் வாழ்க்கை என்றால் - கோட்டு
வாசலில் திருமணப் பந்தலையும்
மறுபுறம் பிரசவ இல்லத்தையும் - சட்டம்
தந்திடலாம் அன்பைப் பழித்திடலாம்.

(1977 இன் பிற்பாடு)

கவிஞனும் கவிதையும்

வீர சுதந்திரம் வேண்டிய பாரதி
வெள்ளையன் சிறைக்குப் பயந்திருந்தால்
புரட்சி எனும் சொல்லுக் குருக் கொடுத்து
புது உலகினை வாழ்த்திப் பாடுவனோ?

அச்சமும் தயக்கமும் அற்றது கவிதை
மற்றவர் சொல்ல மயங்கி நிற்பதை
வெட்டை வெளிச்சமாய் துணிவுடன் சொல்லும்
மருண்டு நிற்பது கவிதையும் அல்ல!
வெருண்டு நிற்பவன் கவிஞனும் அல்ல!
கவிஞன் என்பவன் கண்ணியமானவன்

எதிரியை ஒளித்து நின்று தாக்குதல்
யுத்த தந்திரமாக இருக்கலாம்
எதிரியை எதிர்க்கும் கவிதையின் சொல்லும்
கருத்தும் ஒளித்தல் கோழைமையாகும்

எதிரியின் பாசறை சென்று நடித்து
எதிரியை வீரன் பூண்டோடழிக்கலாம்
கவிஞனும் கவிதையும் நன்மையின் பொருட்டும்
தந்திரம் சாகசம் அற்ற படைப்புக்கள்!

கவிஞன் என்பவன் வினோத மானவன்
அச்சம் அற்றவன் தயக்க மற்றவன்
கற்களை முகர்ந்து பூவென வருடுவான்
பூக்களை கல்லென வீசி எறிவான்
கவிஞனின் ஆணை கவிதை ஆகினால்
எரிமலை கூட வாய் பொத்தியிருக்கும்
கூழாங் கற்கள் மேகம் தொட்டு
அமையும் மலையாய் நிமிர்ந்து நிற்கும்

அனிச்சம் பூக்கள் அக்கினி நடுவில்
அகங்கா ரத்துடன் எழுந்து உலாவும்
சிட்டுக் குருவிகள் வானகம் ஏறி
விமான அணிகளை வழிமறித் தடிக்கும்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

தவழும் குழந்தை தரைப்படை மறித்து
 தொட்டிற் காலில் பிடித்துக் கட்டும்
 நெத்தலி மீன்கள் நீர்ப்படை எதிர்த்து
 நொறுக்கி எதிரியை சுறாக்கிரையாக்கும்
 கவிஞனின் சொல்லுக் கத்தனை சக்தி
 கவிஞனின் ஆணைக் கத்தனை ஆற்றல்

கவிஞன் கற்பனைத் தேரில் உலாவுவான்
 யதார்த்தம் என்னும் மண்ணிலும் நடப்பான்
 கவிஞனின் புன்னகை அழவும் வைக்கும்
 கவிஞனின் அழகை மகிழவும் வைக்கும்
 கவித்துவத் தாலே செருக்குங் கொள்வான்
 கவித்துவத் தாலே குழந்தையு மாவான்
 உலகம் முழுவதும் தன் சொத் தென்பான்
 எழுதப் பேனா இல்லா திருப்பான்
 அண்டம் முழுவதும் வாங்குவேன் என்பான்
 பீடியைக் கடையில் கடனாய்க் கேட்பான்
 ஆணி முத்தைத் தெருவில் வீசுவான்
 பன்றியை முலஸ் தானத்தில் வைப்பான்
 குயிலைத் துரத்தி விட்டு ஆந்தையின்
 குரலை ரசித்துப் பாட்டும் எழுதுவான்

கவிஞனை அளக்க உலகம் இதுவரை
 அளவு கோல் ஒன்று செய்ய வேயில்லை
 கவிஞனை மதித்தால் தலைக்கனங் கொள்ளுவான்
 மதிக்க வில்லையோ தெருவிற் கிடப்பான்
 எழுதும் கவிதை ஆயிரம் என்றால்
 எழுத மறந்தது கோடி எனலாம்
 எரிமலை வாசலில் உலாவிய வாறு
 கவிதையை மழையாய் அள்ளிப் பொழிவான்
 பூஞ்சோலைக்குள் இருந்து கொண்டு
 கவிதையை நோக்கித் தவழும் இருப்பான்

ஆனால் கட்டிய மனைவி மட்டும்
 சொற் கேளாது வழக்கு வைப்பாள்.

- 1977 பின் எழுதப்பட்டது.

தன்னம்பிக்கையின் புத்திரன்

ஏமாற்றத்தை உண்டு செமித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்!

விஷத்தில் விளைந்த விஷமே!

உன்னுடைய மண்ணில்

தேவ தாருவை நடட்டாலும்

அது

நச்சு மரமாகத்தான் வளரும்

நிச்சயமாக

எனது பிள்ளைகளை

உனது மண்ணில்

நட மாட்டேன்.

ஏமாற்றத்தை உண்டு செமித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்

உனது காற்றுப்பட்ட

நானே

கருகிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்றால்

எனது

பச்சைத் தளிர்கள்

உன் மண்ணின்

விஷங் குடித்த

காற்றுப் பட்டால்

பட்டு விழாதா?

ஏமாற்றத்தை உண்டு செமித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்

உனது கிளைகளில்

பூத்த மலர்களின்

இதழ்களில் நடந்தபோது

இடறி விழுந்ததால்

எனது தன்னம்பிக்கையின்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

கைகளையும் கால்களையும்

முறித்துக் கொண்டேன்

எனினும்

தன்னம்பிக்கையின்

புத்திரனான நான்

முண்டமாக வாழ்ந்து

காட்டுவேன்

தன்னம்பிக்கையின்

புத்திரனான நான்

முண்டத்திற்குக்

கைகளும் கால்களும்

முளைக்க வைப்பேன்

நடக்க வைப்பேன்

இயங்க வைப்பேன்

ஏமாற்றத்தை உண்டு செமிக்காது

சத்தி எடுத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை

நான்

வாழப் பயின்று கொண்டிருக்கின்றேன்

அகரத் தனத்தின் உருக்கே

உன்னை

மனிதத் தனத்தின் துரும்பால்

முறித்துக் காட்டுகிறேன்

எனது மரணத்தில்

எனது ஊனை உண்ண

அலகுகளைத் தீட்டும்

கிழட்டுக் கழுகு

பட்டினியாற் சாகும்

எனக்கு மரணம்

இல்லை என்ற

வரம்

நான் எப்போதோ

பெற்று விட்டேன்

நான் தன்னம்பிக்கையின் புத்திரன்.

- 1977 பிற்பாடு எழுதியது

அடக்கப்பட்ட இனத்தின் கவிதை

எந்தன் இலங்கைத் தீவில் இன்னும்

மனிதன் ஒருவன் பிறக்க வில்லையா

இந்த அழகிய தீவில் தமிழர்

என்னும் இனத்தின் உரிமை பறிக்கும்

அந்தக் கட்டிடத்துள்ளே இன்னும்

மனிதன் காலடி வைக்கும் உரிமை

எந்தன் இலங்கையில் இல்லை என்றால்

ஏனிந்த மாளிகையை கட்டிப் பிடிக்கிறீர்?

மஞ்சள் அங்கியை மதிப்பவன் போலவும்

புத்தனின் பொன்மொழி துதிப்பவன் போலவும்

வஞ்சகத்தாலே நாடகம் போடுவோர்

வசனம் பேசும் குதர்க்க மாளிகை

வாசியின் நெஞ்சில் இருப்பது இனத்தை

ஒடுக்கி வர்க்கச் சமரின் பலத்தை

வஞ்சகத்தாலே ஒடுக்குதல் ஒன்றே

என்ற உண்மை புரிய வில்லையா?

பாலஸ் தீன விடுதலைக் காக

பாணந் துறையிற் கூட்டம் போடுவீர்

காலங் காலமாய் உம்முடன் வாழும்

தமிழன் உரிமை பறிக்கப்பட்டு

ஓலம் இடுவது மட்டும் உங்கள்

காதுக ளுக்குள் ஏறவில்லையா?

தோழமை யாலே அழைக்கிறேன் சிங்களத்

தோழனே தமிழன் உரிமை கோருக!

உன்னையும் என்னையும் சுரண்டிடுங் கொடியோர்

சுரண்டும் போது இனம்மொழி பார்த்து

நன்மை சலுகை ஏதும் செய்து

பிரத்தியேகமாய் நடத்துவதுண்டோ?

நானும் நீயும் ஐக்கிய மானால்

நாளை அவர்கள் வாழ்வு ஒழிந்து

மானிடம் தளைக்கும் என்ற பயத்தால்

உன்னையும் என்னையும் பிரிக்கவே செய்வர்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

வேலை நிறுத்தம் செய்தாற் படையைக்
 குண்டரை அனுப்பித் தாக்கச் செய்பவர்
 வேளை வந்தால் படையைக் குண்டரை
 தமிழனைத் தாக்கவும் உபயோகிக்கின்றார்
 மூலையில் அடக்கப் பட்டுக் கிடக்கும்
 இனமும் சாதியும் வர்க்கமும் இணைந்து
 தோழமையாலே ஓர் உரு வானால்
 தம்மர சழியும் என்பதை உணர்வர்

பின்னேன் ஆளப் பிறந்தவர் போலும்
 வானத்தில் இருந்து குதித்தவர் போலும்
 இந்தத் தமிழன் உங்கள் நலத்தை
 பிடுங்க வந்த பேயது போலும்
 எண்ணி வெருண்டு வெருட்டி இம்சை
 செய்து வர்க்க ஒற்றுமை குன்றி
 உன்னை அடக்கும் சுரண்டலர் முன்பு
 பலத்தை இழந்து பல்லை இளிக்கிறாய்

உன் சிறைச் சாலையில் பஞ்சணை மெத்தையா?
 உங்களை அடிக்கும் பொலிசின் தடிகள்
 மென்மையான முட்களாற் செய்ததா?
 மலரின் மொட்டைத் துவக்கினுட் போட்டா
 இன்னுயிர் உரிமை நீ கேட்குங் கால்
 உன்னைச் சுட்டு உயிர் பொசுக்குவர்?
 உன்னையும் என்னையும் பொருத விடுதல்
 அவர்கள் வாழ்வின் நலத்துக் கல்லவா?

தாயும் பிள்ளையும் ஒன்றென்றாலும்
 வாயும் வயிறும் வேறு இல்லையா?
 நீயும் நானும் ஒரு நாடெனினும்
 எம் பிரதேசம் பறித்தல் நீதியா?
 தேயும் எங்கள் உரிமை மீட்க
 நீயும் எம்முடன் ஒரு படை யாகிப்
 பாயும்; நம்மைப் பிரித்து வைக்கும்
 பகைவன் பதற எழடா தோழனே!

- 1977 பின்னர் எழுதப்பட்டது.

இன்னும் எத்தனை இப்படி நிகழுமோ?

காலைச் சூரியன் மோட்டின் மேல்
எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்
நித்திரை விட்டு எழுந்து இருக்கிறேன்
பிள்ளைகள் என்னைக் காலை உணவு
என்ன?
என்ற கேள்வியாற் பார்த்தனர்

‘இரவும் பட்டினி’

என்று ஞாபகம் ஊட்டியது
என் மனைவியின் தளர்ச்சி

பசிக்களை என்னைப் பாயுடன் சேர்த்து
நீண்ட நேரம்
கட்டித்தான் போட்டது
இந்த நிலையில் என்னை அறியா
மனிதர் பார்த்தால் சோம்பேறியென்பர்

பசிக்களை என்னைப் பாயுடன் சேர்த்து
நீண்ட நேரம்
கட்டித்தான் போட்டது

விறுக்கென எழுந்து
வேகமாய் நடக்கிறேன்
குனிந்து சாரன் தொங்கலால் முகத்தைத்
துடைத்து விட்டு
வேகமாய் நடக்கிறேன்

நேற்று அந்தியிற் கண்ட நண்பன்
காலையில் வா நான்
ஐந்து ரூபாய்
கடன் தருகின்றேன்
என்ற ஞாபகம்

வந்ததால்

வேகமாக நடந்து செல்கிறேன்

அதிர்ச்சியில் இருந்த நண்பனைக்
கண்டேன்

அவனது முகத்தில் பூசியிருந்த
உணர்ச்சிகள் எனக்குப்
பயத்தைத் தந்தது

‘செய்தி கேட்டாயா?’

யாரோ எனக்குத்

தெரிந்த ஒருவர்

இறந்த செய்தியை

நண்பன் சொல்லப்

போகின்றானோ

என்ற உணர்வுடன்

“என்னது” என்றேன்

அதிர்ச்சியில் இருந்த
நண்பனின் முகத்தில்
அப்படித் தானொரு
ஏக்கம் தவித்தது

‘மாவின் விலையை

ஒன்று எண்பதாகக்

கூட்டி விட்டார்கள்’

கைகால் குளிர்ந்து

மண்டை விறைத்தது

என்ன?

சீ... சீ...

இருக்கா தென்றேன்

அப்படி இருந்திடக்

கூடாதென்றேன்

உள்ளம் சொன்னது

தர்மர் ஆட்சியில்

கொடுமைகள் நிகழுமோ?

தேர்தல் வாக்குகள்

காற்றில் பறக்குமோ?
நம்பவே மாட்டேன்.... நம்பவே மாட்டேன்
நெஞ்சம் மேசையில் இடித்துரைத்தது

மாவின் விலையை
ஒன்று எண்பதாய்க்
கூட்டி விட்டார்கள்!
றேடியோவில்
செய்தியிற் கேட்டேன்
நீ கேட்டாயா?
நானே கேட்டேன்!

எப்படிக் கூட்டுவர்?
என்ன கொடுமை
காலைச் செய்தியில்
நீ கேட்டாயா?

சற்று முன்னர்தான்
செய்தியிற் கேட்டேன்
என்ன செய்வோம்
என்ற அதிர்ச்சியில்
ஏங்கி முடங்கி
போய் நான்
கிடக்கிறேன்

நம்பமுடியா அளவு அல்லவா
மாவின் விலையை ஏற்றி உள்ளனர்
தேர்தலில் சொன்ன சத்தியவாக்குகள்
தேரை பாய்ந்து விட்டனவா?

நம்பமுடியா அளவு இன்னும்
எத்தனை விஷயம் நடக்கப் போகுதோ?
அமைதியை தின்றன சில நிமிடங்கள்
எனது வீடு எலும்புக் கூடாய்
எனது கண்களிற் காட்சி தந்தது.

- 1977 யூ.என்.பி அரசு ஆட்சி ஏற்றபின் பாடப்பட்டது.

ஒரு கவிஞனின் சுய விமர்சனத்தின் தரிசனம்

சற்று முன்னர் தான்
நான் விழித் தெழுந்தேன்
இல்லை.... இல்லை....
இல்லவே இல்லை....
நான் உயிர்த் தெழுந்தேன்.

இந்த உலகில் எத்தனை மாற்றம்?
இந்த உலகில் எத்தனை ஏற்றம்?
எந்தன் மீது எனக்கொரு சீற்றம்!

கம் போடியாவின்
விடுதலை மீது
கண்ணாயிருந்த
எனது கவிதைகள்
வியட் நாம் போரில்
பண்ணிசைத் திருந்த
எனது பாடல்கள்
அவர்கள் விடுதலை
பெற்றந்த வேளை
வாழ்த்திட வாயே
திறவாதிருந்தது
என்றால்..... என்றால்
உறங்கியா கிடந்தேன்?

இறந்தே கிடந்தேன்!
இறந்தே கிடந்தேன்!

எனது பாட்டுடைத்
தலைவன் இறந்தான்
இந்தத் துயரின்
கர்ச்சனைப் பிளிறல்
முழக்கம் கூட
என்னை உசுப்பி
உயிர்ப்பிக்க முடியாது
இறந்து கிடந்தேன்!
இறந்து கிடந்தேன்!
அழுகிச் சிதைந்து
துர் மணம் வீசி
எந்த மனிதனும்
என்னரு கணுக
அஞ்சுமளவில்
புழுத்துக் கிடந்தேன்
சீரழிந்திருந்தேன்.

ஆமாம்! ஆமாம்!!
சற்று முன்னர் தான்
நான் விழித்தெழுந்தேன்
இல்லை.... இல்லை
இல்லவே இல்லை
நான் உயிர்த் தெழுந்தேன்

ஐயா! ஐயா!!
மாஓ என்ற
மாபெரும் மனிதா
உனது மரணம்
உயிர்ப்பிக்கும் துயரில்
பிரசன்னமாகும்
உணர்வை எப்படி
அப்படியே நான்
அச்சடித்தாற் போல்
வெளியே உரைப்பேன்?

உனது மரணம்
என்னுணர்வுள்ளே
சமைக்கு மந்தத்
துயராலயத்தை
அப்படியே நான்
வடித்துக் காட்ட
எந்தனிடத்திற்
சொல்வள மில்லை.

சொற்களே! சொற்களே!!
என்னிடம் வருக!
உங்களைப் புனைந்து
மா ஓ என்ற
மாபெரும் மனிதனின்
நினைவாலயத்தை
நான் சமைத்தற்கு
சொற்களே! சொற்களே!!
என்னிடம் வருக!
உங்களை இறைஞ்சினேன்
கெஞ்சினேன் வருக!
உங்கள் கால்களில்
விழுந்து வணங்கி
மலர் குவிக்கின்றேன்
எழுக! வருக!

இந்த உலகில்
அவன் துயில் கொண்ட
துயரைப் பாடிய
கவிஞரின் கவிதையில்
நெகிழ்ந்து விழுந்த
கண்ணீர் வரிகளே!
நயத்துடன் விம்மிய
பெருமூச்சின் வார்த்தையே!
படித்ததும் மனதில்
உருகி ஓடிய
வெம்மை மிக்க
ஏக்கத்தின் பதங்களே!

துயராற் தொண்டையுள்
தடைப்பட்டு வெளியே
வந்து அழாத
எண்ணத்தின் ஊமைச்
சொற்களின் சொற்களே!

கருத்தினைச் சுமக்கும்
உயிர் வாகனங்களே!

எழுக! வருக!!
உங்களைக் குவித்து
எனது தலைவனை
வாழ்த்தும் புதிய
கவிதையாற் புவியில்
நினைவாலயம் நான்
சமைத்திட வேண்டும்

வருக! வருக!!
எழுக! வருக!!

சற்று முன்னர் தான்
நான் விழித்தெழுந்தேன்
இல்லை..... இல்லை.....
இல்லவே இல்லை.....
நான் உயிர்த்தெழுந்தேன்.

ஈழமே! ஈழமே!
என்னரும் பூமியே
உயிர்த்து நான் எழுந்ததும்
நீ பெரும் பிரளி
பண்ணியதாக
முறைப்பா டொன்று
எனக்குக் கிடைத்ததே!

உயிர்த்து எழுந்து
கண்ணை விழித்து
முதல் மூச்சு வாங்கிப்
பெரு மூச்சாய் விட்டேன்.

தலைவனின் மரணச்
செய்தியில் வதங்கித்
திரும்பிய எனக்கு
ஈழமே! ஈழமே!
“அவர்கள்” தலைமையிற்
போர் புரிந்ததாய்
நாறிய செய்திகள்
நாசத்தின் செய்திகள்
உயிர்த்து நான் எழுந்ததும்
எனக்குக் கிடைத்ததே.

எத்தனை நாறு
ஆண்டுகள் பிந்திய
நாடாய் மனிதனாய்ப்
போயினை யென்று
நினைத்தனையாடா?
உணர்ந்தனையாடா?

அந்தக் கொடிய
மன்னரின் பிணங்களைப்
பாது காத்திடும்
உனது மண்டைகள்
நவீன காலச்
சவக் கம்பறையோ?
பழைய காலப்
பிரமிட்டுக்களோ?

வர்க்கச் சமரில்
உனது கரங்களால்
வதைபட வேண்டிய
வஞ்சகர் உனது
மடமையிற் பவனி
வருகிறார் என்பதை
உணர்ந்தனையாடா?
நினைத்தனையாடா?

செத்துக் கிடந்த நான்

உயிர்த்ததும் கிடைத்த
 உன்னைத் தழுவிய
 செய்திகள் நெஞ்சைப்
 பற்றிப் பிசைய
 நீ பெரும் பிரளி
 பண்ணியதாக
 முறைப்பா டொன்று
 எனக்குக் கிடைத்ததே!

சிங்களம் தமிழின்
 உயிரையும் கற்பையும்
 நிலத்திற் சிந்தி
 வெறி கொண்டாடிய
 பேயின் செய்திகள்
 உயிர்த்து நான் எழுந்ததும்
 எனக்குக் கிடைத்ததே!

புத்தன் காந்தி
 படங்களை வைத்து
 பூசைகள் நடத்தும்
 தீயோர் தூண்ட
 சித்தங் கலைந்து
 மானிடம் வெறுக்கும்
 சேட்டை நீ இங்கே
 செய்ததாய்ச் செய்திகள்
 உயிர்த்து நான் எழுந்ததும்
 எனக்குக் கிடைத்ததே!

காடைத் தனத்திற்
 கள் கறந் தருந்தி
 மனித மாமிசம்
 தின்றதாய்த் தகவல்கள்
 உயிர்த்து நான் எழுந்ததும்
 எனக்குக் கிடைத்ததே!

எல்லாளனையும்
 கைமுனுவையும்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

புதை குழி நின்று
தோண்டி யெடுத்து
பிய்த்துக் குதறி
எறியுதே; எனது
பேனையின் மைவிழி - அது
அழுகுதே! கதறுதே!

சீ...! சீ...! நீயுமோர்
மனிதனா என்று
புழுத்த பாட்டில்
ஏசி அறைந்து
உதைக்க வேண்டும்
போல வேயுள்ளது

சரி சரி.... போ.... போ....
இனி மேலாவது
சேட்டை பண்ணாதே!
சேட்டை பண்ணாதே!

மரணிக்காத
மரண மெய்திய
மா ஓ தலைமையில்
அணி வகுக்கின்ற
அணியிலே நில்லு

எல்லாம் வல்ல
மனிதனே யுன்னை
வெல்லுதற் கெந்தப்
பிரபஞ்சத் துள்ளும்
எதுவுமேயில்லை
எழு! எழு! இன்றே
மா ஓ தலைமையில்
அணி வகுக்கின்ற
அணியிலே நில்லு.

- 1977 ஆகஸ்ட் இனக்கலவரத்திற்குப்
பின் எழுதப்பட்டது.

தமிழ் புயல்

செந்தமிழின் துயர் துடைக்க சிறை கிடக்கும் வாலிபரை

சென்று சிறை மீட்டு வருகின்றேன் என்று புயல்
உந்தி எழும்பி மட்டுநகர்ச் சிறையுடைத்து

உட் சென்ற தங்கே, இளைஞர்களைக் காணாது

வெந்து வெதும்பியது, வேறு சிறைக் கவ்வீரர்

சென்ற கதை அறியாது கொன்றனரோ கொடுங்கோலர்
என்று நினைத்து கோபித்து இலங்கை நகர்

எரித்த அனுமானாய் கிழக்கை நொறுக்கியது காற்று.

- 1978.11.22 பிற்பாடு

(மட்டக்களப்பில் 1978.11.21ந் திகதி பாரிய சூறாவளி ஒன்று வீசியது)

சுபத்திரன் கவிதைகள்

83

வைரவர் வாழ்க

விதா னையார் வீட்டு வைரவ பந்தலில்
இன்று பெரிய சர்க்கரைப் பொங்கல்
உறவினர் சகலரும் கலந்து கொள்கிறார்
நண்பர்கள் சிலரும் வந்து உள்ளனர்
அவரவர் மனத்துள் பகிரங்க ரகசியம்
ஒன்று நித்திரை போல நடித்தது

விதானையார் வீட்டு வைரவ பந்தலில்
இன்று பெரிய சர்க்கரைப் பொங்கல்

புயலுக்கு முன்னர் வேப்ப மரத்தடி
நிழலில் வாழ்ந்து வந்த வைரவர்
இன்று நிழலது இன்றிக் காய்ந்து
உறைவிட மின்றிக் காலம் தள்ளுறார்

கொஞ்சக் காலமாய் விதா னையார் நெஞ்சில்
வீடொன்று கட்டும் வேட்கை இருந்தது
சின்னச் சம்பளம்; கிம்பளம் குறைவு
தேவையில்லாத பழக்க மொன்றையும்
தேடிக் கொண்டதால் தினந்தினம் குடிக்க
ஆளைத் தேடிப் பிடிக்க முடியுமா?
வருமானம் மட்டு மட்டாய் இருந்தது
வீடொன்று கட்டும் வேட்கையும் இருந்தது

வைரவ ரிடத்தில் விதானையாருக்கு
அசைக்கவே முடியாத நம்பிக்கை உண்டு
வீடொன்று கட்ட வழியொன்று காட்ட
வேண்டும் வைரவக் கடவுளே என்று
விதானையார் நேர்த்திக் கடன் வைத்திருந்தார்.

சுவிப்பு எடுத்திடும் போது விதானையார்
“வி” எனும் ஆங்கில எழுத்தையே எடுப்பார்
வைரவர் பெயரால் எடுப்பதாய் எண்ணம்

மட்டக்களப்பில் புயலடித் தோய்ந்து
வருடமொன்றினுள் வைரவர் பெயரால்
விதா னையாருக்கு வீடொன்று கட்டும்
வரம் கிடைத்தது வைரவர் வாழ்க

விதானையார் இன்று நிலையம் எடுக்கிறார்
ஊரை அழித்த புயலுடன் வந்த
நிவாரணப் பொருட்களிற் சுளையாடிய
பண்டமும் பணமும் வீடாய் எழுந்து
நின்றிடப் போகுது கொடுத்து வைத்தவர்

விதானையாருக்கு வீடொன்று கட்டும்
வரம் கிடைத்தது வைரவர் வாழ்க
நிவாரணம் வாழ்க! புயலே நீ வாழ்க!!

- 1978.11.22 பின்னர் எழுதப்பட்டது.

என் வீட்டுத் தென்னை மரம்

பட்டங்கள் கட்டும் பருவத்தில் நான் எட்டி
மட்டை வெட்டி ஈர்க்கு முறித்த மரம்
பட்டு விழுந்து பயன்றிப்போயிருந்தால்
சற்று மனமாறித் தேறி இருந்திருப்பேன்

பழைய மரம் என்றாலும் பயனள்ளித் தருவதிலே
இளைய மரமெல்லாம் தோற்றோடிப் போகுமென
புகழ்ந்து பெருமிதமாய்த் தொட்டு வளர்த்த மரம்
சொத்தை சொத்தியில்லாது சுதந்திரமாய் நீண்ட மரம்

முற்றத்துப் பிள்ளையென செல்லப் பேரெடுத்து
வயதுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்து நின்ற தென்னை மரம்
வீட்டு வாசலுக் கழகாய் வாய்த்த தென்னை மரம்
வருவோர் போவோரையும் வாய் திறக்கச் செய்தமரம்

வாசலுக்குள் தென்னை என்றும் பயந்தானே
தறித்து விடும் பிள்ளை குட்டி விளையாடும்
இடத்தில் எதற்கு வைத்துள்ளீர் என்றவர்க்கு
இற்றைவரை சிறுகரும்பை ஒன்றேனும் அந்த மரம்
எவருக்கும் எறிந்ததில்லை எனத் துணிந்து சொல்வேனே
அந்த மரம் வீழ்ந்து முறிந்து கிடக்கிறதே!

என்றாலும்.... புறமுதுகு காட்டாது வீழ்ந்து
வீரனெனத் தானென்று தென்னை கிடக்கிறது

பேயாடிப் பந்தல் பிரித்தெறிந்து மட்டுநகர்
தாயார்வீடு நெருப்பெறிந்த புயலோடு
வாதாடிப் போராடித் தலைவிரித்துச் சுழன்றாடி
வாளாக ஓலை வீசிக் கொடுங்காற்றை
வதம் பண்ணத் தீரமுடன் சமர் செய்த தென்னை மரம்

வளைந்தாடி நிமிர்ந்தாடி வட்டுச் சுழன்றாடி
இளங்காயைத் தேங்காயைக் குரும்பைகளைப் பாளைகளை
எறிகுண்டாய்த் தூக்கி இரவில் நுழைந்தெம்முயிர்
பறித்துக் கசக்கி மிதிக்கப் பல கோடிச்
சிங்கமெனக் கர்சித்த சூறாவளியின் முகத்தில்
எறிந்து, களத்திலே சரிந்து கிடக்கிறது
என் வீட்டுத் தென்னை மரம் வீரமுள்ள தென்னை மரம்
முன் வீட்டுத் தென்னைமரம் வெறுங்கோளைத் தென்னைமரம்

விழும்போது கூட கவனமாய் வீட்டின் மேல்
வீழாது பார்த்து வாசற் படியதற்கு
முன்னால் நெடுஞ் சாணாய் வீழ்ந்து வணங்கித் தன்
உயிர் நீக்கும் போது நன்றி செய்த தென்னைமரம்
என்வீட்டுத் தென்னைமரம் இதயமுள்ள தென்னைமரம்
முன்வீட்டுத் தென்னைமரம் நெஞ்சமற்ற தென்னைமரம்
என்வீட்டுத் தென்னைமரம் நன்றியுள்ள தென்னைமரம்
முன்வீட்டுத் தென்னைமரம் நன்றிகொன்ற தென்னைமரம்

புயல் வந்து நின்று பதுங்கி வளம் பார்த்து
அடித்து ஓங்கப் பயந்து நடு நடுங்கி
ஓடி ஒளிக்க வளர்ந்தவனின் கூரைதனைப்
பிளந்து நுழைந்து சுவர் நொறுக்கித் தான் நொறுங்கி
சரிந்திடிந்த மனையோடு சரிந்தொடிந்து கிடக்கின்ற
முன்வீட்டுத் தென்னைமரம் நன்றி கெட்ட தென்னைமரம்
என்வீட்டுத் தென்னைமரம் நன்றி உள்ள தென்னை மரம்
என்வீட்டுத் தென்னைமரம் நன்றியுள்ள தென்னைமரம்.

- 1978.11.22 பின்னர் எழுதப்பட்டது.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

பிறக்காத குழந்தையின் பிரகடனம்

இன்னும் பிறக்காத குழந்தை நான்
என்றாலும் உங்கள் போக்கைக் கவனிக்க
எனக்குப் பெரிய பகிடியாய் இருக்கிறது

எனது அப்பாவும் அம்மாவும் இங்கே
எந்த வயல் வெளியில் கிடந்து உழன்று
சேறழைந்து வாழ்வைச் சரியாக்குகின்றாரோ?
எனக்குத் தெரியாது

எந்தப் பள்ளி மூலைகளை குப்பைகளால்
சோடித்துச் சிந்தனையை அசிங்கப் படுத்துவதில்
மூழ்கிக் கிடக்கின்றார் என்பதனை
நானறியேன்

எந்தப் பெரிய மனிதரது வீட்டினிலே
குற்றேவல் செய்து கசங்கி மனமுடைந்து
குமுறுகின்றாரோ? அதுவும் தெரியாது
என்றாலும்....

எனது அப்பாவும் அம்மாவும் இங்கே
பிறந்து வளர்ந்து ஏதேதோ செய்கின்றார்
என்பதனை நானறியேன்

உங்களைத்தான் நம்பி அவர்கள் பிறந்தார்கள்
உங்களை நம்பியோ நான் பிறக்க முடியாது

எனது பெற்றோரில் எத்தனை பேர் எத்தனை பேர்
குருடாக முடமாக செவிடாகச் சத்தின்றி
பிணமாகப் போனார்கள் இதுதானா மனுந்தி

உங்களைத்தான் நம்பி அவர்கள் பிறந்தார்கள்
உங்களை நம்பியோ நான் பிறக்க முடியாது

எனது எதிர் காலம் பெற்றோரின் தேவைகளை
எந்தளவு நீங்கள் அமைத்துள்ளீர்கள்?
பூனை கட்டும் கயிறாலே யானை கட்டப் புறப்பட்ட
உங்களை நம்பியோ நான் பிறப்பேன்?

எனது அம்மாவும் அப்பாவும் படிக்கின்ற
பள்ளிக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன் மலைத்து விட்டேன்
என் நெஞ்சம் பாசத்தால் விம்மிப் பொசங்கியது

என்ன நெருசல் திட்டமில்லாத் தேன் கூடு
வாழ்வுக்கும் கல்விக்கும் ஏணி வைக்கத் தெரியாத
உற்பத்தி அங்கே பெரிதாய் நடக்கிறது

நீங்கள் திரித்த கயிறு பெரியதுதான்
ஆனால் தவறுதலாய் காற்றை அன்றோ
கயிறாகத் திரித்து விட்டீர்

விற்பனைக்குப் போகாத பண்டமென இங்கே
வீழ்ந்து கிடக்கும் வேலையில்லா மலையோடு
எனது அப்பாவும் அம்மாவும் சேர்ந்து
எட்டாத வானத்தை எட்டிப் பிடிப்பார்கள்

இன்னும் பிறக்காத குழந்தை நான் பிறந்து
வானை உடைத்து அதற்கப்பால் சென்றிடவோ
இல்லை யெனில்.....

சேனைக்குள் மரவள்ளிக் கிழங்கு உரித்து எடுத்து
சுட்டு அவித்து புரதமறியாத
சோகை பிடித்து; பந்தலில்லாப் பிடலங்

கொடியாய் கிடந்து சீரழிந்து போயிடவோ?
இல்லை எனில்.....

அந்தப் பெரிய மனிதரது பிள்ளைகளின்
பிள்ளை அடித்து உதைத்து விளையாடும்
பிள்ளைகளாய்ச் செத்து கிழவர்களாய் மாண்டிடவோ?

உங்களை நம்பி நான் பிறக்க முடியாது!
உங்களை நம்பி நான் பிறக்க முடியாது!

உங்களை நம்பி நான் பிறந்து வாழ்வதிலும்
கருவில் அழிந்து சாவது மேலல்லவா?

என்னைத்தான் நம்பி நான் பிறக்கப் போகின்றேன்
உங்கள் வரண்ட பேனாக்கள்; வரலாற்றால்
ஊத்தை படிந்த உங்கள் கொடிய கரம்
எனது வாழ்வுக்கும் துரும்பெடுத்துப் போடாது

உங்கள் வரைபுகளின் ஏற்ற இறக்கங்கள்
நீங்கள் ரசிக்கும் பிக்கா சோவின் சித்திரங்கள்
எங்கள் எதிர்கால உலகத்தின் பாசறைகள்
ஆகையினால்
உங்களை நம்பி நான் பிறக்க முடியாது

எனது அப்பாக்கும் அம்மாக்கும் நீங்கள்
எடுக்கும் சிறுவராண்டு விழாக் கண்டு
இன்னும் பிறக்காத எனக்கு வரும் சிரிப்பு
எதிர்கால மழலைச் சிரிப்பல்ல புதிய
உலகுகாண எழும் எனது சீற்றம்

உங்களது சிந்தனையும் எங்களது சிந்தனையும்
இரு துருவமல்ல இரு வேறு உலகங்கள்
ஆகையினால்
உங்களை நான் நம்பி பிறக்கவே முடியாது.

- 1979ல் எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு: இதன் பின் வரும் கவிதைகள்
காலக் குறிப்பு அற்றவை. உத்தேசமாகவும்
காலம் குறிக்க இயலாதவை.

விடிந்தது விடிந்தது உலகம்

ஆதவன் எழுந்தான்
அலைகடல் திறந்து மீனவன் எழுந்தான்
அலையின் மைந்தன் விடிந்ததென்று எழுந்தான்
உழவு மகன் எழுந்தான்
இளைஞன் ஓ.... என எழுந்தான்.

விடிந்தது விடிந்தது உலகம்
வீசிடும் ஆதவன் இசையினில் மலர்ந்து
துடிப்புடன் எழுந்தது உலகம்
துணிவுடன் எழுந்தது உலகம்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

இளமையில் எழுந்தது வீரம்
இளமாதவன் நடையில் பிறந்தது தீரம்
உலகினை மாற்றிடும் கீதம் - அது
இரப்பவன் கொடுப்பவன் இலையெனும் உலகம்
எழுக்குது என்றது தீயில்
சுரண்டிடும் கரங்களை எரிக்குது வாரீர்.

விடிந்தது....

இளைஞனே இளைஞனே வாழி
உலகினை மாற்றும் கரங்களே வாழி
உண்மையின் நெஞ்சமே வாழி - உன்
உயிரும் மனமும் கவிதைகள் தீட்டிப்
பாட எழுந்தது வாழி
பாரினை மாற்றும் சக்தியே வாழி

விடிந்தது....

நதிகளை மறைக்கும் கைகள்
நெஞ்சை நிமிர்த்திடும் மலைகளை முறித்து
அலைகளைக் குடித்திடும் சக்தி - இளம்
வீரனே எனது உடன் பிறப்பையா
உனக்கே சொந்தம் உலகம் - உன்

ஆற்றல் மிகுந்த கரங்களால் உலகை
விடுதலை செய்வாய் தோழா - அதன்
விலங்கினை முறிப்பாய் தோழா - புது
உலகம் சமைப்பாய் தோழா - புது
உலகம் சமைப்பாய் தோழா - புது
உலகம் சமைப்பாய் தோழா

விடிந்தது விடிந்தது உலகம்
வீசிடும் ஆதவன் இசையினில் மலர்ந்து
துடிப்புடன் எழுந்தது உலகம்
துணிவுடன் எழுந்தது உலகம்
நெருப்புடன் எழுந்தது உலகம்.

உறவு அழுதது

தும்பையும் பஞ்சையும் தேடிப் பொறுக்கித்
தூக்கணாங் குருவி; கூடொன்று செய்து
முட்டையிட்டு அடை காத்திருந்தது

தென்றலும் கொண்டலும் ஊஞ்சல் ஆட்டிய
கூட்டினுள் முட்டைகள் சூட்டில் பழுத்தன
குஞ்சுகள் உலகை வந்து பார்த்தன
காற்றையும் ஒளியையும் தொட்டு நுகர்ந்தன

குருவிக் குஞ்சுகள் தங்கள் மொழியினிலே
மழலை பேசின தாய்மை நிறைந்தது

சருகில் வாடி மலர்கள் வீழ்ந்திடுஞ்
சத்தங் கேட்பினும் உயிர் நுடங்கிடும்
குஞ்சைச் சிறகினுட் பொத்திப் பேணிடும்
பாசம் பயந்து பதறி நடுங்கிடும்.

குழைந்து வீசிய காற்றுக் குமறிட
கிளைகள் முறிந்து கூடு விழுந்தது

கூட்டினுள் தொட்டில் ஆடிய குஞ்சுகள்
தரையில் வீழ்ந்து தத்தளித்தன
சிறகு முளைத்திடாப் பருவம்; சிறு சிறு
துண்டு மாமிசம் போலவை ஊர்ந்தன

கூக்குரல் இட்டது காடே அழுதது
கிளை கிளையாகத் தாவித் தவித்தது
தாய்மையின் வேதனை நெஞ்சை எரித்திட
வானம் துயரிலே வாடி அழுதது.

உறவுகள் சிறகுகள் முளைத்திட மட்டுமே
என்று எண்ணிய பறவையின் நினைவுகள்
சிறகுகள் முளைத்திட முன்னமே உறவுகள்
செத்தன கண்டு உறவு அழுதது.

சமாதானம்

ஓ! அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின்
போர்ச் சுறாக்களே!
இந்து சமுத்திரத்தின் அலைகளில் உலாவும்
நெத்தலி மீன்கள்
உனது போரொத்திகை கண்டு
திகிலடைந்து ஒளித்து விடவில்லை
அவை உமது கொடுமையை எதிர்த்து
திமிங்கிலங்களாக வளருகின்றன

இந்து சமுத்திரத்தின் சமாதானத் தோணிகள்
உனது போர்க் கப்பலை மூழ்கடிக்கும்
ஐ.நா.வின் பேச்சு மேடையில்
சமாதானம் நம்பிக்கை வைக்க வில்லை
உனது அழிவுக் காலப் போர் முனையில்
சமாதானம் நம்பிக்கை வைத்துள்ளது.

பக்தி

வேல் முருகன் ஆலயத்தில்
வெளி வாசலில் ஒரு உருவம்!
வில்லாகிய....
விழி தாண்ட எலும்புக் கூடு!
கொட்டை கட்டி
பட்டை தீட்டி
பழத் தட்டேந்திப் போகும்
பக்தர் குழாமை இரந்து கேக்கிறது
“பெரிய மனதுடையீர்
பிச்சை ஐயா பிச்சை....”
உள்ளே....
வெள்ளி வேலுக்கு
பாலும்...
பழமும்...
பிசைந்து அப்பி
பாலாபிஷேகம்
பரபரப்பாய் நடக்கிறது.

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்

எதிர் காலம் மிகவும் இனிமையானது
அது
எங்களுக்காகவே
மல்லிகை மலர்களையும்
நிலவையும்
தென்றலையும்
பத்திரப் படுத்தி வைத்திருக்கிறது

நாங்கள்
இப்போதடையும் துன்பத்தின்
முது கெலும்பை முறித் தெடுத்துத்தான்
நமது எதிர் காலத்தின்
பல்லக்குச் செய்யப்படும்

நாங்கள்
கண்ணிமைக்காது
இனிமையான எதிர் காலத்தை
நோக்கி நடக்கின்றோம்
நாங்கள் அச்ச மற்றவர்கள்
எங்கள் எதிர் காலத்தில்
எங்களுக்கு
சந்தேகமில்லை
நாங்கள்
நிதர்சனத்தின்
புத்திரர்கள்
திட சங்கற்பம்
பூண்ட எங்கள் இதயம்
எதையும் வெல்லும்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

ஒருமை

யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்
நன்றே நன்றே
இன்றல்ல
இது பாடிய
அன்றல்ல
இனிவரும்
புதிய பாட்டாளி வர்க்கம்
உலகுக் கன்றல்லவோ
பொருந்தும் பிள்ளாய்.

குமுறல்

கற்சிலை ஒன்றை மணந்திருந்தால் - பனி
காலத்திலாவது குளிர்ந்திருக்கும்
விற்பனை மகளினை கவர்ந்திருந்தால் - அவள்
விலையினுக்காவது சிரித்திருப்பாள்
நிர்க்கதியாய் எனை நடுக்கடலில் - தீ
முன்னெனைத் தொட்டவள் புதைத்து விட்டாள்
கற்பனைக் கதையொன்று நடக்கிறதா - இனி
கண்ணீருங் கம்பலையும் தொடர் கதையா?

ஒரு ஜனநாயக வாதியின் புத்திமதி

மேடை எனும் தொட்டிலிலே
மக்களை இட்டு
தேர்தலெனும் தாலாட்டு
பாடி முடிந்தது
ஆறு ஆண்டு தூங்க வேண்டும்
அரை நடுவில் எழுந்தால்
தாறு மாறு தான் நடக்கும்
எதற்கு விழிப்பு?

உறங்க என்று எத்தனையோ
உபகதைகள் சொன்னோமே
உறங்கி விட்டு இடையினிலே
எழுந்ததேன் நீ
அறம் பிறழ்ந்து போனோமென்று
அஞ்சினையோ; இல்லை
உறங்க வைக்கச் சொன்ன கதை
உனக்குப் பிடிக்கலையோ?

இறங்கி வந்து அம்புலி மண்
இங்கு தவழவில்லையே யென்று
நிறம் சிவந்து கேட்பதெல்லாம்
நிகழ்தல் கூடா
சிரம் குழம்பக் கேள்வியெல்லாம்
கேட்கக் கூடா
பரம் பொருளை நம்புதல் போல்
எம்மை நம்பும்

விலை உயர்ந்ததா? அதைச் சும்மா
குறித்து வைத்துக் கொள்
வேலை போனால் மறந்திடாமல்
எழுதி வைத்துக் கொள்
இறந்திடாமல் நீ இருந்தால்
அடுத்த தேர்தலில்
மறந்திடாமல் அதனைக் கேள்
பதில்கள் சொல்வோம்.

மனிதன்

ஊன் வடியும் உடம்போடும் உடைந்த கலத்தோடும்
பேன் சிதம்பிப் புழுத்த தலையோடும் - தான் விழுந்து
சேடம் இழுத்துச் செத்தவனின் சொந்த இடம்
பாடம் எழுதுகிறேன் மீட்டு

சற்று மதுவும் சல்லாபமாய்ப் புகையும்
தொற்று வியாதியெனத் தொட்டதனால் - முற்றும்
சீரழிந்த பிச்சைக் காரன் நிலை கண்டு
யாரென்று கேட்டேன் அறிய

ஊரில்லைப் பேரில்லை உறவு பகையில்லை
யாரென்று சொல்லப் பதிலில்லைக் - கூரிரவில்
இருமிச் சிதளமும் வடியக் கிடக்கின்றான்
பெருமிதம் அவனுமோர் மனிதன்

நல்லையின் கந்தனுக்கு நாற்சாமப் பூசைமணி
நல்லை முருகன் பூமியிலே - செல்லாது
நாள்முழுதும் வெறும்வாயினாய் நராங்கிக் கிடந்தானின்
ஏழமைக் கெட்டாது பூசை

என்னும் வினாக்கள் என்னிடமே ஊற்றெடுக்க
அன்று நடந்தேன் தள்ளாடி - இன்று பகல
சேடம் இழுத்துச் செத்தவனின் சொந்த இடம்
வாடகைக்குப் பெற்றேன் பரிந்து.

மன்னிப்பு.... இல்லை?

ஏரெடுத்து நாம் வயலில் எழுதும்போது
ஏடெடுத்து நீயுந்தா நெழுதுகிறாய்
வேரெடுத்து கல்லெடுத்து எறியும் போது
விடிவிளக்கு நீயெடுத்துப் பயிலுகின்றாய்
போரெடுத்து நாம்சூடு போடும் போது
பரீட்சையிலே நீகுனிந்து எழுதுகின்றாய்
காரெடுத்து அப்பால் நீ ஓடும் போது
கையெடுத்து நாம் வணங்க வேண்டுமாடா?

நாலடுக்கு மானிகையில் நீ புகுந்தாய்
நான்தானே உனக்கு அதைக் கட்டித்தந்தேன்
ஈழத்தாய் பெற்றெடுத்த கல்லும் மண்ணும்
எடுத்துத்தான் நானதனை எழுப்பித் தந்தேன்
மூளையினால் நீ உண்ட அனைத்து மெங்கள்
முழு உழைப்பால் உருவான எங்கள் சொத்து
மூளைகளே நாமுனக்குச் சோறு போட்டு
உடையுடுத்திப் படிப்பித்து விட்ட சீலர்

சர்வகலா சாலையிலே நீ அரிந்த
சவங் கூட எம்முடைய சவந்தான் இங்கே
கர்வமுடன் நீ சுமக்கும் கோட்டும் சூட்டும்
சட்டமென நீயெழுதி வைத்ததாளும்
பர்வதமாய் நாம் குவித்த உழைப்பு.... ரத்தம்
பட்டதை நீயெடுக்க வெட்கப்பட்டு
சர்வகலாப் பாய்ப்போர்த்திச் செல்லுமந்தச்
சட்டைகளும் எம்முடைய உழைப்பின் பிள்ளை

பெரும்பதவி பெற்றதனாற் பெரிய சொத்தும்
பெட்டையுடன் பொக்ஸ் வகனும் இலட்சம் காசும்
தருமுனது மாமாக்கு இவற்றையள்ளித்
தந்ததுவும் அழுக்குற்ற முரட்டுக் கைகள்
எருமைகளே இத்தனைக்கு மப் பாலின்னும்
திருடுதற்கும் நிர்வாண ஒட்டம் பார்த்து
வருவதற்கும் இங்கிலாந்து பறந்து செல்லும்
வம்பர்களே உங்களுக்கு மன்னிப்பு இல்லை.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

குறியிட்டுவரும் கவிதைகள் வாய் குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்

மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்
 குறியிட்டுவரும் கவிதை குத்திவரும்
 மாறியிருக்கின்ற கவிதை குத்திவரும்

திறனாய்வு அவளில்லை

வானொழுகும் நிலாமீது
 வந்து மூடும்
 முகிலாகக் கோபமவள்
 முகத்தை மூட
 ஏனோ என் மல்லிகையே
 இதயம் காய
 நானென் பிழைவிட்டேன்
 நவிலு என்றேன்

நான் திறப்பு விழாச் செய்யாக்
 கவிதை யொன்று
 ஏன் இன்று பத்திரிகை
 மீது உண்டு
 இது என்ன புது வழக்கம்
 விளக்கம் வேண்டும்
 நான் படித்துத் திறனாய்வு

செய்த பின்தான்
கவிதைகளை அனுப்புகின்ற
முறையில் ஏனோ?

புதுமாற்றம் உரையென்றாள்....

பூத்த கோபம்

இது தானோ என எண்ணி

இழுத்தெடுத்து நான் அணைத்தேன்

சிரித்தாள் சீ...! சீ...!

இது என்ன விடுமென்னை

என்றாள் இன்று

விட்டேகி விட்டாளே

விம்முகின்றேன்!

குளமான கண்ணீரைக்

கவிதையாக

இளமாதின் நினைவாகத்

துயரமாக

எழுதுகிற இக்கவிதை

எடுத்துப் பாடி

திறனாய அவளில்லை

அவள்தான் அங்கு

தீயாகி விட்டாளே!

சாம்பல் மேட்டில்

நிகழ்கின்ற கிருத்தியத்தின்

நிசப்தக் காட்டில்

அனல்மடிந்த படுக்கையிலே

அள்ளிப் போட்ட

பூவாகி உறங்குகிறாள்

அவளை நீங்கள்

மணியடித்துக் குழப்பாதீர்,

மந்திரத்தை

முணு முணுத்து எழுப்பாதீர்

சந்தனத்தைக்

குங்குமத்தைப் பன்னீரை

தெளித்து அங்கு

சுபத்திரன் கவிதைகள்

கூடிநின்று கதைக்காதீர்
 உறங்கு மெந்தன்
 இதயத்தின் இதயத்தை
 எழுப்பாதீர்! குழப்பாதீர்!
 மதம் பிடித்த பேய்காள் நீர்
 நெருப்பு மூட்டி
 வதம் செய்தீர் இனி என்ன?
 சுடலைக்குள்ளே
 நீர் எரித்த ரகசியத்தின்
 சிதை அழுகுபார்த்து
 ரசித்ததினிப் போதும்
 அகலுங்கள்! அகலுங்கள்!
 பிணந்தின்னும் கழுகுகளின்
 மலைக்குகை நும் முள்ளம்
 சுடலை காக்கும்
 நரிகாள் நீர்செல்லும்
 அருகில் வந்து
 அவளோடு நானெனது
 கவிதையாலே
 சிலசொற்கள் சில சொற்கள்
 கதைக்க வேண்டும்

“சாதிக்குள் தன் சாதி
 உயர்ந்த தென்று
 சாதிக்கும் ஒரு சாதி
 மிருகக் கூட்டம்
 சாதித்து விட்டார்கள்
 மல்லிகையே!
 நீ உறங்கு
 நான் உறங்கப் போவதில்லை
 சத்தியமாய்,
 நாளை
 மிக விரைவில்
 பூக்கும் புது மண்ணில்
 பூக்கும் புது மலரை
 நீ சூட நான் கொணர்வேன்
 தூங்கு”.

சிக்கல்

மேடையில் வந்து ரெயின் தரிக்கின்றது
விலாக்களில் இருந்த வாய்களால் மனிதரை
உண்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டது

“கடைத்தனம் பூட்டிய மோதகம் அளவு
மாற்புடன் ஒருத்தி என்னருகமர்ந்தாள்

உடை அவள் சிங்களப் பெண்ணென் றுரைத்தது
ரெயின் ஒரு லயத்தில் ஆடிக் கொண்டோட
புஜங்கள் அடிக்கடி தொட்டுக் கொண்டன
இதந் தரும் உஷ்ணம் உடலிற் பாய்ந்தது

அவள் வயப் பட்ட நெஞ்சைப் பிடித்து
வேறொரு கணுவிற் கட்ட முயன்றேன்

கண்களை ஓடும் மரங்களோ டோடி
விளையாடப் போ எனக் கட்டளை இட்டேன்
அவளைப் பார்க்கத் தயக்கமாய் இருந்தது

சுபத்திரன் கவிதைகள்

கையில் இருந்த கடதாசி யொன்றை
 விரித்துப் பார்க்கிறாள் நானதைச் சற்றும்
 சட்டை செய்யாது தொலைவில் உள்ள
 மரத்தின் உச்சியில் நாட்டியம் பயிலும்
 தளர்களை ரசித்தேன்
 இலைகளின் ஊடாய்
 நீல வானின் துண்டுகள் தெரிந்தன
 ரெயினின் இரைச்சலைக் கிழித்துக் கொண்டு
 பட படக் கின்ற தாளின் ஓசை
 மட்டும் காதில் ஏணி வைத்தேறின

அவள் வயப்பட்ட நெஞ்சைப் பிடித்து
 வேறொரு கணுவிற கட்ட முயல்கிறேன்
 புஜங்கள் அடிக்கடி தொட்டுக் கொண்டன
 இதந்தரும் உஷ்ணம் உடலிற் பாய்ந்தது

சிக்கிரேட் ஒன்றை இதழுட் புதைத்து
 தீக்குச் சொன்றை கொழுத்த முயன்று
 காற்றுடன் தோற்று அலுத்துக் கொண்டேன்

மீண்டும் தோல்வி
 மீண்டும் தோல்வி

றொபட் புருஸ் ஞாபகம் வந்து போகிறார்

ஐந்தாறு குச்சை இழந்து வெற்றி
 பெற்றுப் புகையை இழுத்துச் சுவாசப்
 பையை நிரப்பி வெளியிற் கொட்டினேன்

கற்களைத் தேய்த்து நெருப் புண்டாக்க
 அந்த நாட்களில் மனிதன் எத்தனை
 கஷ்டப் பட்டு இருப்பான் என்று
 சுமமா எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டேன்

நீண்ட நேரம் இருந்ததால் எழுந்த
 எரிவால் இடுப்பைச் சரி செய்த வேளை
 இருவர் தொடைகளும் நெரிந்து கொண்டன

“பெப்பர்மெண்ட்” இனிப்பு மென்ற உணர்வு
உடலெல்லாம் ஊர்ந்து சுறு சுறுப்புற்றது

கையில் இருந்த கடதாசியை மீண்டும்
விரித்துப் பார்க்கிறாள்
அகஸ் மாத்தாக
வெளியில் எனது ஆணைக்குப் பயந்து
அலைந்த கண்கள் தாளில் பட்டன

தந்தி போல் எனக்குப் பட்டதால் உற்றுத்
தாளைப் பார்த்தேன் அது ஒரு தந்தி

என்ன தந்தியோ என நினைந்து
வாசித் திடநான் முயன்ற போது
அதனை மடித்தவள் முகத்தை நோக்கினேன்

மணிக் கூட்டுக்குள் ஓடும் சக்கரச்
சிக்கல் போல் உணர்ச்சிகள் சுழன்றன

அங்கும் இங்கும்
அலைந்தன உள்ளம்
என்ன தந்தியோ
என்ன துயரமோ?

புஜங்கள் அடிக்கடி
தொட்டுக் கொண்டிருந்தது
உஷ்ணங்கள் அற்று
வெறுமையாய் இருந்தது

என்ன தந்தியோ?
என்ன துயரமோ?

ரெயின் ஒரு லயத்தில்
ஆடிக் கொண்டிருந்தது

என்ன தந்தியோ?
என்ன துயரமோ?

மானிட சக்தி

வானில் வில்லை வளைத்து வைத்தவன்

அம்பை இன்னும் ஏன் பொருத்தவில்லையோ
வாநீ தோழனே வானிருந்து

வழியும் நீர்க் கொடி பிடித்து ஏறியே
வானவில்லிலோர் சரத்தினைப் பூட்டி நாம்

வளைந்து வரும்அப் பரிதியைக் கொய்வோம்
மானிடத்தின் சக்தியால் அண்டமே

மானிடத்தின் காலடி வீழ்த்துவோம்.

சித்திரம்

சித்திரத்தைத் தொடாதே

அழுக்காய்ப் போகும்

சீறிவிழுமாசிரியை - அந்தச்

சின்னஞ் சிறு கரங்கள்

அழுக்கான விதம் பற்றி

சிந்திக்கும் நாளென்றோ?

கவிஞன்

கவிஞன் என்பவன் கண்ணிய மானவன்

கள்ளுக் குடிக்கலாம் கஞ்சா குடிக்கலாம்

குவிந்த முலைகளை காமத்தின் சொற்களால்

கூதல் காய்ந்திடும் அடுப்பெனச் சொல்லலாம்

கவிதையால் அதைத் தாய்மையின் சாமியார்

மலைகள் என்றும் கும்பிட்டுப் பாடலாம்

புவியிலே அவன் போக்கைப் புரிந்திடப்

புறப்பட்டுப் போவோரெல்லாம் பைத்தியக்காரரே.

பாட வந்தேன்

பாடையிலே போவதற்கு முன்பு இங்கு
புகழ் குவித்து வைப்பதற்குப் பாடவில்லை
பாடையிலே ஏறுகிற வரையும் அந்தப்
பாட்டாளிப் புரட்சிக்கே பாட வந்தேன்.

மக்கள் சக்தி

மக்கள் என்ற வைத்தியர்கள் தான்
எனது ஊமைக் கவிதைகளைப்
பேசச் செய்தனர்

குருட்டுக் கவிதைகளைப்
பார்க்கச் செய்தனர்
செவிட்டுக் கவிதைகளைக்
கேட்கச் செய்தனர்
முடக் கவிதைகளை
நடக்கச் செய்தனர்
கோழைக் கவிதைகளை
போராடச் செய்தனர்

நண்பர்களே!
உங்கள் கவிதைகளையும்
அந்த வைத்தியனிடம்
அனுப்பி வையுங்கள்.

விவாக ரத்து

அருந்ததியைக் காட்டென ஐயன் சொன்னான்
வான் நோக்கிச் சுட்டு விரலை நீட்டினேன்
அன்று பொய்யில் பூத்த திருமணம்
இன்று உண்மையாய் கருகி விழுந்தது.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

ஒரு சித்தார்த்தன் நிர்வாணம் அடைகின்றான்

“ஆசை ஒழிந்திடில் துன்பம் நீங்கும்”

ஐயனே நீ உன் அரச மரத்தின்
அடியில் கண்ட முடிவால் பரிநிர்
வாணம் அடைந்தனை; புத்தன் ஆகினாய்

ஏழு ஆயிரம் ரூபா தேடி
எழுத்தறிவித்த இறைவன்; தொழிலை
வாங்கும் ஆசை ஊட்டத் தரகன்
பின்னாற் சுற்றி பெரிய மனிதன்
முன்னால் கைகள் கட்டி நின்ற
மண்ணாகத் தொகையும் தொழிலுமற்று
ஆசை ஒழிந்து தாகம் ஒழிந்து
பரிநிர்வாண நிலை நான் அடைந்து
பக்குவ முற்றேன் புத்தன் வாழ்க!
தர்மம் வாழ்க! சங்கம் வாழ்க!!

செங்கதிர்

செங்கதிரோன் எழுந்துவிட்டான்!

சுதந்திரத்தின் கொடி வானில் மானத்தோடு
 சுடர்விட்டு நிமிர்ந்தெழுந்து பறக்க வேண்டில்
 பதத்துக்குப் பதம் பார்த்துச் சொல்லடுக்கி
 பேசுவதால் பயனிங்கே எழுந்திடாது
 மதத்துக்கும் மதத்துக்கும் சண்டைமூட்டி
 மொழியோடு மொழி மோத விட்டுவிட்டு
 இதமாக இருப்பவர்கள் சுதந்திரத்தின்
 இன்னுயிரை நெரிக்கின்ற கொடிய பேய்கள்

வனம் வெட்டிவனமெல்லாம் வயலாய்மாற்றி
 வான்நின்று பொழிகின்ற முகிலின் வேரை
 கனம்பண்ணி ஈழத்தில் பசியைவெல்ல
 கை கொடுத்துத் தூக்குகின்ற உழவனங்கே
 மனம் முறிந்து வரம்புகளில் படுத்திருந்தால்
 மதித்திடுமோ இவ்வுலகம் நம்மை - இல்லை
 வனம் திறந்து வான் திறந்து வளம் திறந்த
 வள்ளல்களை நாம் வாழ வைக்க வேண்டும்

ஆறாம் ஜோர்ஜ் மன்னனது சப்பாத்துக்கு
 ஆராத்தி எடுத்திங்கு பாப்புனைந்து
 ஆறெல்லாம் மண்முட்டி வயிறுவீங்க
 அழகுமலைச் சாரல்களை வெட்டிக் கீறிச்
 சேறாக்காக்கி விட்ட அந்த சேர்மாராலே
 செகமெல்லாம் கைநீட்டி பிச்சை வாங்கும்
 பேறைத்தான் பெற்றிட்டோம் பெருமையெல்லாம்
 பேய் தின்ன விட்டுட்டோம் அன்புத் தோழா!

எழு இங்கு புத்தீழம் படைத்துப் பார்ப்போம்
 எங்களது மலைமீது உயிர்த்த தேயின்
 கொழுந்தோடு வாழ்ந்திங்கே களைத்து விட்டோம்
 ஓவென்று எழுகின்ற பஞ்சப் பேயை
 கழுவேற்ற வேண்டுமெனில் உழைப்பையெல்லாம்
 கைநீட்டிச் சுரண்டியதால் இரத்தம் தோய்ந்து
 பழுதுற்றுப் பண்பற்றுக் கிடக்குமந்த
 பணக்காரர் முதுகெலும்பை முறிக்க வேண்டும்

உழைக்காமல் நாம் இங்கு இருக்கவில்லை
 உதிரத்தை வார்க்காமல் கிடக்கவில்லை
 களைத்துழைத்து வேர்வையினை நிலத்தின் மீது
 கொட்டாமல் நாம் இங்கு படுக்கவில்லை
 விளையாமல் நம் புழுதி புழுக்கவில்லை
 விளைந்தவைகள் எங்கோடி எந்தப்புற்றில்
 நுழைந்ததெனத் தெரியாது கிடந்தோமின்று
 நுழைந்த இடம் தெரிந்திட்டோம் நொறுக்க வந்தோம்

ஈழத்தின் சுபிச்சமே எங்கள் மூச்சாய்
 எழுகிறது இனி இங்கே சுரண்டல் இல்லை
 ஆளவொரு பணக்காரக் கும்பலிங்கே
 அடிமையெனக் கிடப்பதற்கு உழைக்கும் மக்கள்
 கூழமெனக் கிடக்கின்ற கேவலத்தை
 கொடுவாளால் வதைப்பதற்கு எழுந்துவிட்டோம்
 ஈழமினி அடிமையிலை எவர்க்கும் எங்கும்
 அஞ்சாத செங் கதிரோன் எழுந்து விட்டான்.

சீர் திருத்தம்

அழுக்கான தென்று தேசியக் கொடியை
கழுவி உலர கம்பியிற் போட்டேன் - அது
நழுவி விழுந்து மீண்டும் அழுக்கைப்
பூசிக்கொண்டு நிலத்தில் கிடந்தது.

தேசியக் கொடி

அழுக்கானதே என் அழகிய நாட்டின்
தேசியக் கொடியென வருந்தினேன்
உடனதைத் தோய்க்க சவர்க்காரமிட்டு
அடித்துக் கும்மத் தொடங்கினேன்
தேசியக் கொடியினை மதிக்கா தடித்தனை
கசக்கி தேய்த்து உரைந்தனை என்றெனை
அரசின் காவலன் பிடித்துச் செல்வானா?

மரியாதை

தேசிய கீதம் பாடத் தொடங்கிட
சினிமாவுக்கு வந்தவர் எழுந்து நின்றனர்
சில வினாடிகள் -
மூட்டைகளும் இரத்தம்
குடிப்பதை நிறுத்தி
தேசிய கீதத்தை
மரியாதை செய்தன.

கௌரவம்

கை நீட்டி கொடுப்பது ஐயாவிற்கும்
கை நீட்டி வாங்குவது எங்களுக்கும்
கௌரவம் இல்லை என்று உணர்ந்ததினால்
அவர்-
குப்பைத் தொட்டிலுக்குள் போடுகிறார்
நாங்கள்
அதை எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

சம்பிரதாயம்

வகுத்தருதி நீகி

நாள் பார்த்துக் கட்டிய.....
தாலியைக் கழற்றி வைத்து விட்டுக்
கொடியை அடகு வைத்தேன்
அடுத்த மாதம்
தாலியையும் அடகு வைத்தேன்.

பிச்சை

சூரியனிடம்
பிச்சை வாங்கும்
நிலனிடம்
பூமி பிச்சை வாங்குகிறது
சூரியனிடம் வாங்கிய
இரவல் புடவையில்
ஒரு துண்டைக் கிழித்து
உலகுக்குக் கொடுத்தது
நிலவு!

முரண்பாடு

நித்திரையிற் பசி மறந்து
கிடந்த பிள்ளை
மாடியில் வாழ்ந்த
தேச பக்தரின்
ரேடியோப் பாடிய
தேசிய கீதம்
கேட்டு எழுந்து
பசியாற் கதறிட
அவள் -
வற்றிய மார்பைச்
சப்பக் கொடுத்தாள்.

நாயுடிரிளர்மலி ஸ்விதில்பாதுவி டுதூக வ்டொடாஸ்காகலி ஸ்விதூலிகை வ்ருவூர் ஸ்மவூகி

குறங்கிளாதி மலிதயந்த மாவண் ஸ்மவூர்
 குறங்கிளாதி மாவண் ஸ்மவூர்
 மாவண் ஸ்மவூர்
 மாவண் ஸ்மவூர்
 மாவண் ஸ்மவூர்
 மாவண் ஸ்மவூர்

வாழ்வென்ற சொல்லுதனைப்
 பொதுமை செய்கின்றபடி
 பொதுமை செய்கின்றபடி
 பொதுமை செய்கின்றபடி
 பொதுமை செய்கின்றபடி
 பொதுமை செய்கின்றபடி

புதிய உழவன்

இவனோர் புதிய உழவன்
 இவனது வேலை விதைத்தல் வளர்த்தல்
 இவனோர் புதிய உழவன்
 இவனது வேலை வளர்ச்சியை ஊக்கல்
 இவனோர் புதிய உழவன்
 அறுத்திடும் போது ஊதியங் கேளான்
 இவனோர் புதிய உழவன்
 இவனைக் காண விரும்புவீராகில்
 இவனே உம்மிடம் வருவான்
 இவன் தன் நெஞ்சிடைச் சுமந்த விதைகள்
 உழைக்கும் மனிதனின் பார்வை
 இவனே எமது உழவன்! இவனே எமது முழுநேர ஊழியன்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

காதற் தோல்வியின் வெள்ளிவிழா கொண்டாடும் கிழவன் எழுதும் கவிதையிது

என்பற்கள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கிறது
இப்போதுதான் கொடுப்புப் பல்லொன்று அசைகிறது
உன் பற்கள் எல்லாம் எப்படித்தான் சீக்கிரமாய்
வீழ்ந்தனவோ?
கைக்குத் தரிசியென சிரித்திருந்த பற்களெல்லாம்
எப்படித்தான் பூமியிலே புதையுண்டு போனதுவோ?

புல்லரிக்கும் உனது நடை பூபூக்கும் பூமியெல்லாம்
வில்லெடுக்குமே உனது விழியிரண்டும்
அதற்கிடையில்
ஏன் வளைந்தாய்? என்றாலும் இன்னும்
உனது மலர்க்காலம்
ஆத்மாவின் பெட்ட கத்துட் பத்திரமாய் இருக்கிறது

உன் பேத்தியோடு நீ கோயில் செல்லுகையில்
என் பேரன் அவள் கையைப் பிடித்திழுத்தான்
ஏய் கிழவி
உன் பொக்கை வாய்க்குள் பூரித்த புன்னகையின்
ரகசியந்தான் என்ன?
ஊருக்குள்
இன்னும் நமது காதல் கதை அழிந்து போகவில்லை

உன்னை மணந்தவனும் என்னை மணந்தவளும்
எங்களது காதல்கதை தெரிந்து வந்தவர்கள்
எட்டாப் பழமே நான் பழுத்துப் போய்விட்டேன்
ஆனாலும்
இன்னும் எனக்குள் நம்காதல் பழுக்கவில்லை.

வாழ்வென்ற சொல்லதனைப் பொதுமை செய்வோம்

புறப்படுன ஒரு சொல்லுக் கேட்டால் போதும்
பொங்கி யெழும் வேங்கையென பாய்ந்து செல்லும்
மறப்படையின் அங்கம் நாம் அகிலம் எங்கும்
மார்தட்டி மறங்காட்டி விரைவோமென்று
விறல் கூறும் பரம்பரையின் அணியில் நிற்கும்
வீரர் நாம் எரிமலையின் தோழரும் நாம்
புறப்பட்டோம் புறப்பட்டோம் போருக் கென்று
புரட்சியுரு தருங் கவிதை இசைக்கவாரீர்

பொன் தட்டில் நஞ்சுற்றி பழச்சா றென்று
பொய்யுரைக்கும் வஞ்சுகரின் பல்லைத் தட்ட
வன்மையுடன் புறப்படுக எஃகுத் தோழா
வச்சிரம் நீ வானளக்கும் மலையை எல்லாம்
உன் கையால் பொடி பொடியாய் ஆக்கும் சக்தி
அடைந்தவன் நீ ஆழ்கடலின் ஆழம் பார்க்கும்
வன்மகன் நீ வாள் தூக்கு பகையை வெல்வோம்
வாழ்வென்ற சொல்லதனைப் பொதுமை செய்வோம்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

உழவு மகன் எழுந்தான்

உழவு மகன் எழுந்தான்
உழைப்பின் இறைவன் இவனென
உலகம் வணங்கிட.... (உழவு....)

ஏரினைத் தூக்கி பாரினைக் காக்கும்
உழவன் எங்கள் உழவன்
காலைக் கதிரவன் கைகளை நீட்டி
வாழ்த்த எழுந்தான் உழவன்.... (உழவு....)

காற்றினைத் தின்று சேற்றினைத் தின்று
இரத்த வியர்வை விதைத்தான்
ஆற்றினைக் கட்டி ஆவியைக் கட்டி
உலகம் வாழ உழைத்தான்.... (உழவு....)

வாட்டும் வறுமைகள் நீட்டும் கொடுமையைக்
காலா லுதைத்தவன் எழுந்தான்
பூட்டுத் தகர்ந்திடப் பொங்கும் புதுமையில்
கூட்டும் நெருப்பென எழுந்தான்.... (உழவு....)

பாட்டின் தலைவனாய் எழுந்தான்
நாட்டின் தலைவனாய் எழுந்தான்
பாரினை மீட்டிட எழுந்தான்.... (உழவு)

குறிப்பு: இதனைத் தொடர்ந்து வெளிவரும்
 கவிதைகள் 1967 ஆம் ஆண்டு
 யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த “தீண்டாமை
 ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்க” மகாநாட்டில்
 வெளியிடப்பட்ட கவிஞரின்
 “இரத்தக்கடன்” என்னும் தொகுதியில்
 இடம்பெற்ற கவிதைகள் ஆகும்.

செந்தீ

சாதித் திமிருடன் வாழும் தமிழனோர்
பாதித் தமிழனடா - அவர்
நீதி தனக்கொரு நீதி பிறர்க்கொரு
நீதியென் றாடுதடா - தமிழ்
நீதி மறந்தவர் எந்த மதத்தினிற்
சாதி படித்தனரோ - அதை
மோதி யுடைப்பது தானொரு பாதையென்
றோதி எழுந்திடுவாய்

அந்த மனிதனும் இந்த உலகினின்
சொந்த மனிதனடா - அவன்
இந்த உலகினில் வந்து கிடப்பது
நொந்து கிடந்திடவோ - அட
இந்து மதத்தினுக் கிந்த நிலைதனைத்
தந்தது எந்த மறை - அது
வெந்து மடிந்திட உந்தி யெழுந்திடும்
செந்தீ எழுந்திடுவாய்.

செங்கடம் நான்குமூலம்

தேவன் செங்கடம் நான்குமூலம்
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக

வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக
வருக வரவருக வரவருக

நெஞ்சை நிமிர்த்திடுவாய்

பாளையைச் சீவிடும் கையைப் புதுப்பணி
பார்த்துக் கிடக்குதடா - புது
நாளைப் படைத்திடும் நாளில் வரும் பகை
நாய்களைச் சீவிடவே - அரி
வாளைச் சுமந்திடுந் தோழர் உனதணி
வந்து நெருங்குகிறார் - அவர்
தோளைப் பல தொழி லாற்றிடும் தோழர்கள்
தொட்டு நெருங்குகிறார்

கோயிற் கதவுகள் மூடிக் கிடப்பது
கண்டு எழுந்திடுவாய் - மத
வாயிற்கதவினைக் காலப் பெருங்கடல்
வந்து அடிக்குதடா - எழு
பாயிற் கிடந்தது போதும் உனதணிப்
பாசறை வென்று வரும் - மத
நோயிற் பிடித்தது போரில் முறிந்தது
நெஞ்சை நிமிர்த்திடுவாய்!

சுபத்திரன் கவிதைகள்

எழுந்தனர் வடக்கில்

தமிழ்ப் பெரும் குலத்தில் வந்து
தாழ்ந்தவன் என்றார் கூறும்
தமிழ் மகன் நளவன் பள்ளன்
துரும்பனென் றுரைக்கும் சாதித்
தமிழ்ப் பெரும் பிரிவில் ஒன்றாய்
தமிழனும் பிறந்தான் ஆகா!
தமிழ்க் குலப் பெருமை என்னே!
தமிழனோ தமிழனேதான்!

ஆலயக் கதவுக் கப்பால்
ஐயனும் அவனைக் காக்கும்
மேலவர் குலமும் செய்த
மடமையின் பிடியிற் சிக்கி
நாளெல்லாம் உழைக்கும் தோழன்
நாயினிற் சிறந்தோ னென்றால்
மேலவர் சுகத்திற்காக
மாடென உழைப்ப தொன்றே

குடிமையை அடிமை யென்ற
கொள்கையைப் பல நூறாண்டாய்
அடிமையாய் ஏற்ற தோழர்
எழுந்தனர் வடக்கி லின்று
பொடிபட எழுந்தெம் ஆம்! ஆம்!
பொங்கினோம் பலியாடாகிக்
குடிசையிற் கிடந்த காலம்
கழுவினில் ஏற்றற்றம்மா!

செங்கொடி அணியிற் தாழ்ந்த
சனத்தவர் என்றோர் வந்தார்
வெங்கொடுங் கலட்டி யெல்லாம்
வீரமோ வீர மென்று
சங்கொலி கூறக் கூறச்
சக்தியால் வர்க்க நாதம்
பொங்குது வா வா என்று
பாடையிற் சிறுமை வைத்தார்.

எரியும் பணநீதி!

ஏற்றிய விளக்கை அணைத்தது மென்ன
ஆண்டவன் கண்கள் அழிந்தனவோ?
ஏற்றிய கொடியை இறக்கிய தென்ன
ஏனடா! 'தம்பம்' முறிந்ததுவோ?
பூட்டிய தேரை நிறுத்தியதென்ன
பட்டன அச்ச முறிந்தனவோ?
பூட்டிய கதவுள் ஆண்டவன் இல்லை
பொய்மையின் சிலையைப் போற்றுகிறாய்

நாதம் கூட்டிய மணியின் ஓசை
நாக்கு விழுந்து நின்றதுவோ?
வேதம் கூட்டும் வேதியன் நாக்கு
வெந்தழல் பட்டுத் தீய்ந்ததுவோ?
பேதம் கூட்டும் பேதமை நெஞ்சம்
பெற்றுத்தருமோ அறநீதி?
மோதக்கூட்டும் அணியின் நாதம்
மூண்டால் எரியும் பணநீதி.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

காலம் நெருங்குதடா

கோடித் தலையுடன் சீறி வருங்கடல்
கோபமுன் கோபமடா - தோழா
வாடி உழைத்திடும் போது எரிமலை
வாயுன துள்ளமடா - குடில்
தேடிக்கிடந்திடும் துன்பமரிந்திடத்
தோழா! எழுந்திடுவாய் - பல
கோடிப்புலிஒரு யானை யெனஉரு
கொண்டது என்று நட!

வைய மெல்லாம் ஒரு கையினுள் வைத்திடும்
வேகம் படைத்தவனே - உல
கும்ய எழுந்திடுங் கோலம் படைத்திடக்
காலம் நெருங்குதடா - ஒரு
பொய்மையில்லா உயர் பூமியொன்றாக்கிடப்
பொங்கிடுவாய் மலைகள் - சரம்
எய்ய எழுந்து நடந்தனவோ என
எட்டி நடந்திடடா!

வெல்லாது வீட்டுக்குத் திரும்பானையா!

மரமேறி மரமேறி
மரத்த நெஞ்சம்
மடமையெனும் மரமேறி
மரத்த நெஞ்சை
வரமேதான் என்றெண்ணி
வாழ்த்தும் கேட்டை
வைத்துள்ளார் நெஞ்சேறி
வதைக்க வேண்டும்
உரமேறி உரமேறி
உருக்குப் பெற்ற
உன் கரமே வட்டேறிப்
பாளை சீவி
மரமூறும் மதமெல்லாம்
கறப்ப தொப்ப
மதத்தூறும் மதமெல்லாம்
கறக்க வேண்டும்
பிறப்பாலே பெருஞ்சாதி
என்று கூறிப்
பேதமையால் சிறு சாதி
ஆகிப் போனோர்
திறப்பிட்டுப் பூட்டுகிறார்
கோயிலெல்லாம்
திறவென்றால் திமிரென்று
கூறுகின்றார்
நிறத்தாலே கறுப்பென்று
அமெரிக்காவில்
நிறபேதம் காட்டுகிற
கொடியோர் போல
பிறப்பாலே இந்து என

இருந்தும் கூட
பெய்கின்றார் பெருந்துன்பம்
ஐயோ! ஐயோ!

பாடையிலே சாதிதனை
ஏற்று என்றால்
பலாத்தாரம் பலாத்தாரம்
ஆகா தென்று
கூடையிலே வைத்ததனைச்
சுமந்து சென்று
ஊரெல்லாம் இலவசமாய்
வழங்குகின்றாய்
கேடையா நீ செய்யும்
செயல்கள் என்றால்
கெடுக்காதே ஆகமத்தைச்
சைவம் போச்சு
படைத்தவனே படைத்திட்ட
சட்ட திட்டம்
பாழாகப் போவதுவோ
என்றாரையா

ஆரையா இனியுன்னைத்
திருத்தல் கூடும்
ஏனையா ஆண்டவனைச்
சிறையில் இட்டாய்
போரையா புறப்பட்டு
விட்டாரையா
பொல்லாமைக் கேள்விலையை
வைத்தாயையா
ஊரையா ரெண்டாச்சுப்
புதுமை பொய்யா
ஊற்றெடுக்கும் உள்ளமெல்லாம்
ஒன்றிற்றையா
வீரையா புறப்பட்டு
விட்டானையா
வெல்லாது வீட்டுக்குத்
திரும்பானையா.

பெருந்துன்பம்
ஐயோ! ஐயோ!
பாடையிலே சாதிதனை
ஏற்று என்றால்
பலாத்தாரம் பலாத்தாரம்
ஆகா தென்று
கூடையிலே வைத்ததனைச்
சுமந்து சென்று
ஊரெல்லாம் இலவசமாய்
வழங்குகின்றாய்
கேடையா நீ செய்யும்
செயல்கள் என்றால்
கெடுக்காதே ஆகமத்தைச்
சைவம் போச்சு
படைத்தவனே படைத்திட்ட
சட்ட திட்டம்
பாழாகப் போவதுவோ
என்றாரையா
ஆரையா இனியுன்னைத்
திருத்தல் கூடும்
ஏனையா ஆண்டவனைச்
சிறையில் இட்டாய்
போரையா புறப்பட்டு
விட்டாரையா
பொல்லாமைக் கேள்விலையை
வைத்தாயையா
ஊரையா ரெண்டாச்சுப்
புதுமை பொய்யா
ஊற்றெடுக்கும் உள்ளமெல்லாம்
ஒன்றிற்றையா
வீரையா புறப்பட்டு
விட்டானையா
வெல்லாது வீட்டுக்குத்
திரும்பானையா.

தத்துவம்

வையமெல்லாம் துயரோடி
வரண்டு கிடக்கையிலே
பொய் மொழியால் தம்மைப்
புதைக்கப் புறப்பட்ட
வல்லவர்கள் இங்கு
வாழ்ந்து சிறப்பாக
வேண்டுங்கால் வந்து
சுரண்டிச் சுரண்டிச்
சுகங்கண்டு கொழுத்ததனால்
வரண்டு சிதைந்த சமுதாயம்
பெற்றெடுத்த சாதிக் குழந்தை
பிறப்பு முதல்
உயிர் குடித்து!
உடலரித்து!
உண்டு!
குழந்தைகளின் பிஞ்சு இரத்தத்தைப் பிழிந்து!
குடித்து!
பெற்றதனால்
பெற்றெடுத்த வர்க்கத்தின்
தடித்த தலைக்குள்ளே
தரம் வைத்துச் சென்றதடா

சுபத்திரன் கவிதைகள்

இன்று
 சாதி பலவாகிச்
 சாத்திரத்தின் துணையாகிப்
 பள்ளன்
 பறையன்
 நளவன் எனச் சொல்லிப்
 பாத்திரங்கள் செய்து
 அரங்கத்தில் ஏற்றி
 ஆடவிட்டுத்
 திரையிட்டார்!
 அத்திரைக்கு
 மதமெ ன்னும் வர்ணம்
 மளமளத்துப் பூசி விட்டார்
 இதனாலே
 மெள்ளச் சுரண்ட
 சுரண்டலுக்கு உட்பட்டுக்
 காய்ந்து!
 கருகிக்!
 கனலுண்டு!
 தேய்ந்து உருகும், தோழர் தொழில்
 கூறும் புதுமை
 அவர் தொழிலால்
 அவனிக் கெடுத்தியம்பும் தத்துவத்தை
 ஏன் மறந்தோம்!
 கேட்பீர்!

ஊத்தை சுமந்திடும் தோழன் - தினம்
 ஊரைக் கழுவிச் சுமந்திடும் தோழன்
 சாற்றுகிறானொரு பாடம் - அவன்
 சாதி குறைந்தவன் தாழ்ந்தவனென்ற
 ஏற்ற மிறக்க மிழந்தான் - அவன்
 ஏந்திடும் வாளியில் எத்தனை நீதி
 நாற்றமென்பார் சிலரங்கே - ஆம்
 நாலு வருணமும் நாறுது அங்கே

தென்னை மரத்தினிலேறி - மது
 தேடித் திரிந்திடும் மேலவர் வாயில்

இன்பம் சொரிந்திடும் தோழன் - அவன்
 இன்றிக் கடவுளர் பூசைகளில்லை
 என்று இருந்திடும் போது - அவன்
 எப்படி கீழவனாவது சும்மா
 நின்று குடித்தது போதும் - இனி
 நிந்தனை விட்டு நீ சிந்தனை செய்வாய்

அழுக்குக் கழுவிடும் தோழன் - இவன்
 அவித்து அடித்து அலம்பிடும் தோழன்
 முழுமை இவன் தொழில் பேசும் - உலகம்
 முழுதும் அவித்து அடித்து அலம்பி
 பழுத்த வெயிலிடை யிட்டு - அதைப்
 பக்குவமாய் வரஇஸ்திரி இட்டு
 வெளுத்த உலகினைச் செய்ய - இவன்
 வேலை சிறந்ததோர் தத்துவமம்மா

வேண்டுமளவுடன் வைத்துச் சில
 வேண்டாப் பொருள்களை வெட்டி அழித்து
 மீண்டும் வளர்த்திடும் போது - அதை
 மீண்டுமரிந்து உலகினை உய்க்கும்
 நீண்ட பணிதனைச் செய்ய - முழு
 நீதி படைத்தவர் முன் வரும்போது
 நாண்டு வளர் மயிர் வெட்டித் - தினம்
 நல்ல பணி தரும் கலைஞனும் பாடம்

பொங்கு துயருடன் செய்தி - தரும்
 பறைகளடித்து முழங்கிடும் தோழன்
 எங்கும் சமத்துவமுண்டு - மரண
 மத்தனையு முலகத்தினி லொன்று
 தங்கியிருந்திடும் போது - ஏன்
 தரங்கள் பிரிக்கிறீர் என்று உரைத்து
 இங்கறிவுப் பணி செய்யும் - தொழில்
 எத்தனை எத்தனை தத்துவமம்மா.

குறிப்பு: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 1967ம் ஆண்டு
 நடைபெற்ற தமிழ் விழா கவியரங்கில் பாடப்பட்ட கவிதையில்
 ஒரு பகுதி.

பாழ்பட்ட சாதி வெறி

“செந்தமிழ் ரொற்றுமையிற்
 சிறப்புக் காண்போம்
 சீறிவரும் சிங்களத்தைச்
 சினந்து நிற்போம்
 வந்திடுவீர்!” எனவையம்
 அறியக் கூவி
 வந்தவரே! இன்றும்மை
 வினவுகின்றோம்!

என்ன மொழி சொன்னீரோ
 அதைத்தா னின்ற
 சொல்லுகிறோ மதற்கென்ன
 பதிலைச் சொல்வீர்
 என்றறியக் கேட்கவில்லை
 எமக்கு வேண்டும்
 எம்மனையிற் சுதந்திரமாய்
 வாழும் வாழ்வு!

வெறியூறும் பனைவாழும்
 நிலத்தில் வாழும்
 வெறியாலே மானிடரை
 வகுத்துப் பார்த்துக்
 குறிவைத்து வாழுகிறீர்!
 கொள்ளு மின்பம்
 கொடுக்கின்றோ மென்பதற்கோ
 கீழோ ரென்றீர்?

வெள்ளையரின் கால்தொட்டு
 வணங்கி நின்று
 விரைவாக அவர்மொழியைப்
 படித்துக் கொண்டு
 கள்ளர்க்குக் கைகொடுத்த
 காலந் தன்னிற்
 கவின் தமிழைக் காத்தவரோ
 குறைந்த சாதி?

பிரமாவின் பாதத்தாற்
 பிறந்தோ ரெல்லாம்
 பிறப்பாலே கீழ் சாதி
 என்று கூறிப்
 பிரசங்கம் செய்கின்றீர்
 பிறப்புத் தந்த
 பிரமாவின் பாதங்கள்
 எந்தச் சாதி?

கீழ்சாதி மானிடரை
 யின்ற பாதம்
 கேவலத்திற் கேவலமாய்க்
 கிடக்கும் பாதம்
 மேல்சாதிக் கோயிலுக்குள்
 மேன்மை பெற்று
 மென்மலரைத் தொட்டளைந்து
 கிடக்கலாமோ?

சுபத்திரன் கவிதைகள்

ஆலயத்துள் ஆண்டவனை
அடைக்கும் சக்தி
உண்டென்று எண்ணினையோ
அங்கே சும்மா
சாலந்தான் காட்டுகிறீர்
சாமி யென்றீர்!
சாதியெனும் பேயைத்தான்
வணங்குகின்றீர்!

சாதிபல பகுத்திட்டாய்
சாட்டுக் கன்று
சாமிக்கு நாம்துடக்கு
என்றும் சொன்னாய்
சாதியது பண பேதம்
செய்து போன
சாக்காடு என்பதனை
மறைத்துக் கொண்டாய்

கீழ்சாதி அதற்குள்ளே
கிளைகள் நூறு
கிளைக்குள்ளும் பேதத்தைப்
பணத்தாற் செய்து
ஆள்கின்றாய் வடக்கினிலே
ஆண வத்தை
அடக்குதற்குச் சப்பாணிப்
போரோ எல்லை?

சட்டத்தாற் சவப்பெட்டி
செய்து வைத்துச்
சாதியென்று சாகுமெனக்
காத்துக் கொண்டு
கொட்டாவி விட்டிருக்கக்
காலஞ் சும்மா
காலுடைந்து கிடக்கின்ற
கழுதையாமோ?

நஞ்சுறும் மரத்தினிலும்
கொடியோ ரானீர்
நாகத்தின் மதியினிலும்
நஞ்சா யானீர்
அஞ்சாது மனச்சாட்சி
கொன்றீ ரையோ!
கிணற்றுக்குள் நஞ்சிட்டுக்
கொடுமை செய்தீர்!

பனையோலைக் குடிசையிலும்
வாழ வேண்டாம்
பாழ்பட்டுப் போஎன்று
பகர்ந்து கொண்டு
வினைவாழும் நெஞ்சத்தீர்
நெருப்பு இட்டீர்
விடிவதற்குள் கருகியது
குஞ்சம் தாயும்!

பசுமரத்து ஆணியெனப்
பாலர் நெஞ்சுள்
பள்பறையன் எனப்பள்ளிப்
பாடத்தோடு
குசுகுசுக்கு மாசிரியர்
கொடுமை யென்று
கொலைக் களத்திற் தலைசாய்ந்து
கிடப்பதம்மா!

நகைச்சுவையாய் நாடகத்தை
நடித்துக் காட்ட
நொண்டியொரு நாவிதனார்
வருவா ரங்கு
பகைச்சுமையை இறக்குதற்குப்
படைத்த சின்னப்
பாத்திரத்துள் பெரும்பகையைக்
கொட்டிக் கொள்வார்

சுபத்திரன் கவிதைகள்

உம்மோடு எமக்கென்ன
 உறவு என்று
 ஒடுங்கிப்போய் வாழ்ந்தாலும்
 ஏனோ சும்மா
 எம்மோடு தனுகிறீர்?
 உமக்கு என்ன
 உயிரள்ளும் எமன்சொந்த
 உறவு ஆமோ?

நீயிட்ட நெருப்பினிலே
 தீய்ந்து போன
 உயிருக்கு விலையுந்தன்
 உயிர்தா னென்று
 தீயேந்திப் புறப்படுவார்
 தீரர் நாளை
 திரள்கின்ற படைக்கன்று
 தீனியாவாய்

பணத்தோடு படையோடு
 பொலிசாரோடு
 பாராளுமன் றத்தின்
 பலத்தினோடு
 பிணத்தோடு சட்டத்தின்
 காவலோடு
 கனவான்கள் காத்துவரும்
 கெட்ட சாதி

வீழ்கின்ற நாள்நோக்கி
 விரையும் தோழா!
 வாழ்கின்ற செங்கொடியின்
 வர்க்கத் தோழா!
 பாழ்பட்ட சாதிவெறி
 பதுங்கும் நெஞ்சம்
 பகையென்று அறிந்திட்டோம்
 படைதான் வெல்லும்!

பாண்டிதக சபாபாகி கிருபபெருகு கவிதாபகி
 கிருபபெ - நவியப்பாதி கிருபபெ
 தபதிதபி பாபபபுருக துதிராது தபதி
 கிருப - பாபபிதபபபுருகு தபதி
 பாபபபபபி கிருபபபு பாபபபபு தபதி
 கிருப - கிருபி தபதிதப கிருபபபு
 கிருபபபபு பாபபபபி கிருபபபபு பாபபபு
 கிருபபபபு பாபபபபு பாபபபபு

சிறுமை கொல்லி

கிருபபபு பாபபபபு பாபபபபு

பாபபபபபி கிருபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபி கிருபபபபபபி - பாபபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு

பாபபபபபி கிருபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி - பாபபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு
 பாபபபபபபி கிருபபபபபபபி கிருபபபபபு பாபபபபு

பயணம் தொடங்குதலா

கூட்டத்திலே சும்மா பேசிவிட்டாற் சாதிக்
 கூத்து முடிந்திடுமோ? - தமிழ்ப்
 பாட்டினிலே யதைச் சாடிவிட் டாலுடன்
 பட்டு அழிந்திடுமோ? - இந்த
 நாட்டினி லேயொரு சட்ட மமைப்பதால்
 நன்மை பிறந்திடுமோ? - ஒரு
 சாட்டை யெடுத்து புறப்படலா இளம்
 சக்தி படைத்தவனே!

சபத்திரன் கவிதைகள்

கோயிலெ னும்பெருங் கோட்டைக் கதவினைக்
காத்துக் கிடப்பவரே - பெரும்
தீயிற் குளித்து வரும்பணி யேந்திடத்
தீயில் இறங்குகிறோம் - இனி
வாயிற் கதவுகள் மூடிடும் வேலையை
வாழ்வில் மறந்து விடும் - ஒரு
தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர் நாமெனும்
தன்மை வளர்ந்து வரும்

கீழவ ரென்று உரைத்திடும் மேலவர்
கீழவர் வாக்குதனைப் - பெறக்
கீழவர் வீடுகள் ஏறுதல் மட்டுமோ?
கேவலம் கெஞ்சிடுவார் - இது
நாள்வரை யாடிய நாடகம் வேறொரு
நாடக மாகியதோ? - எமை
யாளவந் தாரிடும் தாளம் னைத்திலும்
ஆடி நாம் தீர்ப்பதுவோ?

பாரதி பாடிய பாட்டின் வரிகளைப்
பாடித் திரிவதிலோ - மதச்
சாரதி நானெனச் சாற்றும் பெரியவர்
சாத்திரம் கேட்பதிலோ - இடும்
நேரம் களத்தினை நோக்கி விரைந்திடும்
நேரமாய் மாறுதடா - கொடும்
பாரஞ் சுமந்திடு முள்ளஞ் சிவந்திடப்
பயணத் தொடங்குதடா!

நீண்டு கிடந்திடும் முட்புதர்ப் பாதையில்
நெஞ்சம் நடக்குதடா! எமை
யாண்டு கிடந்தவர் மாண்டு கிடந்தவ
ராவது திண்ணமடா! - என
மாண்டு கிடந்தவர் மீண்டு மெழுந்தனர்
மானம் நடக்குதடா - இனிக்
கூண்டு கிடப்பது கேவல மென்றொரு
கொள்கை பிறந்ததடா!

சிறுமை கொல்ல!

வெறுங்கையாய்க் கிடந்தநாளில்
வேண்டிய மட்டுமெம்மை
நொறுக்கினாய் நோகவைத்தாய்
நாவினால் சுட்டுவைத்தாய்
பொறுமையே பெருமையென்று
பொறுத்த அப் பெருமையின்று
நெருப்பெனப் பொங்கிப் பாய்ந்து
நெருங்குது சிறுமைகொல்ல!

உடம்பினிற் சட்டைபோட்டால்
உன்மனம் எரிவதேனோ?
திடத்துடன் எழுந்து நின்று
திரண்டது எமது சேனை
குடத்தினுள் நுரைத்ததகளிற்
குதித்திடும் வெறியைச்சாதிக்க
குடத்தினுள் அடைத்துவைத்துக்
குடித்திடும் பேய்காள்! ரெத்தக்

கணக்கினில் வரவுஉண்டு
காலத்தால் வட்டியுண்டு!
பிணமாக சமைத்துப்பெற்ற
பிணத்திலும் வரவுஉண்டு!
கணத்தினில் கணக்குப் பார்த்துக்
கணக்கினை முடிக்க வேண்டும்
சுணங்கிட நேரமில்லை
சுதந்திரத் தீயேபொங்கு!

சுபத்திரன் கவிதைகள்

இரத்தக் கடன்

இரத்தக் கடன்மிக உண்டா - அதை
இல்லையென் பான்இங்கு யாரடா?
இரத்தக் கடன்தனை மீட்பது - என
எண்ணிவிட் டோம்இனிப் பாரடா!

தோளிற் கிடந்திடுந் துண்டினை - இனித்
தூக்கித் தலைபணிந் தேகவோ?
காலிற் செருப்பிடல் குற்றமோ? அந்தக்
காலம் மறைந்தது குற்றமோ?

கோயிற் கதவினை மூடினாய் - விளக்
கேற்றா திருளினைக் கூட்டினாய்
நாயெனக் காவல் செலுத்தினாய் - அதன்
நன்றியை மட்டும் விலக்கினாய்

நாறும் பிணத்திலும் சாதியோ? - இந்த
நானிலத்தில் இது நீதியோ
நாறும் பிணமுனக் கேனடா? - பிண
நாற்றமுன் கொள்கையில் மேலடா!

எம்பியின் வாலிலே நாலுபேர் - அவர்
எச்சில் இலையிலே மூணுபேர்
நம்பிக் கிடப்பது தூசுகள் - அவை
நக்கிப் பிழைத்திடும் 'கேசுகள்'

இரத்தக் கணக்கினைக் காட்டுவோம் - அது
எப்படி என்று நீ பாரடா
வரவில் கடித்திடும் வேளையில் - உன்
வாலைப் பிடித்தவன் ஓடுவான்!

* கணனிப்பதிவு முடியும் தறுவாயில் கிடைத்த சில கவிதைகள்

வாமும் உரிமை எங்கே உண்டு.

மாகோச் சந்தியில் வைத்து இரண்டு
கைகளும் கால்களும் முளைத்த ஒருவித
மிருகக் கூட்டம் வந்து என்னைத்
தாக்கி விட்டு ஓடி மறைந்தது.

நினைத்துப் பார்த்தேன் முன்னர் என்னை
மாவைக் கந்த சுவாமிகோயிலின்
முன்றலில் வைத்துத் தாக்கிய அந்த
மிருகத்தின் சாயலை ஒத்தே இருந்தது
சுபத்திரன் கவிதைகள்

இன்னொரு இடத்தில் வைத்து என்னைத்
தாக்கிய கொடிய மிருகம் போலும்
உள்ளதே என்று நினைவில் வந்தது
கொழும்பில் வேலை நிறுத்தம் செய்த
நேரம் என்று நெஞ்சம் சொன்னது

அட்டா அந்த மலையில் வைத்து
நாங்கள் எழுந்து உரிமை கேட்டு
பனியில் உறைந்து வெயிலில் உலர்ந்த
போதும் இந்த மிருகமே வந்து
தாக்கிய கோரமும் ஞாபகம் வந்தது

அன்றும் பார்த்தேன் இன்றும் பார்த்தேன்.
மிருகம் வந்து தாக்கிய போது
அருகில் இருந்த அரசின் காவலர்
சும்மா இரசித்துக் கொண்டு நின்றனர்
அவற்றுடன் இணைந்து தாக்கவும் செய்தனர்.

மாகோச் சந்தியில் இனத்தின் பெயரால்
மாவைக் கோயிலிற் சாதியின் பெயரால்
மலையில் கொழும்பில் வர்க்கத்தின் பெயரால்
இரத்த தானம் செய்த எனக்கு
வாழும் உரிமை எங்கே உண்டு?

அடக்கப்பட்ட சாதியும் இனமும்
வர்க்க ரீதியில் குளிக்கும் போது
ஈழம் முழுவதும் எரிந்து பொங்கும்
விடுதலைப் போரில் மட்டுமேயுண்டு.

1977 இனக் கலவரத்திற்கு பின்னர் எழுதப்பட்ட கவிதை.

தமிழ்த்தலைவர்.

ஏமம் சாமம் எனப்பாராது

கூவி எழுப்பி விட்டுத்

தமிழ்த் தலைவரெனத்

தூங்குமாம் சேவல்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

நடை.

அக்கினிப் பெருமூச்சு அசைக்கிறது
கிராமத்தின் தென்னை மரங்கள்
சூரியனைக் கொய்து
தலையிற் சூடிக் கொள்கின்றன

எல்லையில்லா எங்கள் பயணத்தின்
ஒரு பகுதியை
நம்பிக்கையோடு நடந்து செல்கிறோம்
எங்களை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அல்ல
எங்கள் இலட்சியங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு
எங்கள் உயிரை மிச்சம் பிடிப்பதற்கு
நாங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்

வெற்றிக்கு ஓர் ஆலயம்.

வெற்றிச் சங்கே நாளை நீ
அடையும் வெற்றி
வியட்நாமின்
வெற்றியல்ல
ஆசியக் கண்டமெங்கும்
அதனொளி பட்டுத் தீய
அரக்கரை வீழ்த்தும் வஜ்ர
ஆயுதமாகப் போகும்
அரம் பெரும்
வெற்றி! வெற்றி!

வெற்றியே
உன்னைக் காட்டி
வியட்நாமில்
வீரர் போயிடும்
நாள் வெகுதூரமில்லை
விடிந்திடும்
காலமிங்கு அண்மையில்
ஆம்! ஆம்!
மிக்க அண்மையில்
என்றாலும் என்றாலும்
அதற்குள்ளே
அமெரிக்காவின்
ஏகாதிபத்திய
தலைவலி கூடுதின்று

அன்னையின் கருவில் தீய்ந்த
தீய்ந்த
சிசுக்களுக்க அளவுண்டோ?
சுபத்திரன் கவிதைகள்

பள்ளியில் புத்தகத்தைப்
புரட்டுங்கால்
விழுந்த குண்டு
எத்தனை இளமை பூத்த
உயிர்களை எரித்ததம்மா?

காதலால்
உறவுகொண்டு
காலத்தை காத்து நின்ற
காதலர் நெருப்பில் மாண்ட
கணக்கினை
யாரோ சொல்வார்?

எடுத்தடி
வைக்க ஒண்ணாக்
கிழங்களின்
எலும்பைத் தின்ற
குண்டினைக் கணக்குப் பார்த்தா
நீசர்கள் வீசினார்கள்?

அங்கங்கள் இழந்த
மனிதனின் துயரை இங்கு
வடித்திட முடியுமென்றால்
வியட்நாமில் கொடுமையில்லை

வெற்றிக்கோர்
ஆலயத்தை
வையத்தே
எழுப்புவதற்கு
முற்றுமே
சிறந்த பூமி
வியட்நாமே! வியட்நாமே!

28/03/1968. தொழிலாளி.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

மலையிலும் பெரியது சிவனுவின் மரணம்.

சிவனு

எதனைக் கேட்டான்?

அவன் உழைத்த பூமியிலே

அதற்கு முன்னர்

அவன் பூட்டன் சமாதியிலே

தனக்கும் ஒரு துண்டு

தா என்று கேட்டான்.

கெஞ்சித்தான் கேட்டான்

இல்லையென்று சொல்வதற்கு

என்ன உரிமையுண்டு?

இல்லையென்று சொன்னீர்

அதர்மம் என்று சொன்னான்

வல்லமையைக் காட்ட

வாலிபன் புறப்பட்டான்

பங்குதான் கேட்டான்?

பாவிக்கே என்ன செய்தீர்?

துண்டு நிலம்தான் கேட்டான்

துவக்கால் அடித்து அவனை

தேயிலைக்கு உரமாக்கி

திருப்தி அடைந்தீரே

பண்டு நிலத்தில்

பங்கல்லோ அவன் கேட்டான்

புதை குழியா கேட்டான்

மலையகத்தைச் செய்த

கலைஞன் பரம்பரையின்

இளையவனை

கொன்று புதைத்தீர்.

சுபத்திரன் கவிதைகள்

நீர் ஏவிவிட்ட பேய் அவனைக்
கொல்லுகையில்
பார்த்திருந்து நெஞ்சத்தால்
பூரித்த கொடியவரே
தீயேந்தும் காலம்
கர்ப்பத்தில் இருக்கின்றது.
பன்னீர்க் குடத்திற்குள்
பத்திரமாய் வளர்கிறது
விரைவில்..
மிக விரைவில்..
தீயேந்தும் காலம்
நெருப்பு மழைபொழியும்
ஆம்! ஆம்!
நெருப்பு மழையொருநாள்
பெய்யத்தான் போகின்றது
உங்கள் விருப்பிற்கு
வெறுப்பிற்கு
அப்பால்
நெருப்பு மழையொன்று
பெய்யத்தான் போகிறது
உங்கள்
செருப்பு, குடை, தவிசு
கோட்டைகள், கொத்தளங்கள்
படை வரிசை, பட்டாளம்
சொத்து சுகம் எல்லாம்
எரியத்தான் போகிறது
மலையைக் குடையாகப்
பிடித்தாலும்
பிடி சாம்பலாகி
அழியத்தான் போகின்றீர்
அதுவரையும்
இன்னும் எத்தனை சிவனுகளோ?

சிவனு!

உழைக்கின்ற வர்க்கம்
உன் மரணச் செய்தியினால்
அழுது புலம்பவில்லை
மாரடித்து ஒப்பாரி
வைத்துக் கதறி
மண்மேற் புரளவில்லை

வர்க்க வெறிகொண்டு
மானத்திமிர் கொண்டு
கோபத்தேர் ஊர்கின்றது
வையகத்தை ஒருகையால்
நொறுக்கிடுவோம் என்ற
வைராக்கிய வெறியில்
கொந்தளித்து நிற்கிறது.
மொழியைக் கடந்து
முகங்கள் பல ஒன்றாகி
போரொலிற் புறப்பட்டுக்
கனலாகித் தகிக்கிறது
சிவனு
உன் மரணம்
மலையிற் பெரிது
மாபெரிது மாபெரிது.

1974-1977 காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கவிதை.

சிவனு- 1970-1977 ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த சிறிமாவோ அம்மையார்
அரசு பெரும் தோட்டக் காணிகளில் இருந்து மலையகத் தமிழர்களை
வெறியேற்ற முயன்ற பொழுது அதற்கு எதிராக கிளர்ந்து எழுந்து
போராடி உயிர் நீத்தவரே சிவனு இலட்சுமணன் ஆவார்.
சுபத்திரன் கவிதைகள்

வதந்தி.

பட்டமரம்

வேர்களில் கறையான் தொட்ட மரம்
காய்ந்த சருகும்.. அற்ற மரம்
துளிர்ந்தது என்று ஊரேசேர்ந்தது
நானும் வேகமாய் சனத்துடன் கலந்தேன்

அற்புதம் என்று ஒருவன் சொன்னான்
அதிசயம் என்ற மற்றவன் சொன்னான்
முன்னும் பின்னும் இது நிகழாது
என்று ஒருவன் வரையறை செய்தான்
இது போற் புதினம் நிகழ்ந்தே இல்லை
என்று ஒருவன் உறுதி கூறினான்.

சனம் திரண்டது கசமுச... கசமுச..
நிருபர்கள் கூடினர் படங்கள் எடுத்தனர்.
செய்தி பறந்தது வெளியூர்க்காரரும்
வந்து சேர்ந்தனர்
காகம் இட்ட எச்சிலில் இருந்து
ஆலங்கொட்டை முளைத்து உள்ளது
விசர்த்தனமாக ஒருவன் உண்மையை
ஒப்புவித்ததால்
சனம் கலைந்தது.

தாஜ்மஹால்.

தாஜ்மஹால் மாளிகை
இடிந்து சிதறுமானால்
நான் எனது காதலியின்
கரங்களை
கோர்த்துக் கொண்டு
அந்த இடிபாடுகளின் மீது
காதற் கீதம்
பாடுவேன்.

இலங்கை.

அடிமைகள் அடிமைகளை
அடிமைப்படுத்தும்
அடிமைச் சமூகம்.

மாணவ சக்தி.

இடாப்பைத் திறந்தேன்
ஈட்டியும் கேடயமும்
பாசறையில்
சார்த்திக் கிடந்தன

(?)

பிரசவம்
வாட்டர்கேட்
ஏகாதிபத்தியம்
அக்கினிப்பூ
புரட்சிகரம்
புதுக்கவிதை.

அடிமை விலங்கும் ஆயுதமும்.

அடிமை விலங்கு அறுப்போம்
அதில்

ஆயுதங்களைச் செய்திடுவோம்
கொடுமை மிக மலிந்த
இந்தக்

குவலயத்தை மாற்றிடுவோம்.

மாகோச் சந்தியில்
கினத்தின் பெயரால்
மாவைக் கோயிலிற்
சாதியின் பெயரால்
மலையில் கொழும்பில்
வர்க்கத்தின் பெயரால்
கிரத்த தானம் செய்து
எனக்கு
வாழும் உரிமை
எங்கே உண்டு ?

517645

ISBN 955-9478-00-1